SIMONA TACHE

MIHAI RADU

femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut

TREI

Simona Tache
Mihai Radu

Femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut

TREI
2013

FEMEILE VIN DE PE VENUS, BĂRBAȚII DE LA BĂUT
Simona Tache, Mihai Radu

© Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

ISBN ePUB: 978-606-719-038-0
ISBN PDF: 978-606-719-039-7
ISBN Print: 978-973-707-903-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Design interior: Faber Studio
Copertă: Gabi Dumitru
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Corina Rezai
Corectură: Cătălina Ioancea, Eugenia Ursu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Absolventă de Litere la Universitatea București, **Simona Tache** a intrat în presă ca senior editor la *Tabu*, apoi a spart embargoul din cazarma *Academiei Cațavencu* de pe vremuri, devenind prima femeie cu statut și drepturi de „cațaveancă”. A ținut, timp de 5 ani, cronică TV în *Cotidianul* și a mai semnat texte în *Dilema*, *Playboy* și *Maxim*. Și-a făcut auzită vocea la matinalul de la *Radio Guerrilla*, iar actualmente ține rubrici în *Cațavencii* și *Unica*, scrie scenarii pentru televiziune și postează zilnic pe unul dintre cele mai cunoscute bloguri de la noi, *simonatache.ro*.

Absolvent de Filosofie la Universitatea Al.I. Cuza din Iași, **Mihai Radu** a lucrat mai întâi ca profesor, apoi a intrat în presă. După câțiva ani la *Aspirina Săracului* și *Plai cu Boi*, s-a alăturat redacției *Academiei Cațavencu*, devenită între timp *Cațavencii*. A publicat volumul de proză scurtă *Hobby și alte povestiri* și are în curs de publicare un roman. În momentul de față, semnează texte în *Cațavencii* și scrie scenarii pentru televiziune.

Femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut s-a născut în paginile săptămânalului de umor *Cațavencii*. La cererea insistentă a cititorilor, o parte dintre textele rubricii *Bătăi în dialog* sunt adunate acum în acest volum. Deși pare că e vorba de un „război între sexe”, în realitate, autorii n-au dus niciodată un război, ci un dialog. Ei lansează, alternativ, câte o temă la care răspunde celălalt. Rând pe rând, toate stereotipurile care circulă despre viața de cuplu sunt puse într-o lumină umoristică, eliberatoare. În mod normal, paginile care urmează ar trebui să vă salveze de la divorț sau măcar să vă scutească de a mai da banii pe terapie de cuplu. Cu o singură condiție: să aveți umor.

DOI ÎNTR-O CARTE

Simona Tache (1,63 m) e cea mai talentată fată care a scris la Cațavencu. A supraviețuit într-un colectiv de brute, iar din tehnicile ei s-a inspirat Bear Grills. Simona a venit în grupul nostru cu arta proprie. N-a primit nimic, n-a imitat pe nimeni. A scos din ghiozdan frazele ei, poantele ei, ideile ei, și și-a văzut de treabă. A scris de toate, a strălucit în toate genurile, dar cel mai bine s-a remarcat în genul feminin. Simona a adăugat acel strop de fragilitate care lipsea într-o redacție veșnic nebărbierită, pusă doar pe tras de fiare la sala de umor.

Venea de la Humanitas, dar nu s-a sfiit. A fumat cu noi, a râs cu noi, a muncit mai mult decât fiecare și-a reușit ceea ce niciunul dintre noi n-a reușit: să se mărite cu Nic Sârbu. Acum e iubită de cititori, are blog, ochi negri și un breton șic. E femeia cu care orice bărbat visează să bârfească. Mulți și-ar da o mână să poată scrie ca ea, dar cine are nevoie de atâtea mâini?

Între ea și Mihai Radu (1,87) e o sticlă de bere diferență. Asta pe înălțime. La chefuri, diferența crește la o ladă. Adevărata vocație a lui Mihai e însă fumatul. A fumat toate speciile scrisului scurt, așa cum face orice tânăr talentat, prea talentat ca să se apuce serios de ceva mai lung. Când a ajuns în redacție, era atât de bun, încât putea deja să moară, iar un asemenea har — se știe — nu se cuvine să-l irosești pe literatură.

Mihai ni s-a alăturat într-un moment în care redacția se golise de oameni și de inspirație, iar el a umplut-o cu energie, cu umor și cu ceea ce psihiatrii ar numi Cultul Universității Craiova. Matur și sclipitor, cu o situație materială de neinvidiat, Mihai a cunoscut-o pe Simona, în sens literar, la rubrica lor polemică din Cațavencii.

S-au plăcut atât de tare, încât, de mai bine de doi ani, se demontează unul pe altul, în fiecare săptămână, în ziar. Scriu împreună, ca doi dependenți, cea mai vie cronică a sexului și a blazării.

Azi, acest serial a fost adunat într-o carte. Le-am propus ca, dacă această carte va avea succes, să publicăm, săptămânal, fragmente din ea, în ziar.

Doru Bușcu

SIMONA:

N-AM ȘTIUT CE ROȘII SĂ IAU ȘI AM LUAT 100 DE KILE!

La începutul vieții în doi, bărbații fac cunoștință cu noțiunea de „listă de cumpărături”. Într-o primă fază, desigur, o iau într-o băşcălie maximă, după care devin dependenți. Nu mai pleacă fără listă nici dacă au de cumpărat doar o pâine. Își trag pe ei costumul de Superman, Spiderman sau Batman, îți ordonă „Fă-mi listă!”, după care tropăie, fornăie şi își încălzesc nerăbdători mușchii, în așteptarea ei. E treaba nevestei lui Superman să scrie pe hârtiuțe „1 kg roșii, 500 g brânză, 1 legătură de pătrunjel, piper”, treaba lui Superman e să ADUCĂ roșiile, brânza, pătrunjelul şi piperul. Adevărata tragedie începe însă când supereroul se întoarce de la piață şi îți predă victorios sacoșa, împreună cu explicația: „N-am știut ce fel de roșii să iau, așa că am luat un kil mari, un kil d-alea mici, cherry, un kil galbene şi un kil d-alea țuguiate, cu moț!” Te înverzești şi începi să studiezi conținutul sacoșei. Afli că, în loc de o legătură de pătrunjel, a luat trei. „Să fie!” Şi că a luat şi niște leuștean şi mărar, deşi nu erau pe listă. Şi un elefant mic, că se vindeau elefanți proaspeți. De ce? „Păi, am zis că poate-ți trebuie şi ai uitat să scrii!” Brânză a luat şi din piață, şi din supermarket, „să vedem care e mai bună”, iar piper a luat… 14 kile. Asta chiar îți pune capac. „Ce Dumnezeu o să facem cu 14 kile de piper??”, întrebi desfigurată de nervi. „E vina ta, că n-ai scris cantitatea!”, replică Superman cu aceeaşi figură nevinovată care l-a făcut să supraviețuiască furiei tuturor femeilor din viața lui. „Până acum am avut piper în sticluță de-aia cu râşniță. De ce nu ai luat tot una de-aia?????” E momentul în care Superman se simte jignit: „Uite ce e, dacă nu-ți convine, data viitoare te duci tu!”

P.S. Nu trimiteți niciodată supereroul să cumpere lobodă sau ştevie, dacă n-are măcar un doctorat pe tema: „Loboda şi ştevia — asemănări şi deosebiri”.

MIHAI:

DE LA BATMAN LA UN OM OBIȘNUIT. OBIȘNUIT CU MULTE

Prima oară, Spider-Man s-a urcat pe pereți de nervi. Spider- Man nu merge cu lista la cumpărături nu pentru că n-ar avea habar care e ăla arborele de leuștean, ci pentru că vrea un act la mână. Acte, nu vorbe! Și de ce are nevoie el de acte?

Ți se întâmplă să pleci zglobiu într-o dimineață de primăvară, când soarele ți se joacă-n cearcăne după ce ai făcut pe Batman pe mese până la 4 dimineața, ca să cumperi borș. „De care borș?” — ai întrebat din ușă. „Eh, de oricare!” — ți-a spus ea, ți-a zâmbit și o umbră rece a trecut prin dreptul soarelui.

Te-ntorci după patru ore — te-ai întâlnit cu un vechi prieten din facultate (ai avut vreo două mii de colegi de grupă și vreo cinșpe mii de an) — cu o sticlă de borș. Dacă știți acele reclame cu detergentul Dero și detergentul Obișnuit… Ei bine, tu te-ntorci cu borș „Obișnuit”. Oricum, nu cunoști care sunt Stella Artois sau Pilsner Urquell ale borșului. Și, lucru foarte important, oricum îți spusese că nu contează de care iei. Ai intrat în magazin, ai smuls o sticlă de borș de pe raft, ai plătit și ai ieșit: 0,6 secunde. Ai putea să jefuiești o casă de amanet fără să apari pe camere — între frame-uri.

Ai ajuns, în sfârșit, acasă. Ești încrezător. Îi arunci la picioare trupul neînsuflețit al sticlei de plastic cu lichid tulbure-gălbui înăuntru, pe care scrie Borș Obișnuit. Se uită la sticlă și obrazul îi capătă culoarea superbă a șnițelului proaspăt bătut cu ciocănelul. Nu aștepți rechizitoriul, ci spui: „Mi-ai zis să iau de oricare!”

Țintuit locului cu privirea ca o broască-n piuneze, primești răspunsul: „Da, ți-am zis, dar de-ăsta?”

Scuză-mă, am crezut că oricare borș e oricare borș.

MIHAI:
RUDE

O femeie filmată în timpul vizitelor de sărbători, în timpul parangheliilor cu rudele tale, o bate la cur pe Meryl Streep. Îşi dă aia, de ruşine, toate Oscarurile înapoi.

O vezi fericită, tocmai ai plecat cu ea de la petrecere, de la masa de Crăciun, de la masa de Paşte, trei verişori trimit bezele către „doamna”, câţiva unchi se leagănă piliţi în bătaia vântului făcându-vă cu mâna, toate femeile din bloc şi de pe stradă au lacrimi în ochi. Ea însăşi pare Eva Peron sfâşiată între iubire şi sacrificiu, o Jacqueline Kennedy adorată, fericită şi îndurerată în acelaşi timp. S-ar tăvăli Maia Morgenstern prin carbid.

Cum aţi urcat în maşină, se transformă.

— În viaţa mea nu mai vin cu tine la chestii de-astea!

— Ce, nu ţi-a plăcut? întrebi sincer, cu faţa lui Rin Tin Tin, cel mai bun prieten al omului dintre cei mai buni prieteni ai omului.

— Groaznic, oribil, am crezut că înnebunesc! Să-l mai aud pe tataie cu poveştile lui de la Aiud şi Gherla…

Apoi, tot drumul spre casă şi în noaptea care urmează auzi prin ce a trecut: o nepoţică de un anişor şi jumate i-a vomitat în poală, câinele familiei tale i s-a frecat de picior până i-a făcut apă la genunchi şi i-a subţiat tibia, o mătuşă fără dinţi a pupat-o de-a albit-o, că, na!, e frumoasă, iar maică-ta a îndopat-o cu atâtea prăjituri de casă, încât trebuie să participe la Turul Franţei de trei ori ca să mai dea ceva jos.

Unde erai tu în timpul ăsta? În bucătărie cu văru-tău, ascunşi într-un nor pe care scria British American Tobacco, şi încercând să demonstraţi că trei pogoane de vie, dacă ai sifon rece, nu înseamnă totuşi cine ştie ce.

SIMONA:
ADEVĂR ȘI PROVOCARE DE INFARCT

Un bărbat filmat, în timpul vizitelor de sărbători, acasă la rudele nevestei, arată ca el însuși în orice altă zi a vieții sale. E de-o sinceritate de-a dreptul cuceritoare și de o candoare irezistibilă, pe care numai fetițele de 2 ani și toți bărbații, indiferent de vârstă, o mai manifestă. De exemplu, exact la sarmale, când mătușa Georgeta, doctor în literatură franceză, își ține tradiționalul speech despre Balzac, presărat cu citate în original, îl auzi:

— Upssss…

Toți mesenii se întorc curioși spre el, la fix ca să audă continuarea, rostită cu o ridicare ghidușă din umeri:

— Am tras un pârț…

Noroc că are și calități și că ăia micii sunt toți în limbă după el. După ce se tăvălește cu ei pe sub pat, prin pat, pe masă și pe sub masă, cel mai mic nepoțel va striga, îmbujorat de fericire, la mă-sa: „Mama, îți dau cioc!”, în timp ce ăl mai mare îl va întreba pe ta-su ce-i ăla „găoz”, iar cel mijlociu va mânca din farfuria câinelui, fiindcă așa l-a învățat „nenea”.

După ce copiii sunt bătuți de părinți și duși cu forța la culcare, își repară în sfârșit greșelile, luându-l pe bunicul cu Alzheimer la o parte, ca să-i arate filme porno pe telefon.

Bărbații sunt sinceri și puri, nu joacă niciodată teatru. Ca să ajungă Humphrey Bogart să i-o spună lui Ingrid Bergman p-aia cu „We’ll allways have Paris” s-au tras, în prealabil, sute de duble cu „Vezi, fată, că ți-a rămas niște leuștean între dinți”.

La „Poștașul sună întotdeauna de două ori”, de-abia l-au dat jos de pe masă și de pe Jessica Lange pe Jack Nicholson. Când i-au spus că „Nu, nu e pe bune, e doar o secvență de film!”, a făcut ca trenul. Că el nu vrea să mintă poporul cu televizorul, că-i e frică să nu ajungă în iad și alte d-astea, care țin de curățenia sufletului uman de bărbat…

SIMONA:

ADAM ŞI ŞOSETA EVA

Într-o viaţă anterioară, fiecare bărbat a fost căsătorit cu şosetele lui. Cum a putut fi căsătorit cu toate? Păi, ori a fost posesor de harem, ori a funcţionat după modelul Tăriceanu, care, după cum ştiţi, tocmai ce-a divorţat a patra oară. Ce e sigur-sigur e că bărbatul şi şosetele lui sunt legaţi cu o dragoste care transcende dincolo de timp, spaţiu, limita cunoaşterii experimentale şi a realităţii perceptibile.

E singurul mod în care ne putem explica de ce nu are niciodată inimă să le pună la coşul de rufe murdare.

Îl vezi cum le scoate din picioare şi începe să-şi rotească ochii dezorientat, în căutarea unui loc în care să le aşeze. Privirea i se împăienjeneşte, iar tricoul i se înroşeşte violent în stânga sternului. E semn că inima lui a început să sângereze de spaima despărţirii, iar ochii lui plâng.

Ştie (ŞTIE!) că sunt murdărele. Ştie şi că locul lor e la coşul de rufe, dar, pur şi simplu, nu poate s-o facă. Nu poate trăi fără ele. Nu poate respira fără ca măcar să le aibă sub ochi. I-au fost soţii în altă viaţă, a făcut dragoste cu ele, au împărţit şi bune şi rele, au avut copii. Nu le poate abandona acum. Ce să facă singure, în coşul de rufe? Măcar dacă s-ar putea duce şi el, acolo, să le ţină de urât… Dar nu poate nici asta, pentru că nu încape. Singura soluţie e să le păstreze aproape, aşezate undeva la vedere. Să le poată zâmbi complice din când în când sau să le poată face cu ochiul… Sau — de ce nu? — să le atingă în trecere, cu piciorul, ca să le simtă chemarea senzuală.

Uneori, pur şi simplu, bărbatul nu mai rezistă. Divorţează de actuala nevastă ca să rămână singur cu şosetele lui. De-abia atunci poate să le sărute de câte ori are chef şi să adoarmă strângându-le tandru la piept.

MIHAI:
NOUA DEZORDINE MONDIALĂ

Dacă bărbaţii ar schimba femeile ca pe şosete, multe familii nu s-ar destrăma, multe cupluri ar trăi şi acum fericite. Dar lucrul acesta nu se întâmplă. Bărbatul îşi ia şosetele de pe frigider şi chiloţii de pe lustră şi se cară la alta.

Orgolios şi gelos prin esenţă, bărbatul nu suportă gândul că nu el a creat lumea. Tot ce i-a rămas în domeniul creaţiei, s-a gândit, este Dezordinea. Iar în această chestiune şi-a dat seama încă din copilărie că are un cuvânt greu de spus.

Dacă vede o pungă, o sparge, apoi râde, hrănindu-şi bestia interioară care nu-i dă pace. Dacă vede o foaie albă de hârtie, el trage o linie pe ea. Aşa, fără niciun motiv, doar ca să nu mai fie albă şi, lucru important, ca să nu o mai folosească altcineva. Apoi se laudă: Ia uite! Eu am făcut asta... Nici lui Da Vinci nu i s-a citit vreodată atâta mândrie pe faţă.

Vrea ca în camera lui (care, din păcate, coincide şi cu camera ei, că n-au avut părinţii sânge albastru ca să le dea castel) să fie dezordine, să miroasă a sendviş din 2002, iar în mijloc, pe covor, să se afle o pereche de blugi rupţi în cur pe care să-i mai arunce de colo-colo cu şutul. Pungile de la Mac, mototolite, gravitează în jurul lui ca planetele în jurul Soarelui. E vorba, probabil, de o nostalgie a lumii dinaintea căderii în păcat. Să nu vă imaginaţi că în grădinile Raiului bărbatul nu scuipa coji de seminţe în capul şarpelui sau nu-şi lăsa frunza nespălată aruncată aiurea în potecă!

Primul lucru pe care-l face un bărbat adevărat când se încalţă cu o pereche nouă de adidaşi este să calce într-o băltoacă sau să arunce o mână de pământ pe ei. Pe tot ce pune mâna strică, în această categorie intrând, pe lângă prizele deja stricate, pe care le mai strică o dată, şi femeile.

MIHAI:

E LOC DE MAI BINE UNDE SĂ PUI LUCRURILE

Dumnezeu, când a făcut pixul, a zis: „Iar pixul acesta trebuie să stea pe frigider!” Și, ca să fie sigur că pixul acela va sta numai în locul acela de pe frigider și niciunde altundeva în lume, Dumnezeu a făcut-o și pe femeie. Nici Sandu cu Mitică, în vremurile lor bune, nu stabileau locurile echipelor cum fac femeile cu locurile obiectelor.

De mică, se uită ca totul să fie în regulă. La naștere, urlă mai tare decât restul pentru că nu suportă ca toate lucrurile din sala aia să fie așa, în dezordine, altfel decât le-a lăsat ea într-o viață anterioară, când era asistentă. Apoi, când mai cresc (cine a avut soră știe), stau toată ziua cu nasul în cutii, în debarale, prin sertare, căutând sau așezând chestii. Cum își ascund câinii oasele, așa se gândesc și ele: „Ia, să pun eu foarfeca asta aici, sub haine, că poate la un moment dat rămân fără foarfecă și vin și o dezgrop!”

Au și aroganțe de Demiurg. Întrebi și tu ca omul, pentru că stați de doar trei ani împreună și nu ai apucat să înveți toate dedesubturile casei, „Unde sunt chiloții?”. „La chiloți!”

Răspunsul ăsta e primul semn că n-ai nimerit bine, că universul, destul de permisiv până atunci, va fi patronat de legi din ce în ce mai drastice. Urmează: „Unde e cheia?”. Răspuns: „Unde ai lăsat-o”.

Aha, deci nu e de ajuns că trebuie să ții minte locurile unde îți spune ea că se țin lucrurile, ci trebuie să mai ții minte și pe unde le arunci tu câteodată.

Vorba aia cu „Locul femeii e la bucătărie” au lansat-o bărbații ca să se răzbune. E distracție mare să vezi că femeia o ia în serios și exact acolo se pune pe ea când ajunge acasă. Și-atunci aroganțe: „Auzi, iubito, dacă la un moment dat, nu știi de unde să te iei, întreabă-mă pe mine”.

SIMONA:

DIN HAOS, DOAMNE, A APĂRUT ȘI LOCUIEȘTE-N HAOS

Știți tablouașele alea cu „băiețel care face pipi și fetiță care face pipi”, pe care și le pun unii oameni pe ușa de la baie? Ei bine, nu e vorba de o glumiță, ci de a evita ca bărbatul casei (precum și alți musafiri de același sex) să mai facă baie cu lumânările și rățuște în chiuveta de la bucătărie și pipilică în coșul de gunoi.

Bărbații nu se uită foarte des în oglindă, ca să nu se sperie. Ei nu reușesc să țină minte felul în care le sunt aranjate diversele părți ale corpului și riscă un infarct, atunci când observă că mâinile le atârnă din umeri, iar capul le stă moț, deasupra tuturor. Parcă data trecută, când s-au văzut într-o vitrină, era altfel. Aveau fundul moț și capu-ntre picioare, cu ochii-n partea de jos. Iar altădată, tot după o noapte cu băieții, unde le stătea capul, le stăteau și picioarele și se târau ca șarpele după ce l-a călcat un camion.

Cea mai simplă metodă să ascunzi un lucru de un bărbat e să i-l dai chiar lui în grijă. De exemplu, vino spre dimineață acasă, beată, cu amantul atârnat de gât, și zi-i:

— Uite, ăsta e amantul meu, pune-l și tu bine…

O să-l arunce undeva, lângă șosete, iar a doua zi o umble după tine prin casă:

— Auzi, știi cumva unde ți-am pus amantul? Aș vrea să-l desfigurez în bătaie, dar nu-l găsesc.

Dumnezeu, când a făcut salariul, a zis așa: „Iar salariul acesta se duce acasă, la familie și la copii”. Cu toate astea, bărbatul îl duce mereu, din greșeală, la cârciumă. Dacă veți vedea o tipă îmbrăcată sado-maso, că-i aruncă lui (care zburdă în patru labe în jurul ei, cu limba scoasă), portofelul cât colo, după care îi dă un pantof cu toc în cap și-un pulan la cur și-i strigă „Apporte!”, nu vă gândiți la cine știe ce preludiu pervers. E doar o amărâtă de nevastă disperată, care încearcă să-și învețe bărbatul să aducă leafa acasă.

SIMONA:
NU EXISTĂ BĂRBAȚI BEȚI

— De ce te clatini? întreabă ea.

— Mă clatin? se miră el, clătinându-se.

— Da, te clatini și vorbești împleticit. De ce?

— De ce?

— Da. De ce?

— De foame.

— De foame????

— Da, am băut pe stomacul gol și de-aia. Dacă aș fi mâncat ceva înainte, nu mă îmbătam așa rău…

Cauza unei alcoolemii ridicate nu e niciodată una ușor de prevăzut. Poate fi foamea, o invazie de lăcuste, o epidemie de ciumă sau un banal accident:

— Cum veneam așa, spre casă, m-am împiedicat și am căzut într-un butoi mare cu bere. Am vrut să înot, dar m-am trezit că nu mai știam. Pur și simplu, nu mai știam să înot, îți dai seama? Am înghițit bere până m-am înecat. Am murit, iubito. Dumnezeu să mă odihnească, că am fost un om bun.

O lacrimă i-o ia la vale pe obraz.

— Păi, eu văd că ești viu.

— Sunt viu? se miră, trăgându-și mucii și ștergându-și repede lacrima cu mâneca.

— Da.

— Înseamnă că am avut moarte clinică și mi-am revenit, dar crede-mă pe cuvânt, am fost mort.

— …

— Doamne, ce fericit sunt că sunt viu!

Se pipăie fericit și își pupă singur mâinile.

Data viitoare n-o să mai țină asta cu moartea clinică. Va trebui să-ți spună că are un extraterestru în el, ăsta fiind motivul pentru care merge pe șapte cărări și are bagajul lingvistic al unui copil de 3 luni. Oricum ar fi, un bărbat nu e niciodată beat pentru c-a băut.

MIHAI:
ÎNTREBĂRI DE LA RADIO BEȚIVAN

Să-l vezi ajungând acasă noaptea, jupuind cu fața calciul pereților de pe hol în încercarea de a nimeri sufrageria, și să-l întrebi dacă e beat așteptând răspunsul este o nouă dovadă că, trezite brusc din lumea mirifică a visului, femeile au nevoie de câteva ore ca să se adapteze.

Însă acesta este doar începutul unui interogatoriu sclipitor prin observații cu un om mut. De obicei, continuă astfel:

— Ai vomitat pe sandalele mele? zice ea, privind spre săndăluțele de la Gazit, care abia se mai ițesc de sub mușuroiul de șaorma.

O întrebare care și-ar merita, dacă te-ar ajuta puțin și mandibula, un răspuns mai complex:

— Nu, supradotata mea, așa ți-ai luat tu sandalele, cu decorațiuni de vită prăjită și maioneză! Nu mai ții minte că ai comandat sandale cu de toate?…

Ai ajuns, în sfârșit, în sufragerie. Ea e în urma ta, comentându-ți evoluția de parcă beția ta ar fi transmisă la radio:

— Uitați-l, cum nu se poate ține pe picioare! A lovit cu ochiul tocul ușii! Acum adună scamele de pe covor cu limba…

Ajungi în pat, moment în care niște vecini de rahat încep să-ți rotească încăperea. Ea nu se lasă, ține mai departe legătura cu ascultătorii ei de la Radio Bețivan:

— Ți-e rău?

După câteva minute reușești s-o localizezi în cameră. Ai vrea să-i spui că nu ți-e rău, că așa te învinețești tu la față când ești fericit, că de-atâta bucurie că o vezi ți-a amorțit gura și simți creierii în cuva unei mașini de spălat căreia tocmai îi dă rotațiile la maximum.

Adormi cu gândul la ce l-o fi întrebând Marie Curie pe soțul său, Pierre, când acesta exagera cu paharele Berzelius.

MIHAI:

NEVASTA SUNĂ ÎNTOTDEAUNA DE 2 MILIOANE DE ORI

Sunt sigur că în momentul în care Obama e cu consiliul de război și se pregătește să dea ordin de atac asupra unei zone petrolifere de pe Glob, sună nevastă-sa care-l întreabă cât poate ea de tare: „Mai stai mult?” Ăsta dă repede telefonul mai încet, vicele cu secretarul de stat pe probleme de război își fac semne pe sub masă.

Poți să fii procurorul italian care are pe mână dosarul mafiei. Tocmai urmează să arestezi un lot de capi sicilieni, când se aude telefonul — l-ai pus pe vibrații, ca să nu sperii mafioții. După 40 de apeluri primite în decurs de un minut, răspunzi. Vorbești în șoaptă, nu vrei să dai cu piciorul la 20 de ani de muncă și la banii contribuabilului.

„Sper că n-ai uitat că deseară vin ai mei pe la noi?...”

„Nu, iubito! Te sun eu în 10 minute, că acum sunt prins într-un schimb violent de focuri!... Cum? Da, da, iau și pâine. Nu, nu țip eu, e un coleg de-al meu rănit, dar nu pot să sun după salvare pentru că vorbesc cu tine.”

Niciodată femeia nu întreabă când sună la telefon dacă poți vorbi, dacă ai altă treabă (ce treabă mai importantă ai putea să ai decât să stai de vorbă cu ea?), dacă e normal să te țină jumătate de oră în care să-ți dea indicații cu ce trebuie să cumperi de la farmacie pentru ca la final să încheie senină: „Mai bine sună-mă când ajungi acolo.”

Ce se întâmplă dacă nu-i răspunzi unei femei la telefon? Multora întrebarea aceasta nu vă stătea doar pe buze, ci și pe creier.

„Iubito, crede-mă, operam pe cord, chiar n-am putut să răspund. Țineam în mână inima omului ăluia… Da, scuză-mă, uite, nu m-am gândit că mai aveam o mână liberă.”

SIMONA:
„VIN IMEDIAT ACASĂ, MICHELLE!”

„Iubito, crede-mă, operam pe cord, chiar n-am putut să-ți răspund!”, explică el, ușor iritat, când nevastă-sa îl întreabă de ce, timp de opt ore, a fost inabordabil pe cale telefonică. „Iubitule, dar e două noaptea!” zice ea. „Știu, iubito, dar a fost o urgență. Ce voiai, să las omul să moară?” „Sigur că nu, doar că ar mai fi o problemă!” „Care?” „Păi… tu nu ești doctor!” „Nu sunt?” se miră el. „Nu, nu ești, deci practic nu prea ai cum să operezi pe cord deschis la două noaptea.” „Ai dreptate, iubito, nu prea am cum. Incredibil cât de bou pot să fiu! Cum de am uitat, frate, că nu sunt doctor??? M-am apucat ca tâmpitu’ să-l operez p-ăsta… Acuma ce fac cu el? Să-l las așa și să plec, sau să-l termin? Să-l termin zici și să te sun după ce-l cos? Bine, hai că te sun în zece-cinșpe minute maxim. Pup.” Peste două ore sună ea iar: „Sunt prins într-un schimb violent de focuri! Arestez niște mafioți”, zice el, destul de împleticit. „Păi, parcă operai pe cord”, își manifestă ea nedumerirea. „Chiar când terminasem operația și voiam să vin acasă, a intervenit chestia asta și a trebuit să rămân s-o rezolv. Cum ce-i zgomotul ăsta de sticle? Nu sunt sticle, sunt gloanțe. Un coleg tocmai a fost împușcat și nu pot să sun la salvare, că vorbesc cu tine. De ce vorbesc așa, împleticit? M-au împușcat și pe mine în limbă, fir-ar ai dracu’ de mafioți!”

Peste încă niște ore (a răsărit soarele), ea e deja un pachet de spume și sună din nou. „Vin imediat acasă, Michelle!”, se aude, abia inteligibil, din partea cealaltă. După care: „Cum adică nu te cheamă Michelle, din moment ce eu sunt Obama și tocmai mă pregăteam să declanșez cel de-al treilea război mondial??”

SIMONA:

VIAȚA E FRUMOASĂ ȘI ARE DOAR DOUĂ ASPECTE

Dacă bebelușii de sex masculin ar ști să vorbească, primul lucru pe care l-ar spune când vin pe lume, imediat după plânsetul primordial, ar fi „Mamă, ce-aș fute ceva!” Dar nu pot să verbalizeze, săracii, așa că, timp de un an-doi, se exprimă tot prin lacrimi și suspine, în timp ce mamele se dau de ceasul morții: „Aoleu. Oare de ce plânge copilașul? O fi având colici?” N-are nicio colică, le-a văzut pe Albă ca Zăpada și pe Scufița Roșie într-o carte cu povești și le-ar cam tăvăli.

După aia, când învață să vorbească, deja s-au prins că te judecă societatea dacă îți exprimi dorințele sexuale în mod explicit și nu mai zic nimic de față cu adulții. Doar între ei, când nu-i aude nimeni. Dacă vezi doi băieței de 3 ani jucându-se absorbiți cu o mașinuță și bodogănind de zor, n-ai vrea în veci să auzi tot ce aude mașinuța aia:

— Mamă, flățioale, am o blondă beton la cleșă, dac-o vezi plângi. Ale niște pempălși cu pisicuțe loz care-i fac un cul male și supelsexi. Nu plea ale țâțe, da’, în lest, e bună lău de tot gagica.

— Io am o blunetă focoasă, mânca-ți-aș. M-am bătut cu Vlăduț și Dănuț întl-o zi, că voiam toți să i-o punem la bagaboantă, da’ ne-a despălțit educatoalea și ne-a pus la colț.

— Io am tlas-o pe-a mea de codițe. Voiam s-o-ntind cu clacii-n sus, pe măsuța de jucălii, da’ m-a mușcat a dlacu’ culvă de deget și nu i-am mai tlas-o, doal am pâlât-o la doamna educatoale.

— Băi, știi ce-mi place mie cel mai mult în viață? Să mănânc măl las cu biscuiți și să fut.

— Și mie la fel, coaie. Glisulețul cu lăptic și sexul sunt singulele lucluli pentlu cale melită să tlăiești.

După aia, mai cresc, dar lucrurile pentru care „melită să tlăiești” rămân aceleași. Chiar dacă „glisulețul” se cheamă șaorma, iar mărul cu biscuiți — coaste de porc înecate în ketchup, sub un munte de cartofi prăjiți.

MIHAI:
CÂND UNIVERSUL VREA SĂ ȚI-O TRAGĂ

Fetițele țipă când se nasc de teama bărbatului în alb, mascat ca să nu fie recunoscut, și care le trage de cap, evident ca să profite de ele. Apoi cresc, și cresc degeaba, pentru că în chestiunea sexuală rămân la fel de adecvate momentului ca Papa vorbind despre ultimele update-uri de pe Android. Se feresc de sex cu atâta ostentație, încât nu te fac să te gândești decât la asta.

O femeie singură care țipă după ajutor din vârful unui munte o face în felul următor: „Ajutooooooor! Ajutooooor dezinteresat, pentru că nu mă culc cu nimeni doar ca să scap de aici. Nici oral, nici normal, nici anal! Deci: Nemernicilor, nu mă mai ademeniți, că nu vreau să fac sex cu voi! Animalelor!”

Dacă-i spui uneia pe care o cunoști de peste tot și de nicăieri, cum sunt multe tipe cu care te întâlnești, „salut, ce mai faci?”, peste zece minute, când se vede cu prietena ei cea mai bună îi spune că tocmai a refuzat, cu zece minute înainte, o partidă de sex și că nu mai suportă nemernicia asta a bărbaților care nici tu bună-ziua, nici futu-te-n cur, că vor să ți-o tragă. Offf!

Când trece cortegiul funerar și claxonează mașinile e nebunie pe trotuare în Ghencea. Toate gagicile de pe stradă cred că pe ele le claxonează bărbații ăia nemernici care merg așa încet doar ca să le vadă pe ele ce gagici mișto sunt.

Orice femeie, oricât de urâtă și șchioapă ar fi ea, trăiește cu impresia că universul, creația, nu e altceva decât o conspirație a bărbatului făcută ca să o pună pe ea capră.

Unele mai trăiesc și drama că bărbații le fac curve. Asta se întâmplă dintr-o proastă înțelegere a sensului cuvântului „curvă”. Pentru ele, „curvă” înseamnă o gagică care se culcă cu mai mulți bărbați. Pentru noi, „curvă” e una care nu se culcă cu noi și se culcă cu alții.

MIHAI:
PLÂNGI, MÂINE VA FI LA FEL!

I-ai făcut un băiat și, după doi ani în care a stat cu el, pleacă la serviciu. Copilul rămâne cu bunica. Imediat după ce a ieșit pe ușă, până să ajungă la lift, dă telefon:

— Ce face puiul, plânge după mine?

— Păi, l-ai lăsat dormind.

— Am înțeles, îl doare-n cur că am plecat.

După o oră, când, după atâtea telefoane, copilul chiar se trezește, sună și bunica:

— Vai, nu mă mai înțeleg cu el, plânge și nu știu ce să-i mai fac…

— Și s-a învinețit la față?

— Da, nu mai poate, hohotește și zice numai „mama”, „mama”… Ce să-i fac?

— Fă-i un filmuleț, te rog, da’ vezi să se audă bine când zice „mama”. Dacă, până scoți camera, se oprește, mai înțeapă-l cu ceva!

— Ce-ai spus?

— Of, am zis că sunt tare tristă. Și zici că plânge tare după mine, cu muci la nas, cu sughițuri, nu?…

Toate acele telefoane pe care ți le dă ție, ca să te întrebe „Ce mai faci?”, așteptând să spui că nimic altceva în afară de a te gândi la ea (deși tu lucrezi pe o schelă, în construcții), și-au găsit acum un răspuns. Are, în sfârșit, pe cineva — un mascul care plânge continuu după ea.

Când îl duce la grădiniță, în prima zi, jubilează văzându-l cum se zbate disperat în brațele educatoarei și întinde mâinile micuțe spre ea, zeița care îi are trupul și mintea în stăpânire și care se hrănește cu lacrimile lui.

Când pleacă prima oară în tabără, îi dă la el sandviciuri și, foarte important, apă. Multă apă, ca puiuțul să poată să producă lacrimi. Doar că pe el începe să-l doară-n fund. Atunci începe ea:

— Ce faci?

— De acum două minute de când a plecat autocarul și ai alergat după el trei kilometri făcându-mi cu mâna, sunt OK.

— Să nu plângi după mama, să te distrezi.

— Aha, OK.

— Ai auzit, să nu plângi, că destul plânge mama după tine… hâc-hâc, se aud sughițuri.

După încă cinci minute, timp în care ea i-a vorbit despre bătrânețe, singurătate, moarte și faptul că nu există viață de apoi, băiatul plânge.

— Ce ți-a zis mama să nu plângi? Distrează-te!

SIMONA:
TATA, MÂINE-I GATA

I-ai făcut o fată, ceea ce i-a amintit că scopul lui în viață e să fie singurul bărbat din viața tuturor femeilor sale, indiferent de gradul de rudenie. Nu i-a ieșit cu maică-sa, nu i-a ieșit cu nevastă-sa, practic nu i-a ieșit cu nimeni. Dar îi va ieși cu fiică-sa, o să aibă el grijă.

Prima dată când vede un bărbat uitându-se la fata lui și sare să îi spargă fața, ăla era la televizor și se uita, de fapt, la partenera lui din „Tânăr și neliniștit". Nu-i nimic, și-așa dau ăștia numai tâmpenii la TV, în ultima vreme, o să vă descurcați și fără. Mai nasol e că îl doare pumnul cu care-a dat, drept care își petrece nopțile patrulând prin casă și uitându-se pe vizor.

— Auzi, se tot preumblă tot felul de bărbați pe scară, să știi că eu nu mai aștept să mi se vindece mâna, mă duc să mă bat.

— Sunt vecinii noștri, calmează-te, dormi.

— Vor să pună mâna pe ea, de-asta s-au mutat aici în bloc, că știau că o să se nască.

După ce că blocul e plin de perverși nenorociți, se mai aude și o mașină de gunoi:

— Ia uite-i și pe nenorociții ăștia, s-au deghizat în gunoieri, ca să spioneze. Vor s-o vadă când vine, când pleacă, cu cine…

— Nu vine și nu pleacă, că abia s-a născut, n-am scos-o încă din casă.

— Nici n-o s-o scoatem, mă duc să cumpăr niște cărămizi și niște ciment, o să ne zidim aici.

Câțiva ani mai târziu, când aia mică e deja la școală, el își petrece zilele într-un pom, la geamul clasei ei, iar noaptea stă de pază, în fața blocului, cu părul sculat și vorbind singur, ca un nebun. Se teme să nu vină vreo bestie de școlar să i-o ia și să i-o… Mai ales ăla pe care l-a zărit trăgând-o în glumă de codițe e periculos rău. Periculos și pervers.

Când fata ajunge la vârsta căsătoriei, o pune pe maică-sa să-l mintă pe părintele nebun că s-a îndrăgostit de unu' impotent. După care are grijă, toată

viața, să n-o atingă soțul când sunt în vizită la părinți. Ca să nu creadă ta’su că s-a vindecat de impotență și să sară cu cuțitul la el.

SIMONA:

„CAMPION” DE LIVIU REBREANU

Spune-i unui bărbat că, dacă va rezolva toate sarcinile dintr-o listă, va primi un tricou inscripționat cu „Cel mai mare campion din toate timpurile”. Apoi, înmânează-i lista cu sarcinile: 1. Mergi în patru labe și adună cu limba scamele de pe covor. Punctează fiecare scamă cu un lătrat ghiduș; 2. Dezbracă-te și unge-te pe tot trupul cu bulion, apoi desenează cu trupul o inimă roșie pe peretele din sufragerie; 3. Stai 20 de minute pe o oliță, în fața blocului și arată-te disponibil pentru conversație față de toți vecinii care trec; 4. Smulge-ți, fir cu fir, tot părul de la subsuoară; 5. Nu îndeplini niciuna dintre sarcinile de mai sus. Ia un loc pe canapea și savurează liniștit o bere.

Ce va face? Ei bine, va îndeplini pe rând toate sarcinile din listă, iar când va ajunge la ultimul punct, va savura 20 de beri, ca să uite. Ce ar fi făcut o femeie în situația dată? Ar fi precizat mai întâi că n-o interesează să fie campioană. Dacă totuși cineva ar fi insistat să participe la joculeț, ar fi citit toată lista de probe și ar fi executat direct punctul 5. Nu, nu e o invenție a mea experimentul descris, chiar a fost făcut și lumea a reacționat, în funcție de sex, exact ca mai sus.

Bărbații sunt cele mai leneșe și mai răbdătoare persoane din lume, până când aud cuvântul „campion”. Dacă l-au auzit, nu le mai e nici lene și devin și nerăbdători. Așa a ajuns, de exemplu, Sisif să care bolovanul ăla în neștire. I s-a zis: „Vrei să fii cel mai tare din lume la cărat bolovani? Ia-l p-ăsta și treci la treabă. Vezi că o să dureze o eternitate, da’ merită! Succes, fraiere!”

Cea mai sigură rezolvare a problemei cu gunoiul ar fi ca mai multe soții de pe același palier să se asocieze și să organizeze, pentru soții lor, concursul „Cel mai mare campion de pe palier și din toate timpurile la dus gunoiul”. Ziua și ediția. Cu podium, cu festivitate de premiere, cu medalii, cu tot tacâmul.

MIHAI:
LA DONNA E PERPETUUM MOBILE

Einstein stătea ore în șir privindu-și scamele din buric. Hegel belea ochii la o statuie din parc cu zilele. Pitagora, se zice, avea săptămâni întregi când se mișca de pe canapea doar ca să-și ia o bere din frigider și să-i deschidă băiatului cu pizza. Ce făceau nevestele lor în timpul ăsta? Orice, totul, iar când terminau, își dădeau seama că între timp a apărut un mop mai performant, o oală mai mișto, un detergent mai bun, așa că o luau de la capăt.

Când vezi o femeie că stă înseamnă că fie a leșinat, fie e moartă, fie nu-și merită banii pe care ți i-a cerut mai devreme.

Mișcarea e drogul lor. Au inventat dansul pentru că la vechile petreceri tribale li se părea aiurea să stea pe o buturugă și să se pilească cu fructe fermentate. Conduc sărind de pe o bandă pe alta nu pentru că nu cunosc regulile, ci pentru că se plictisesc să meargă între două linii albe, înnebunesc, trece viața pe lângă ele și ele nu fac nimic. Au declarat război scamelor și prafului pentru că între mâncărurile pe care le gătesc la prânz și filmul de seară — film la care se sperie, comentează, te întreabă cine-i criminalul, își curăță oja, se lamentează că nu pot mânca înghețată la ora aia — urlă de inactivitate.

Femeile crapă de invidie când văd o mâță care aleargă după un fascicul de lumină. Li se pare bestială ideea. Spune-i unei femei că nu o consideri proastă dacă aleargă după laser și numai asta o să facă.

Revenind, cum stătea Einstein așa pe canapea și-și privea cu respect scamele din buric, a observat în fața lui un corp cu un mop în mână care, cu cât se apropia ca viteză de viteza luminii, cu atât îmbătrânea mai încet. După asta, Albert a mai avut nevoie de niște matematică pentru a intra în istorie.

Cică lu’ nevastă-sa, dacă o vezi acu’, nu-i dai mai mult de treizeci de ani.

MIHAI:
GREU DE DECIS

Ați auzit vreodată pe stradă un sunet așa, ca de cerșetoare bătrână lovită cu lanțurile de suporterii unguri, un sunet așa, ca de mezzosoprană lovită de Vișinescu cu creionul peste ovare, un sunet așa, ca de multe vrăbiuțe călcate cu buldozerul?… Sigur ați auzit. E sunetul pe care-l scoate femeia când vede un cățeluș pufos, cu părul alb, sau un bebeluș model îngeraș: utiiii-mimimimiiiiii-giugugiugu-liguligu, iiiiiiiiiii, ce micuuuuț, drăguuuuuuuuuuuț…

Pocnesc sticlele pe mese la terase pe o arie de doi kilometri, pufnesc geamurile blocurilor din trei cartiere, dârdâie termopanele multinaționalelor, Obama cere unei comisii ONU să se cerceteze dacă s-au folosit arme cu sunete interzise.

E momentul în care femeia e cea mai vulnerabilă, are inima fleșcăită ca o legumă trecută la reduceri, sufletul — bulion. Poți să-i ceri orice în acele momente:

— Donează-ți salariile pe cinci ani echipei Universitatea Craiova, zi-i lu' mă-ta să nu mai treacă pe la noi în următoarele trei secole, o femeie goală găsită la noi în dormitor nu e ceea ce pare, ci un suflet rătăcit care caută mângâiere!

Peste trei ani aveți un copil. Ai încercat să-i explici, dar nu a vrut să înțeleagă că, tuciuriu și pitic cum ești, bebelușul nu va semăna deloc cu un îngeraș, ci mai degrabă cu o pâine graham. Și aveți și un câine, un cocker atât de prost, încât maidanezii din cartier îi zic EBA. Ea nu iese cu el la plimbare pentru că, atunci când a ieșit, s-a întors acasă plină de nervi în cap și de rahat de câine pe adidași până pe la genunchi. Pentru că, nu-i așa, nu e ea singura care iubește câinii în cartier.

În mijlocul sufrageriei e o pată de vomă. Stați în jurul ei și deliberați: o fi de la câine, o fi de la bebe? O fi chiar bebe?

SIMONA:
MINGE, BABELE SE LINGE

Ați auzit vreodată, pe stradă, un sunet așa, ca niște urlete de urangutan pe jumătate în călduri, pe jumătate furios, care își smulge ciuful din cap și se bate cu pumnii în piept? Sigur ați auzit. E sunetul pe care-l scoate bărbatul când vede o minge de fotbal. Înmulțiți ceea ce am descris cu 100 și o să rezulte sunetul pe care îl scoate bărbatul când vede, lângă minge, și două echipe specializate în alergatul după ea.

Unele exemplare mai primitive nu trăiesc decât pentru asta. Își duc zilele într-o plictiseală desăvârșită, așteptând momentul în care se vor îmbăta până aproape de comă, vor urla ca descreierații și vor ataca niște jandarmi, de la care vor lua o bătaie soră cu schilodeala.

Dacă echipa lui de suflet dispare (să zicem că intră în faliment), bărbatul nu o va uita niciodată. Își va mirosi în fiecare seară șosetele murate cu care a fost la ultimul meci și va adormi cu ele în brațe și cu ochii în lacrimi.

E încă vie echipa lui preferată și a și câștigat cu 1–0, într-un amical cu Avântul Ploșcuțeni? E momentul în care bărbatul e cel mai vulnerabil. Are privirea aia de cățeluș fericit, cu ochii umezi, și pupă tot ce prinde, de la televizor la câine, de la șepcuța cu însemnele clubului la colacul de la WC-ul în care a făcut pipi (bărbatul, nu șepcuța). Poți să-i ceri absolut orice în aceste momente: să te ia de nevastă, să se lase de băut, să meargă cu tine la shopping, să pună aspiratorul sau chiar să petreacă o după-amiază întreagă singur, cu copilul.

Dacă echipele de fotbal ar trebui schimbate de pempărși și hrănite cu linguriță, ar fi bătăi la porțile cluburilor, pentru postul de bonă.

SIMONA:
HARTĂ ŞI VALOARE

„Adu-mi şi mie puţină apă rece de la frigider!”, îl rogi şi nici prin cap nu-ţi trece că tocmai ai declanşat o expediţie. Expediţia „Apa”.

Primul lucru pe care îl va face va fi să-şi scoată busola şi să se plimbe cu ea prin casă, în paşi de cercetaş, în căutarea nordului. Nu există bărbat care să nu aibă busolă (sau, dacă există, trebuie verificat dacă nu cumva îl cheamă Botezatu).

După ce a găsit Nordul, va scoate harta apartamentului şi, cu maximă atenţie, îşi va configura pe ea mai multe variante de traseu către frigider. Apoi, îl va alege pe cel mai bun, îşi va pregăti rucsacul cu cortul, izoprenele, saltelele, briceagul, termosurile, apă (da, ştiu, dar nu e cea pe care ai cerut-o tu), biscuiţi şi nişte conserve, şi va pleca la drum, hotărât să-ţi îndeplinească dorinţa. Cel mai dureros o să fie când o să te anunţe că îşi pune cortul în frigider şi o să înnopteze acolo, ca să fie, a doua zi dimineaţă, mai aproape de izvorul limpede, rece, curgător şi ambalat în sticla de plastic, pe care scrie Dorna, la care l-ai trimis. După ce ajunge la izvor şi culege o parte din el într-o cană, urmează iar căutarea nordului şi, apoi, drumul înapoi. Practic, în două–trei zile, ai apa.

Bărbaţii sunt în limbă după hărţi şi busole. Orice frază care conţine cuvântul „unde” îi aruncă într-o excitaţie vecină cu nebunia. Tu îl întrebi senin „Păi şi unde e strada aia la care tre’ s-ajungem, e departe de aici?”, iar el, în loc să-ţi răspundă cu „E departe” sau „E aproape”, scoate cu mâini surescitate harta şi începe să-ţi arate febril care sunt cele 18 drumuri care duc către locul în care aveţi treabă.

Motivul pentru care femeile nu vă întreabă niciodată „Unde mergem? La mine sau la tine?” nu e, dragi bărbaţi, sfiala feciorelnică pe care o bănuiţi voi, ci teama să nu scoateţi vreo hartă.

MIHAI:

CE NU ȘTIAȚI DESPRE DEZORIENTAREA LA FEMEI

Sunt sigur că, dacă s-ar face un studiu despre cât de rătăcite-n spațiu sunt femeile, s-ar descoperi că jumătate dintre ele fac sex pe la spate, doar pentru că nu mai știu cum să se întoarcă cu fața la partener.

Orice șofer îți va spune un singur lucru despre femeile care conduc: „Stai la distanță de ele, lasă-le să facă manevre, nu te apropia!” Iar asta nu neapărat pentru că ele conduc slab spre foarte execrabil, ci pentru că în orice punct s-ar afla din oraș parcă ar trebui să facă la dreapta, ba nu, parcă la stânga sau, de ce nu, să întoarcă. Decizia finală e luată la inspirație, în ultima clipă, c-așa sunt ele, mai pe sentiment.

Dacă pământul nu ar fi rotund, femeile s-ar fi pierdut demult, iar, după câteva chefuri monstru, omul ar fi dispărut. Așa, oricât ar bâzâi în stânga și-n dreapta, câte ocoluri ar da planetei, până la urmă le găsești să te împerechezi cu ele.

Umblă o poveste conform căreia Cristofor Columb a descoperit America după niște schițe pe care nevastă-sa i le strecurase în buzunar în ziua plecării din port, șoptindu-i dulce la ureche: „Uite pe unde am fost eu acum câteva zile când am umblat aiurea pe străzi căutând un magazin cu poșete mișto! Poate te ajută”.

Poate nu ați observat, dar femeile nu râd la bancul cu soțul plecat de acasă să cumpere pâine și care se întoarce după 20 de ani, transpirat și cu o plasă în care sunt două pâini mucegăite. Zice „Bun, OK, și zi-mi și poanta!”

Sunt sigur că Elodia nu e moartă, ci rătăcită. Iar dacă s-o fi ascuns la un moment dat de Cioacă în poșeta unei prietene, chiar că nu mai găsește drumul înapoi spre lume, obstrucționată de cele câteva bucăți de autostradă, un avion, cinci rochii cumpărate la un moment dat și uitate acolo, mă rog, tot felul de chestii pe care le duce orice femeie cu ea în geantă.

MIHAI:
GEST DO IT!

Dacă ieși pe hol să arunci punga cu gunoi la ghenă, la întoarcere vei fi întâmpinat de fața ei radioasă bătând din gene atât de tare că, dacă ai purta pălărie, ți-ar spulbera-o de pe cap și întrebându-te:

— Ce mi-ai adus?…

— Iubito, am fost să duc gunoiul!

Te gândești ce prost ai fost că n-ai căutat prin găleată. Ai fi găsit tu ceva, câteva capace de bere, o sârmuliță, niște coji de semințe și făceai un hand-made minuscul și drăguț de o puneai în cur.

Ideea e că femeia e impresionată de mărunțișuri, răhățișuri, de chestii foarte mici pe care, dacă nu ești atent, le poți trage pe nas. O floare mică, o bomboană, un maiou foarte-foarte mic, lucruri la care nu ți-ar sta gândul niciodată și pe care, foarte probabil, nici nu le vezi. Cuvântul „drăguț” a fost special inventat de femeie ca să descrie toate aceste lucruri.

Aa, vrei flori? Păi, spune, păpușe, așa. A doua zi sosesc cinci trenuri cu flori în fața blocului. Te-ngrop în flori și pe tine și pe familia ta. Vrei bomboane? Primești cât să aibă diabet toți copiii, nepoții și strănepoții tăi, zece generații de-acum încolo. Dar nu mă pune să umblu mereu cu chestii prin buzunare pentru momentele în care trebuie să fiu atent cu tine. Nu mă pune să stau două ore pe zi prin magazine ca să-ți iau ceva de care nu ai nevoie.

O variantă ar fi ca fiecare să poarte la el, cum au dresorii crănțănele de-alea pentru tigri, o pungă cu bomboane din care să-i mai dea gagicii de lângă el când vede că începe să trepideze.

SIMONA:
MARELE E NOUL MIC

Femeile sunt obsedate de chestii mici și drăguțe, ca să compenseze faptul că bărbații sunt obsedați de „mare” și „mult”.

Dacă intri cu el într-un magazin și-i propui să probeze un tricou mărimea L, o să se uite la tine jignit și o să-ți spună, cu un aer superior, de căprioară rănită (da, există genul ăsta de expresie, dar numai bărbații o pot aborda): „Cum să probez ăsta? Tu te-ai uitat la el cât e de mic și la mine cât de MARE sunt???” Nu contează că poartă L de când se știe, el rămâne prea mare pentru toate hainele lui, iar faptul că acestea-i vin nu e decât un lung șir de accidente: „Au stricat ăștia măsurile, au transformat XXL-ul în L. Ce cretini!”

Trimite-l să pună „puțină sare” în supă, repetându-i în prealabil, cu insistență, cuvântul „puțină”. O să-l găsești lângă oala cu supă, contemplând mulțumit de sine o pungă de sare de 1 kil. Goală.

Nu-l pune însă niciodată să-i dea 100 de mililitri de lapte bebelușului vostru, în vârstă de o lună. O să-l găsești îndesându-i copilului pe gât, cu pâlnia, conținutul a 5–6 biberoane, de teamă să nu moară de foame. Alături, o să aibă un platou cu 10 mici și un borcan de muștar. Felul doi, pentru ăla micu’. La desert, o să vrea să-i dea două ciocolate. Cu una mai puțin decât mănâncă el o dată, că, na, e nou-născut și „are stomacul mai mic”.

Dacă înainte să plece la drum o să te tăvălești pe jos vreo oră–două, implorându-l să nu meargă cu viteză mare, poți să stai liniștită: în numele promisiunii pe care ți-a făcut-o, o să meargă cu maximum 160 la oră, călcând-o până la 200 doar în localități, unde mai sunt gâște sau găini pe carosabil, pe care nu se poate abține să le „zburătăcească nițel”, râzând ca dementul.

E la TV una cu cupa E la sutien? O să te cheme cu strigăte răgușite: „Vino s-o vezi p-asta ce bună e! Păcat că are țâțele cam mici”.

Iar când, pe plajă la nudiști, vezi un negru mare și fioros, care refuză cu

vehemență să-și dea nădragii jos, motivul e mai mult decât limpede pentru toată lumea: e complexat.

MIHAI:
VEI RĂSPUNDE CU CAPUL. LA TELEFON, NORMAL

Primele cuvinte pe care le spun fetițele în viață nu sunt nici mama, nici tata, nici Gucci, nici IKEA, ci: „Unde ești?” Aa, am uitat să vă zic că primele lor cuvinte sunt spuse la telefon, nu așa, aiurea.

Dacă însă asculți acest „Unde ești” de la coadă la cap, ce credeți că se aude? Nu, greșit, nu o melodie de Beatles. Nu, nici un imn satanist, dar deja suntem pe-aproape. Se aude „Și cât mai stai?” sau un cover la fel de celebru: „Mai stai mult?” În sensul că deja ai stat cam mult și, mai ales, că, de fapt, stai aiurea, nu că ai avea ceva de făcut.

Cred că și iobagii, înainte vreme, erau căutați de soțiile lor iobage pe mobil și întrebați: „Și, ia spune, dragă, mai stai mult cu băieții la cules de struguri, cu botnița aia pe muie?…”

Stai la masă cu mai mulți și, la un moment dat, îl vezi pe unul schimbat la față, cu vocea modificată, de parcă ar începe să citească povești copiilor, că răspunde la telefon: „Ce să fac?… Păi, cu băieții… Nu știu exact cât mai stau. Îți dau eu semn…” Să zicem că a avut loc un accident între planeta Marte și planeta Pământ pe care tu, din varii motive, nu l-ai simțit. Au murit toți, n-ai mai rămas decât tu, mort de beat, și ea pe scoarța terestră. Iar ea te sună să-ți zică asta. Totuși, primele cuvinte vor fi: „Ce faci? Unde ești?…”, după care va aștepta răspunsul. Abia peste zece minute îți va da un alt telefon în care să-ți zică: „Aa, iubi, vezi că suntem singuri pe Pământ, să nu stai mult, că mi-e frică…”

SIMONA:
I JUST CALLED TO SAY… O PROSTIE

Să lăsăm la o parte faptul că cineva a uitat că s-a mai dezbătut tema asta, iar acel cineva nu sunt eu. Să menționăm doar că femeile, atunci când dau telefon, îl dau cu un scop foarte serios. Vor să afle dacă el (plecat „la o bere” acum 20 de ani) are de gând să se mai întoarcă sau nu. Poate a murit (de bătrânețe) sau poate s-a dat între timp vreo lege care aprobă căsătoriile în grup, între tovarășii de băutură, și și-a refăcut deja viața… Tre’ să știe și femeia dacă mai așteaptă sau își poate căuta pe altul, logic, nu?

Dar oare de ce dau telefon bărbații, atunci când îl dau? Care sunt motivele extrem de serioase, de grave și de încărcate de sens pentru care ei apasă butonul verde, ăla pe care e desenat un receptor mic?

Să luăm cazul Angelei Dorothea Merkel (da, o cheamă și Dorothea!). Cu ce probleme ar putea s-o deranjeze soțul în timpul serviciului? „Alo, Doro! Zi și mie o chestie: noi avem cumva cârnați în casă? Parcă mi-e poftă de niște cârnați prăjiți și nu știu dacă avem. În cămară, afumați și în frigider, din ăia proaspeți? Danke și iartă-mă de deranj. Stai, stai, stai, nu închide! Știi cumva dacă vreunii din ei sunt deja prăjiți?” Apoi: „Doro, iartă-mă că te sun iar, dar mai am o problemă: aș vrea să mă spăl pe cap și nu știu cu ce. Știi cumva care e șamponul meu? Ala verde? Danke. Scuze, scuze, gata, te las cu Grecia. Chiar: v-ați hotărât până la urmă ce dracu’ faceți cu ea? Mamă, ce vă mai place să vă trageți pe cur!”

Merkel e însă unul dintre cazurile norocoase, fiindcă n-a avut copii. Neavând copii, n-a primit niciodată telefonul următor: „Alo, iubi, fii atentă ce chestie ciudată mi s-a întâmplat. M-am trezit și la noi în sufragerie e un borac în pempărși, care miroase urât și țipă ceva, gen «Tata, papa, caca!» Știi cumva ce e cu el? E al nostru sau pot să-l dau afară, pe scară?

SIMONA:
CĂLCÂIUL LUI BRAVEHEART

Spune-i că l-au chemat Bruce Willis și Chuck Norris în fața blocului, să-l bată. O să înceapă calm să se-ncalțe, ca să coboare la ei.

Sau zi-i că duminică aveți invitați la masă. Monstrul din Loch Ness, Godzilla, maică-ta și ăla negru care respiră greu. O să te întrebe, perfect relaxat, de ce nu l-ai invitat și pe Voldemort.

Anunță-l și că a început Apocalipsa. Că vor trece, din ușă-n ușă, îngeri cu șapcă însărcinați să verifice alcoolemia păcătoșilor de pământeni. Și că cine înverzește fiola va fi trimis — fără judecată! — direct în iad. Perfect relaxat, o să-și mai ia o bere din frigider. A opta.

Roagă-l apoi să curețe el masa pe care-ați luat prânzul. Da, aia pe care-au rămas câteva firimituri de pâine și două picături de sos. Va deveni livid, iar mâinile vor începe să-i tremure. Se va agăța cu disperare de un șervețel și va încerca să șteargă masa cu el, aruncând cu mișcări stângace o parte dintre firimituri pe jos. Dacă nu ești sadică, lasă-l în pace. Dacă ești sau vrei răzbunare cu orice preț, insistă: „Nu cu ăla, ia laveta aia umedă!” Gata, s-a terminat. Sunt vorbele de care îi era cel mai frică. Înainte să se ascundă sub masă, îți aruncă o ultimă privire rănită, de om hăituit. Orice, numai „laveta aia umedă” nu! Mai bine îl puneai să adune voma după un ospăț epicurean sau să curețe căcații după toți câinii din cartier.

Vrei să se facă gunoier, vidanjeur sau spălător de cadavre? OK, cere-i-o și se rezolvă. Orice, dar nu îl mai pune să atingă cu mâna „chestia aia”! În realitate (nu în film!), Braveheart așa a și murit. De la o lavetă umedă.

MIHAI:

MUSCULIȚE CARE NU TRĂIESC DECÂT O ZI, CÂT SĂ LE SPERIE DE MOARTE PE FEMEI

Femeile, în război, culeg de pe jos soldați cu picioarele sfârtecate, cu mațele alături, în pungă, cu capetele rostogolindu-se câțiva metri mai încolo. Îi îngrijesc, le leagă venele, le înnoadă oasele la loc, le pun dop la jugulară și, dacă mai sunt și romantice, se și îndrăgostesc de ei. Ei bine, sunt convins că în acele spitale de campanie, deși ai fi găsit la tot pasul organe desperecheate, oase vrac, iar pe pereți era scris cu sânge „Fritz+Mariana=Liebe”, nu ai fi văzut vreo insectă. Un gândac cât unghia ar fi pus pe fugă toată armata de asistente care, urlând și smulgându-și halatele însângerate, s-ar fi oprit direct acasă, la mamele lor. Altele, mai curajoase, ar fi pus mâna pe aruncătorul de flăcări și ar fi incendiat totul pe o rază de câțiva kilometri. O soluție de a pune pe fugă dușmanul la care nimeni nu s-a gândit.

O gâză din cele care trăiesc numai o zi — deci care, putem spune, pe la 6 seara, abia își mai târăsc bătrânețile pe pereți — o fac pe femeie să-l sune pe Arafat, pe ministrul Apărării și reprezentantul NATO din Balcani. Oriunde ai fi pe glob, trebuie să lași totul și să te duci acasă ca să omori musculița. Pe tipă o găsești paralizată într-un colț, lac de sudoare, făcându-și cruci cu limba în cerul gurii și repetând în minte *Tatăl Nostru*. Între timp, gâza, bestia de pe perete, a dat deja ortul popii, sfârșindu-se de osteoporoză, Alzheimer, diabet și blocaj renal.

MIHAI:
FEMEIA NU VOTEAZĂ SCHIMBAREA

O să ia foc Angela Merkel când o să vadă că l-a lăsat pe Sarkozy undeva, mai exact pe scaunul de președinte, și acum nu mai e acolo. Parcă o aud:

— Poporule francez, știi cumva unde e băiețașu' ăla cu părul sculat care râdea continuu și pe care-l lăsasem eu aici?…

Există o maximă aspirațională pe care orice femeie o ia în sens propriu. Această maximă sună așa: „Lumea e a ta". Păi, nene, dacă lumea e a mea, își zice femeia, atunci să nu se atingă nimeni de nimic, că nu stau toată ziua să aranjez lucrurile în ea.

Dacă o femeie lipsește de acasă vreo două sute de ani — să zicem că se duce să-și aranjeze părul — și când se întoarce acasă nu mai găsește urma de pahar de pe masa din bucătărie, e Jihad. O scamă de pe covor nu e o simplă scamă de pe covor. A lăsat-o ea acolo.

O auzi:

— Ai luat tu cumva pata aia de cafea de pe masă?…

— Da, aveam nevoie de ea. M-am gândit să ajut cu ea niște copii din Africa.

Deja ai stricat tot fengșuiul cartierului.

După ce îți iei o pereche de adidași din debara ca să mergi cu băieții la fotbal, ea se închide în casă în urma ta și începe să aranjeze lucrurile. Ai dărâmat universul cu acea mișcare, ai umplut de praf televizorul, ai murdărit rufele din șifonier. Te întorci de la fotbal după câteva zile — a fost meci lung — și o găsești epuizată, cu cearcăne, dar fericită. Te arunci în fața televizorului și ea întreabă:

— Nu vezi nimic schimbat?

Fuck, despre ce-o fi vorba? te gândești. Și prin cap îți trece toată lista: o fi cumpărat alte perdele, și-o fi făcut unghiile de la picioare, o fi ziua ei, o fi ziua ta, o fi gătit, și-o fi luat fier de călcat nou?...

— Oare totul e ca înainte?

SIMONA:

SUNTEM FEMEILE DE SERVICIU ALE UNIVERSULUI

Ați observat că, în ultima vreme, tot mai multe femei se minunează că au născut copii mai măricei, așa, și cu păr? Ei bine, explicația nu e că „mai nou, se nasc copilași zdrahoni și cu păr, nu chelioși și micuți, ca pe vremuri”, ci alta: ăia nu sunt copiii lor, rod al unei întâlniri excesiv de romantice cu partenerul de viață. Sunt pur și simplu niște bebeluși uitați de ginecolog în ele, la ultimul control. Ce caută un nou-născut într-un cabinet de ginecolog? Păi, poate să-l fi luat, din greșeală, de la coadă de la bancă, unde a fost să scoată niște bani, sau poate să fie chiar al lui. A trecut soția pe la el și i l-a lăsat 5 minute, cât să se ducă până la toaletă. Când s-a întors, ia copilul de unde nu-i. A plecat cu o (sau mă rog, **într-o**) pacientă și urmează să se nască a doua oară, peste vreo nouă luni.

Femeia este agentul ordinii doar ca să compenseze faptul că bărbatul este agentul dezordinii și al haosului. Că repară o bicicletă, examinează un uter sau duce tava într-un film cu Chuck Norris, el nu face decât să perturbe bunul mers al universului.

Dacă veți lua ecuația relativității și-o veți scutura un pic, veți vedea că din ea o să curgă după cum urmează: niște firimituri de pâine, o scobitoare, două felii de salam, niște mătreață și o hârtiuță cu numărul de telefon al unei gagici pe care o vrăjea Einstein în perioada lui $e=mc^2$.

Faptul că pomii au atâtea frunze, care cad non-stop pe jos, făcând o mizerie de nedescris, e dovada clară că Dumnezeu nu e femeie (o femeie n-ar fi creat niciodată nici pomii, nici pisicile, care lasă păr). El a făcut mai întâi multă mizerie la locul de muncă și de-abia după aia și-a dat seama că are nevoie de o femeie la curățenie. A luat o coastă de la Adam și a făcut-o, salvând în felul ăsta universul de la disoluție.

SIMONA:

MASCULIN. ȘOFER DE SEX MASCULIN

Ai ieșit să-ntinzi rufele și te trezești c-o mașină gonind pe la tine prin balcon, gata-gata să dea peste tine? Te claxonează din mers, îți aruncă un „Dă-te, fă, că nu ți-a luat mă-ta șosea…” și dispare în balconul vecinilor? Nu te speria, nu te-a mușcat căpușa și ai început deja să halucinezi. Mașina pe care ai văzut-o chiar există și chiar era să te calce. La volan era un tip care se grăbea și, nemaiavând loc să gonească pe linia de tramvai (unde erau alți tipi care se grăbeau), a scurtat-o pe la tine prin balcon.

Bărbații conduc mașina de parcă i-ar chema pe toți Bond — James Bond și tocmai se află în plină urmărire spectaculoasă, cu Halle Berry în dreapta și Sophie Marceau pe bancheta din spate. Semafor, linie continuă, linie dublă continuă, restricții de viteză, reguli de circulație? Nu există. Păi, ce, Bond — James Bond — stă vreodată la semafor? Dă prioritate la ieșirea de pe străduțe laterale? Așteaptă, ca boul, la trecerea de pietoni? Niciodată!!

Orice drum cu mașina e, pentru un șofer de sex masculin, o competiție care trebuie musai câștigată. Tre’ s-o ducă pe soacră-sa cu coliva la biserică? Să te ții cursa groazei! Mai mult îi ia s-o dezlipească de parbriz și s-o resusciteze, odată ajuns la destinație, decât drumul în sine. Tre’ să dea o fugă până la supermarket, să ia câteva chestii necesare în casă? O calcă încă din prima secundă, de zici că la capătul drumului îl așteaptă diamantul coroanei britanice, nu niște hârtie de șters la fund, o pâine și 10 ouă.

Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui bărbat e să fie singur pe șosea. Să nu aibă pe cine să mai depășească, cui să-i mai taie fața cu agresivitate, pe cine urmări cu scârțâit de roți, ca să-l înjure de mamă, sau cui să-i mai dea isteric flash-uri, ca să se dea la o parte. Ce coșmar, vă dați seama? Păi, dacă nu mai ai cui să-i dai flash-uri, practic nu mai ai de ce să mai trăiești, nu? Și, dacă nu mai ai șansa să ajungi la semafor cu 0,00000000001 secunde înaintea celorlalți, care mai e sensul tău pe-această lume?

MIHAI:

IUBITO, TE ROG SĂ NU-MI LAȘI SEMNE DE CIRCULAȚIE!

Pentru că la Școala de Șoferi nu se dau coronițe, nu se împart cutii de bomboane ca premii, pentru că nu sunt facultăți de șoferi, mastere, doctorate, cariere universitare cu care să se poate lăuda maică-sa în bloc, femeia are interes zero când vine vorba de condus mașini. Nu e motivată, nu se simte femeie.

La fel cum au nevoie în familie sau într-o relație să li se spună că sunt iubite, apreciate, stimate, extraordinare, la fel și în trafic femeile simt nevoia ca, din când în când, să fie oprite de un filtru de poliție care să le pupe puțin în fund. Gen:

— Vai, doamna X-uleasca, nici nu știți cât de mult apreciem cum conduceți! Doar despre dumneavoastră se vorbește la noi în secție de dimineața până seara. Mare onoare ne faceți nouă, polițiștilor de la Circulație, să vă avem printre noi! Și-acum, vă rugăm să dați puțin mai în față, că ați oprit deasupra colegului nostru!

Femeia vrea să fie apreciată, să i se spună când e bună, să comunici cu ea, s-o alinți, să-i zici că e specială. Cred că de-aici vin toate rahaturile pe care le face ea în trafic. Nu se simte apreciată.

Dacă în momentul în care ar da prioritate, ar apărea un polițist de după colț cu un buchet de flori care i-ar șopti cu vocea gâlgâind de lacrimi *Tu însemni totul pentru secția 2! Până să te cunoaștem pe tine eram doar o adunătură de polițiști golani!*, atunci totul s-ar schimba.

Dacă nu ai vreme să scoți polițiști pe stradă ca să le mulțumească, cum și-ar dori ele, atunci măcar lasă-le din loc în loc, unde e un semn de circulație mai greu de înțeles, o sumă de bani din care să-și cumpere ceva frumos.

MIHAI:
O PLIMBERICĂ!

E o zi frumoasă de primăvară, razele soarelui se joacă în cataramele D&G ale cocălărițelor, în aer plutește parfumul copacilor înfloriți și al părului ars cu placa.

Ai fost smuls dintr-o lungă trezire a dimineții de sâmbătă și scos afară, în aer curat și cântec de păsărele, ca un câine. Soarele, superb altfel, îți înfige scobitori în pupile. Plimbare.

— Uite-o pe aia! zice ea.

— Nu, nu mă uit la curul ei! spui tu din instinct. Și chiar nu te uitai, doar dacă curul ăleia nu era cumva o pată mare și neagră care ți se așternuse peste ochii înlăcrimați și care te împiedica să vezi ceva.

— Altceva voiam să spun! Aia are curul mai mare decât al meu?

— Aaa, da, mult mai mare!

— Nu zici doar așa?

— Nuuu! Ce, nu-ți spuneam dacă era altfel?… Îți spuneam.

Plimbarea continuă. Un ceai la o terasă și doi biscuți pe o farfurioară n-au cum să nu-ți schimbe viața. Și ți-o schimbă. Mai exact, e prima oară când te simți un pensionar ieșit să-și ia micul dejun pe aleile stațiunii Amara.

Vreo jumătate de oră stați în fața unor vitrine. Deslușești că ar fi vorba de o librărie. Ah, ce bine ar fi să poți vedea și să dispară și mahmureala asta. După ce se uită și se tot uită la titluri, spune:

— Corina asta chiar e proastă! Uită-te și tu cum m-a luat pe partea dreaptă! Clar că-n partea asta e mai lung. Nu mă mai duc la salonul ăla niciodată.

Plimbarea continuă. Încă nu vezi nimic, dar, după mirosul de ziduri îmbibate de pișat, îți dai seama că ați ajuns în Centrul Vechi. Te ia frigul, vezi gangurile întunecate, oamenii aceia mici și negri… Of, te gândești că ai să mori! Dar vocea ei caldă te aduce înapoi:

— Să nu uităm să trecem pe la Real să facem nişte cumpărături. Dar când terminăm plimbarea, pe la cinci, șase!

SIMONA:
O PLIMBERE DE NEUITAT

Mai țineți minte reclama aia cu stăpânul care își anunța câinele că urmează o plimbare, iar câinele repeta cu voce zglobie „Plimbare?”, după care țâșnea pe ușă fericit? Ei bine, era un câine de sex F. Dacă ar fi fost de sex M, „Plimbare?” ar fi fost spus cu voce devastată, ca de-nmormântare, și, în loc să iasă pe ușă, s-ar fi târât, schelălăind, să se ascundă sub pat.

Pentru bărbați, tot ce nu înseamnă petrecerea timpului liber într-o cârciumă puturoasă e iadul pe pământ. De altfel, asta li se și întâmplă atunci când ajung în iadul cel adevărat: în loc să fie băgați în cazane cu smoală clocotită, sunt puși să se plimbe pe o pajiște însorită, în zumzet de albinuțe, zbor de fluturi și miros de zambile, narcise și toporași. Pedeapsă mai mare nici că există. Se plimbă săracii de colo-colo, cu niște fețe îndurerate și schingiuite, mai dau cu bocancul într-un toporaș, mai trag câte-o flegmă pe o zambilă, și, de câte ori îi atinge aripa unui fluture, urlă de zici că tocmai li s-a scos ochiul cu penseta.

De partea cealaltă, raiul masculin arată ca o bombă sordidă. E întuneric și fum să-l tai cu satârul, pute a mahorcă și a alcool, a vomă și a pipilică, iar mesele sunt burdușite de bărbați beți, care toarnă în ei pahar după pahar și vorbesc toți deodată, stropindu-se cu bale.

Revenind la lumea reală, ați observat că, dacă mergi în parc (mai ales acum, că a venit primăvara), pare că s-a convertit toată lumea la islamism? În realitate, doar au ieșit multe cupluri la aer, iar ei, domnii, pur și simplu nu cunosc noțiunea de „pas de plimbare”.

SIMONA:
IDEI TÂMPITE ÎN DIALOG

Știți tabloul lui Camil Ressu, „Cosași odihnindu-se”, da? Ați observat că în el sunt patru bărbați care se odihnesc și o femeie care le cară merinde și apă, nu? Ei, bine, așa e și-n viață. Ele cu treabă non-stop, ei cu odih… ei cu munca grea, urmată de odihnă. Ce nu se-aude din tablou e conversația dintre doamna cu merindele și unul dintre cosași, soțul dumneaei:

— Auzi, iubito, ce-ar fi să mergem noi într-o mică vacanță, pe lună?

— Într-o mică vacanță?

— Da. Facem plajă, baie, scufundări, mâncăm bunătăți!

— Plajă, baie, scufundări?

— Da.

— Pe lună?

— Daaa.

— Noi suntem niște țărani într-un tablou, nu știu dacă realizezi asta. Nu avem cum să facem toate tâmpeniile care-ți trec ție prin cap. O dată, pentru că țăranii nu merg la scufundări, apoi pentru că nu putem pleca nicăieri. Tre’ să rămânem aici, în tablou.

— Ești culmea! Orice ți-aș propune nu-ți convine.

Are dreptate el. Așa e și-n viață. Ei au tot timpul idei, cu care ele, zgripțuroaicele prozaice, nu sunt de acord:

— Iubito, mi-a venit o idee genială. Ce-ar fi să vindem tot și să plecăm într-o croazieră de cel puțin un an, prin toată lumea?

— Nu avem nici după ce bea apă. Ce să vindem?

— Casa, mașina, iahtul…

— Dar nu avem casă, mașină și iaht.

— Da, sigur! Niciodată nu zici și tu „da” la o idee de-a mea.

— Stăm cu chirie într-o garsonieră din Rahova.

— Totul îți pute!

— Nu chiar totul, doar șosetele tale. Du-te și pune-le în coșul de rufe!

Practic, femeile nu există decât ca să le taie lor, bărbaților, aripile. Ca să le

amintească mereu că ideile lor sunt irealizabile, fanteziste și proaste și să-i pună să-și schimbe șosetele.

MIHAI:
RĂZBOI ȘI TACE

Dacă Dostoievski i-ar fi spus nevesti-sii că vrea să scrie un roman despre un student care omoară două babe, ar fi avut parte de o imagine superbă: doi ochi daţi peste cap, una bucată pufăială subtilă şi foarte sugestivă, precum şi un „Mda…” prelung, faţă de care ziua de post ar fi avut prestanţa unui penis de japonez pe lângă unul de afro-american. Şi probabil că lui Mihail Feodorovici i-ar fi venit atunci ideea genială a unui roman despre o femeie care-şi susţine bărbatul în tot şi-n toate. Probabil că-n mijloc ar sta tot crima.

Nevasta lui Steve Jobs a aflat de compania Apple de la televizor.

— Steve, firma asta e cumva a ta?

— Da, într-un fel…

— În ce fel?

— În sensul că eu am făcut-o şi e a mea.

— Aha, am înţeles. Dacă vrei, să ştii că te pot ajuta cu nişte idei.

— Cum să nu, da.

Şi după asta, la câteva luni, au divorţat.

Femeia are două feluri de-a fi alături de bărbat când acesta vrea să facă ceva.

Primul:

— Eu zic să te ţii de serviciu!

Al doilea:

— Aaa, da, foarte bună ideea, dar fii atent cum ar trebui s-o faci, dacă vrei să aibă succes!

Nevasta e colegul ăla de la muncă pe care-l auzi mereu zicând: „S-a mai făcut!” sau „Chiar ieri am citit despre asta ceva!” sau „Era Beligan mic când ideea asta era socotită depăşită”.

Poate că şi căsniciile ar avea mai multe şanse de reuşită, dacă femeia ar afla că te-ai căsătorit cu ea mai pe la bătrâneţe.

MIHAI:
FUMATUL DĂUNEAZĂ GRAV SENINĂTĂȚII!

De multe ori, în apartament, se strâng nori negri, mici tornade se înfiripă pe rafturile bibliotecii, ridicând praful de pe cărțile cu diete, un aer rece adie când ea trece dintr-o parte în alta fără scop și fulgere minuscule îi nasc, în mișcare, pliurile electrizate ale fustei.

— Mai fumezi? zice ea.

Acesta a fost primul tunet. Ai putea să zici „nu”, deși încă fumegă în scrumiera de la bucătărie țigara stinsă cu un minut în urmă. Așa că nu faci decât s-o privești la fel cum își privește un câine stăpânul. Știi foarte bine că va urma o corecție, că vei fi bătut cu ziarul peste bot.

— Tu chiar nu te gândești la mine deloc? Vrei să faci cancer? Vrei să mori?

De-ar fi lucrurile atât de ușoare pe cât le prezintă. Dar nici asta nu poți să-i spui.

— Nu mi-ai promis că de la întâi ianuarie nu mai pui țigară în gură?

E 15 iunie. Deja plouă de-a binelea, stihiile naturii umane feminine s-au dezlănțuit. Câinele e singur în mijlocul câmpiei și, pe o distanță de câțiva kilometri, nu e niciun copac sub care să se adăpostească.

— Cum să facem noi un copil dacă tu tragi țigară de la țigară? La copilul ăla nu te gândești? Să crească fără tată…

Te pui jos, faci pe mortul, cum, de altfel, se și arată perspectivele și speri că fulgerul nu te va lovi.

Mai departe, buletinul meteo decurge cât se poate de logic: ești un om fără inimă, nu-ți pasă, ai mințit-o atâta timp, așadar despărțire, of, singurătatea ei care va să vină! Se trântesc ușile, viitorul sumbru se revarsă, torentul de vorbe grele își iese din matcă. Din respect pentru fenomenul meteo închizi televizorul, deși Ronaldo tocmai scăpase singur pe poartă. E liniște totală.

— Știi cât te iubesc! Știi că îți spun asta pentru că te iubesc atât de mult și fără tine nimic nu contează.

Tu taci în continuare. Vine lângă tine și zice:

— Hai la bucătărie să tragem o țigară, să bem un pahar de vin și să ne calmăm.

SIMONA:

REPARATOR 2: ZIUA JUDECĂȚII

Acum 8 ani, 5 luni, 17 zile și 2 ore, într-o frumoasă după-amiază de mai, ai rămas cu clanța de la baie în mână. Astăzi, el s-a hotărât, în sfârșit, s-o repare. Mă rog, poate l-a ajutat și faptul că i-a căzut pe picior nicovala de 40 kile cu care obișnuiați să proptiți ușa, dar nu mai contează. Bine că s-a hotărât.

— Să te dai din drumul meu, zice, că vreau să repar clanța aia.

Are un aer de samurai care se pregătește să spintece cu sabia un fir de păr, iar de pe fruntea încruntată îi picură deja broboane de transpirație. Te dai din drumul lui. Atmosfera devine densă și clisoasă, ca o marmeladă transparentă. În imaginație (ca să nu deranjezi!), te arunci în genunchi în fața unei icoane și pupi în neștire podeaua, repetând ca o nebună: „Doamne, îți mulțumesc că mi-ai ascultat rugăciunile, Doamne îți mulțumesc că mi-ai ascultat rugăciunile. Dacă o să mai am vreodată un copil, îți promit că, în semn de mulțumire, o să-l cheme Clanță”.

În timpul ăsta, el și-a cărat trusa de scule lângă ușa bolnavă și a început să meșterească. E o trusă ultraperformantă pe care și-a cumpărat-o special pentru acest eveniment. Lucrează cu mișcări fine, de chirurg. Privești ținându-ți respirația și îți promiți că, atunci când o să fii bătrână și o să ai cataractă, o să-l rogi să te opereze el, la voi în bucătărie. Scule are, mâini de aur are, nu-i mai trebuie altceva. Au trecut 7 ore de când lucrează. Nu ai cum să te duci la baie, așa că îți dai drumul pe tine, iar de mâncat, mănânci niște prezervative cu gust de căpșuni găsite în noptieră. În liniștea adâncă se aude primul pufăit. Apoi, natura umană masculină se dezlănțuie.

— Băga-mi-aș… (*^^% în ea de clanță, &(*(&*^%%$#, că nu pot s-o repar.

Urmează un zgomot de șurubelniță trântită pe gresie, iar samuraiul-chirurg se întoarce spre tine cu ochii scăpărând:

— Numai din cauza ta se întâmplă toate astea, că tu ai stricat-o.

Dacă nu te-ai fi scăpat deja în pantaloni, s-ar fi întâmplat acum.

SIMONA:
CARTEA SFÂNTĂ DE REȚETE

Bărbații se împart azi în două categorii: ăia care agață, pentru că sunt mari bucătari (motocicliștii de ieri), și ăia care vor să devină bucătari (foștii tocilari), ca să agațe sau să impresioneze ce au agățat deja. De primii nu vorbim, că nu suntem toate soția lui Jamie Oliver, dar asupra celei de-a doua categorii ne vom opri un pic, să o urmărim la cratiță.

Bărbatul, atunci când execută o rețetă, e ca manechinele pe care le torturează Bote în emisiunea „Next Top Model". Așa cum manechina lui Bote nu mișcă-n front atunci când i se cere să pozeze senzual cu curul într-un lighean cu peștișori piranha și cu capul într-o găleată cu lipitori, nici bărbatul nu crâcnește în fața unei rețete tipărite. Dacă rețeta-i zice să pună 12 kile de lapte de cocos și o cadă de apă la o cană de orez, el atâta pune. Păi, cine-i el să se îndoiască de corectitudinea rețetei? Cine-i el să treacă ceea ce tocmai execută prin filtrul propriei inteligențe? Cine-i el să-și pună previzibila întrebare: „Băi, dar eu nu trebuia să fac aici un curry în plm? De ce plm arată și are gust de spălătură de vase? Plm, nu cumva rețeta asta e GREȘITĂ?"

Dac-aș fi scriitoare de cărți de bucate, jur că m-aș folosi de această slăbiciune. Aș scrie, pentru domni, numai rețete care ar suna cam așa: „Se amestecă făina cu zahărul și cu untul. Se sună amanta și i se spune «Totul s-a terminat, îmi iubesc soția, să nu mă mai cauți», după care i se închide telefonul și i se șterge numărul. Separat, se bat spumă patru ouă. Se duce gunoiul zilnic și se lasă capacul la WC, de fiecare dată după ce facem pipi. Se încorporează ouăle în aluat. Nu se mai pierde niciodată vremea cu băieții la bere. Se adaugă o ceașcă de fructe de pădure. I se predau soției portofelul și toate cardurile. Se dă totul la cuptor, la foc mic, timp de 30 de minute." Mamă, mamă, numai prăjituri perfecte ar ieși!

MIHAI:
ÎN CARUL CU BOI SAU ÎN CARUL CU BIO?

Fără McDonald’s, KFC și Subway, în câțiva ani, pământul ar deveni un cuib de lesbiene. Studiile arată, fără să fie făcute, că rata mortalității la bărbații femeilor vegane este de 100%, iar la bărbații care trec pe rețete Montignac sau Dukan este de 120%. De obicei, bărbatul femeii care gătește fără foc moare băgându-și „din greșeală” o spatulă în gât. Era spatula cu care dormea în pat de câțiva ani, de când visa că-l atacă noaptea, în somn, blenderul și de când mânca numai friptură de oregano, rasol de mei, cotlet de rucola împănat cu o mână de afine. Toate acestea se bagă la cuptor, dar cuptorul trebuie să fie oprit. Se bagă la cuptor doar ca să nu le vadă câinele, că iar borăște trei zile prin toată casa.

Bancul cu cele 70 de lucruri pe care le face o blondă le place bărbaților nu pentru 69–le acela, ci pentru că aud, în sfârșit, că există femei care mai fac cartofi prăjiți.

Cartoful prăjit, pentru gagicile informate din ziua de azi, este Îngerul Întunericului, e Belzebut, e Sarsailă, e Scaraoțchi. Nu puține sunt femeile care și-ar duce bărbații la preotul nutriționist să scoată cartoful din el.

— E posedat, părinte-nutriționist, câteodată face spumă de ulei la gură, și e ulei rafinat, în care cred că s-au mai prăjit înainte niște chestii!

Femeile nu înțeleg nici acum de ce Marilyn Monroe s-a sinucis băgând în ea un tub de pastile când ar fi putut să înghită un pumn de cartofi prăjiți de la Mac.

Chestia aia cu „Ești ceea ce mănânci”, scoasă probabil de gagici, n-ar trebui să aibă niciun efect. Mai bine să te strige lumea pe stradă „Porcule” sau „Vită”, decât „Mei”, „Quinoa” sau „Oregano”.

MIHAI:
ARTA CERE SACRILEGII

Dacă Dumnezeu avea nevastă, Creația nu ar fi fost terminată nici azi. Și se lăsa și cu ceva violență domestică divină.

— Nevastă, m-am gândit să creez lumea! zice el, bucuros nevoie mare că, iată, ajuns la bătrânețe, cu barba albă, a clocit în sfârșit o idee mișto. Ce va zice ea?

— Dacă tu crezi că asta ne trebuie nouă acuma… Mă rog… oricum, să știi că eu te susțin.

A doua zi de dimineață, Dumnezeu se trezește primul și, până să facă ochi nevastă-sa, creează cerul, pământul, trage lumină, o separă de întuneric, iar pe întuneric îl numește Zăbrăuți.

Se trezește și nevastă-sa.

— Ăăă, ce zici? îi arată Dumnezeu ce-a făcut, mândru nevoie mare.

— Mda, mișto, dar mi se pare că am mai văzut asta undeva, parcă am citit pe net că s-a mai făcut. Oricum, să știi că te susțin, dar adună și tu resturile astea de pământ de prin casă, că doar n-o să adun eu după tine, că așa faci mereu, întinzi toate astea pe-aici, că le adună proasta…

A doua zi, Dumnezeu s-a trezit și mai devreme, a dat cu mătura la bancul de lucru și s-a pus din nou la treabă. A făcut o întindere prin mijlocul apelor, care a despărțit apele de ape. După asta a ieșit pe balcon la o pauză de țigară. Când s-a întors în cameră, i-a arătat soției.

— Ăă, tare, nu?

— Mda!… dar dacă tot ai despărțit apele de ape, nu te-ai gândit să le faci pe unele apă caldă și pe altele apă rece? Că m-am săturat să spăl numai cu apă rece. Dar să știi că eu te susțin…

În a treia zi, cu nervii vraiște, Dumnezeu nici nu s-a mai culcat. A așteptat până a adormit nevasta și s-a apucat de treabă. A strâns la un loc apele care erau dedesubtul cerului (cu mopul, cel mai probabil), ca să se arate uscatul. Apoi și-a jurat: Ca mine să pățească cine-o mai sta pe uscat. Și n-a mai stat pe uscat, și-a deschis o bere, apoi un vin, după care a trecut pe tării.

Dar Dumnezeu nu a avut nevastă. Nu că ea nu l-ar fi susținut!

SIMONA:
LA SÂRME, CU FRUNZE ŞI FLORI!

Practic, lumea asta e aşa cum e, tocmai pentru că Dumnezeu n-a avut nevastă. Dacă avea, îl dădea la o parte, punea ea mâna şi-o făcea şi n-ar mai fi ieşit aşa dezordonată. De exemplu, formele de relief n-ar fi fost împrăştiate aiurea peste tot. Ar fi pus munţii la munţi, câmpiile la câmpii şi canioanele la canioane. Mările şi oceanele ar fi stat pe raftul cu mări şi oceane, iar vulcanii nu ar fi erupt niciodată, pentru că soţia lui Doamne-Doamne ar fi avut mereu grijă să închidă gazele înainte de a pleca de-acasă.

Bărbatul — ca să revenim pe pământ — este cel care a inventat conceptul „Lasă, bă, că merge şi-aşa”. Se întâmplă, de exemplu, să vină beat de la cârciumă şi să nu poată să meargă. În loc să se oprească şi să mai încerce peste câteva zile, el îşi strigă „Lasă, bă, că merg şi-aşa” şi continuă să se deplaseze în patru labe, până în primul şanţ. La fel procedează şi dacă are de reparat un robinet. Decretează că „merge şi-aşa” şi îl leagă c-o sârmă (sau în ordinea inversă). Pentru că da, tot bărbatul e cel care-a inventat sârma, după care nu s-a mai despărţit niciodată de ea. Unul dintre motivele pentru care refuză vehement să meargă la doctor e faptul că nutreşte în secret convingerea că se poate repara singur, c-o sârmă.

În schimb, verigheta a fost inventată de o femeie deşteaptă.
— Vrei să te căsătoreşti cu mine? l-a întrebat ea pe bărbatul iubit.
— Nţţ, că o să mă pui să duc gunoiul.
— Dar dacă-ţi pun pe deget o sârmuliţă de-asta aurită?
— Cum ar veni, mă legi de tine c-o sârmuliţă?
— Îhî…
— Da, vreau.

SIMONA:

POLIGA…NGNAM STYLE

Bărbații pretind că sunt programați genetic pentru poligamie, drept care nu fac decât să viseze cum ar fi să aibă voie, oficial, să se căsătorească c-un harem.

Dac-ar fi după mine, mâine aș legaliza treaba, ca să vadă oamenii cum e și să înceapă să țipe singuri că nu mai vor. Să ne imaginăm o zi din viața lui Gigel — posesorul de harem.

Ora 8: „Mmmm, iubiii", „Pisicel, dormi?", „Ahhh, gândăcel…", „Tăurașuleeee!", „Rrrrrr…" De la atâta gălăgie, Gigel se trezește într-un final. În jurul lui, cele 40 de soții torc ca pisicile, se întind, îl alintă, îl strigă, iar într-un final, îl anunță în cor că vor să le țină un pic în brațe.

Ora 10: Gigel a terminat cu ținutul în brațe și e deja epuizat. În mod normal, o asemenea activitate se poate lăsa cu puțin sex, dar când la coadă sunt 40 de femei care tropăie nervoase și strigă „Dați puțin ținut în brațe să ajungă la toată lumea", nu-ți mai arde de-așa ceva.

Ora 11: Gigel vomită, ca să intre-n el și cel de-al 40–lea mic dejun. Apoi, cu ficatul umflat de la atâtea omlete, vrea să se târască la serviciu, dar se întoarce de la ușă, pentru că aude plânsete pe mai multe voci.

Ora 12: Gigel consolează deja de o oră haremul, care e în supercrize pentru că nu mai are deloc-deloc cu ce să se-mbrace.

Ora 13: Gigel a ajuns la birou, unde muncește pentru bunăstarea familiei. Din 5 în 5 minute îi sună telefonul, cu întrebări ca „Mă mai iubești?" și „Ce vrei să mănânci diseară?"

Ora 20: Gigel se întoarce acasă, nu înainte de a fi făcut niște cumpărături. Cară, pe scări, echivalentul a 8 frigidere, după care își sărută de bun venit toate soțiile, în timp ce răspunde la un tir de întrebări: „Iar ai umblat fără fes?", „Ai mâncat ceva azi sau iar ai stat flămând ca un câine?", „Ai plătit întreținerea?", „Mi-ai adus ceva bun?"

Ora 3 noaptea: După ce a mâncat și a lăudat toate cele 40 de cine, a spălat vasele, a dus cele 40 de găleți de gunoi și a făcut dragoste (pe rând!) cu toate cele 40 de soții, Gigel cade, leșinat, într-un somn adânc.

Aud? Nu e mai bine să ai o singură soție căreia să îi fii foarte, foarte, FOARTE fidel?

MIHAI:

MIC TRATAT DESPRE ORGANIZAREA IDEALĂ A FAMILIEI

Dacă ai avea 40 de neveste, în primul rând că nici nu te-ai trezi la ora 8. Ai pune-o pe una dintre ele să se trezească în locul tău.

Tu stai în pat, sub plapumă, cu iPad-ul, până pe la 12. Evident, bagi un NFS, Facebook și te uiți la pornache.

Trebuie spus că cele patruzeci de neveste ți le alegi după cum vezi tu organizarea perfectă a unei familii așa de numeroase. Astfel: ai vreo 20 de neveste de carne. Mă rog, carne, țâțe, fund. Pentru asta le crești, asta dau ele la casa omului, adică la casa ta.

Apoi, nu cred că poți fi atât de inconștient să te și angajezi undeva când 20 dintre nevestele tale, celelalte 20, ar fi niște corporatiste urâțele foc, cu monosprânceană și păr pe picioare ca Yeti. Pe-astea le crești pentru bani. Le întâlnești doar când te căsătorești cu ele și când primesc cardul pe care le bagă salariul, apoi gata. Când ele pleacă la muncă, tu dormi, iar când ele se întorc de la corporație, tu ești deja mort, pentru că între timp au trecut două sute de ani. Angajezi pe cineva care să stea de vorbă cu ele la telefon din când în când, că unele-ți mai mor de surmenaj și trebuie să le înlocuiești. În rest, cardurile sunt la tine.

Dar să contruim mai departe familia ideală. Din alea 20 de femei cu care rămâi acasă, e foarte probabil ca una să te și iubească. Statistic, ai șansa asta. Pe-aia o pui la bucătărie și la spălat și, când o vezi că vrea să se odihnească puțin, îi faci câțiva copii. Va fi foarte fericită, cel puțin trei–patru ani, până se prinde de țeapă.

Și rămâi cu 19 bucăți cu care, teoretic, ai zice că nu ai ce să faci. Nu-i chiar așa, pentru că astea au și ele prietene, colege de shopping. Șansele ca printre ele să fie și bagaboante sunt destul de mari.

MIHAI:
DACĂ TĂCEAI, PSIHOLOG RĂMÂNEAI

Dacă vezi o femeie care se sinucide într-un mod mai special, ca să nu zic greșit — să-și înțepe venele cu furculița, deși are un cuțit la îndemână —, nu face greșeala să-i spui cum i-ar fi mai ușor, mai bine. Se va uita la tine cu un colorit vânăt și te va pune să faci treaba aia, pe motiv că dai indicații, că faci pe deșteptul. Orice observație făcută unei femei ți se întoarce direct în bot.

O vezi că încearcă să bată un cui în perete cu vaza de sticlă, las-o în pace. Tot e bine că a scos florile și a aruncat apa. A spart vaza și a început să bată cuiul cu borcanele de gem, cu gem în ele, mușcă-ți limba, dacă e nevoie chiar mestec-o și înghite-o, dar nu scoate nicio vorbă. Nu va considera că vrei s-o ajuți, ci că o faci special, doar ca s-o enervezi pe ea.

Iar dacă tot ești atât de deștept încât te dă know-how-ul afară din casă, de ce ai așteptat până s-a apucat ea să facă, de ce n-ai pus tu mâna?

Îmi și imaginez cum ar fi să spargi o bancă împreună cu o femeie (cele câteva filme din domeniu sunt niște SF-uri de mâna a paișpea care nu au nicio legătură cu realitatea). Nu mai zic cât i-ar lua să-și găsească o cagulă care să-i stea bine — i-ai explica în zadar că ideea e ca nimeni să nu o recunoască, nu ca a doua zi s-o laude revistele ce mișto a ieșit îmbrăcată pe camerele de luat vederi. Păi nu ai putea să-i faci nicio observație cum că nu ține bine pistolul sau că te-a împușcat, din greșeală, pe tine. Probabil că în secunda doi îți aruncă în cap cu pistolul și-o auzi: „Ia să te văd, dragă, pe tine cum tragi cu pistolul! Ia jefuiește tu singur banca asta, dacă ești așa de deștept!” Când ieși cu sacii cu bani din bancă, să nu te miri dacă chiar atunci îți demarează de sub nas cu mașina: „Cheamă-ți un taxi, Einstein!”

SIMONA:

BĂRBAȚII SUNT CALMI ȘI DORNICI SĂ ÎNVEȚE

Dacă vezi un bărbat că își prăjește ouăle cu tot cu coajă, că îi pune copilului pampersul în cap, că spală câinele cu Domestos, WC-ul cu câinele și pe el însuși cu crema ta de ochi (din tubulețul ăla minuscul, pe care-ai dat 100 de euro!!), nu ezita să îi spui că procedează greșit. Nu se va enerva deloc și nu-ți va arunca cu rodul iubirii voastre în cap, invitându-te să-l schimbi tu, dacă ești așa deșteaptă. Îți va asculta toate explicațiile cu un calm desăvârșit și cu un interes nedisimulat față de vrăbiuțele care se vor hârjoni taman atunci în copacul din fața geamului vostru.

Va urmări apoi demonstrația de schimbare a pamperșilor celui mic, cu o vie dorință de cunoaștere și ochii aburiți de plictiseală. În timp ce tu îi explici că bebelușul face pipi și caca pe fund, nu pe cap, prin urmare e logic să-i acoperi cu scutecul absorbant zona prin care elimină excrementele, o să murmure în surdină, doar pentru el, „1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228…” Nu te speria, numără scamele de pe covor, însă asta nu-l face să fie mai puțin concentrat asupra discuției.

Îi vei ține apoi seminarul intitulat „Cu ce NU mai spălăm câinele”, în cadrul căruia îi vei prezenta toate substanțele existente în baie, cu care NU trebuie îmbăiat animalul: spirt medicinal, acetonă, demachiant, tonic pentru față, fixativ, ceară de epilat, Mr. Musculo, after-shave, ojă etc. Te va urmări cu sufletul la gură, frisonând de curiozitate și sforăind încetișor, cu capul rezemat de suportul de hârtie igienică. Nici vorbă să arunce câinele în budă și să tragă apa după el, zbierând „Du-te și caută-ți-l, să ți-l speli singură, Marie Curie!”, cum ai fi făcut tu, de exemplu, dacă, prin absurd, incapabilă fiind să faci conexiuni logice elementare, te-ai fi aflat în locul lui.

Iar, când o să vii acasă și o să găsești copilul cu ambele mânuțe înfășurate într-un scutecel pufos, vei ști că a și învățat ceva din toate cele ce i-ai arătat: că pampersul nu se pune pe cap.

SIMONA:

BĂRBATUL NU AUDE, DAR LE POTRIVEȘTE GREȘIT

Urechea medie a ființei umane e compusă din ciocănaș, nicovală și scăriță. La femeie, acestea trei fac să funcționeze simțul auzului. La bărbat, singurul care ar putea folosi la ceva e ciocănașul. Ăla cu care-ți vine să-i dai în cap, când doarme, de nervi că nu aude niciodată ce-i spui. Pentru că nu ascultă. Urechea bărbatului e un fel de iPhone, care se strică încă din primele luni de garanție, iar bărbatul însuși e un fel de Siri, care atunci când ascultă, nu aude, iar când aude, nu-nțelege.

Înainte de a se prefacă că moare, Julieta a avut o discuție cu Romeo:

— Vezi că o să beau o poțiune și o să par moartă, ca să nu mă mai mărite tata cu boul ăla de Paris.

— Îhî, a răspuns Romeo cu ochii-n televizor.

— Mă asculți? Ești atent?

— Îhî…

— Ce am zis?

— Că vrei să te duc la Paris.

— NU, ROMEO, AM ZIS CĂ O SĂ BEAU O POȚIUNE ȘI O SĂ PAR MOARTĂ!!! Ca să nu mă mărite tata cu Paris.

— Îhî…

— Iar tu tre’ să mă răpești și să mă duci departe. M-ai înțeles?

— Îhî…

— Concentrează-te, e foarte important!

— Da, mă, ce-ai? Am înțeles.

— Ce-ai înțeles?

— E, na, asta-i bună acuma, mă pui să repet ca un papagal.

— Bineee. Deci n-o să fiu moartă, iar tu mă răpești.

— Mai zi-mi acelaşi lucru de 20 de ori, vrei?

— Biineee, nu-ți mai zic… Hai, te-am pupat. Deci o să fiu vie și adormită, da? Ai grijă să nu crezi că am dat colțul, să intri în panică și să te omori ca prostu’.

— Mamă, ce pisăloagă ești! Paaaaa!

— Vie şi adormită. Pa!

Ce-a urmat ştiţi…

Nu-i aşa că, atunci când vorbiţi la telefon, auziţi în fundal clinchet de cercei şi parcă vă vine şi nițel miros de parfum? E pentru că la SRI, la departamentul Ascultare, sunt numai femei. Sexul frumos are auzul atât de fin, încât infractorii ar trebui urmăriți nu doar cu câini care miros urmele, ci şi cu femei care le aud.

MIHAI:
CRONICARUL GARGARĂ URECHE

De multe ori, după ce femeia pune o întrebare, bărbatul tace. În timpul acesta — trei miimi de secunde, cât are ea răbdare să aştepte răspunsul — e liniște. Aude şi el din nou, după ore ore şi ore de comunicare conjugală, sunetele vieții. Aude țiganii în stradă urlând după fier vechi, aude vecinul cu bormașina, aude glasurile cristaline ale copiilor înjurându-l pe-un moș care le-a tăiat mingea şi le-a otrăvit pisicile de la scară. Se gândește că pe lumea asta mai sunt şi dimineți, şi păsări, şi atâtea altele, nu doar vocea aia continuă, interminabilă, precum calea ferată Moscova–Vladivostok.

Ați observat că, la un moment dat, se oprește din vorbit zicând „Ia, taci puțin!”, deşi singura gălăgie pe care o făceai era să dai din cap aprobator şi mecanic, cum dădeau cățeii ăia de pluș din Daciile comuniste. Preț de câteva secunde, belește timpanele transformându-se într-o suricată de apartament.

— Ce e? întrebi.

— Nimic, mi s-a părut.

— Ce?

— Că au început americanii bombardamentele în Siria.

— Aa, se aude la televizorul vecinilor.

— Eh, rahat, televizorul vecinilor… Ce crezi, dragă, că nu aud până-n Siria?

E momentul acela al nopții când crezi că a adormit. Eşti în sufragerie, ți-ai pus un film cu un criminal în serie, super-tare! Şi, totuşi, parcă-ți lipseşte ceva.

— Sper că nu te-apuci acum de mâncat chipsuri! se aude din dormitor.

— Nu, chiar nu am chef.

— Aa, şi du-te, te rog, până la bucătărie. Închide bine robinetul de apă caldă, picură ca dracu’!

— Iubito, e din film, o torturează unul pe una într-un beci, dar să ştii că e dat pe „Mute”.

Dacă laşi o femeie în pădure, în câteva zile toate căprioarele merg în urma

ei.

— Frate, ce urechi are tipa asta!

SIMONA:

FORȚA FIE CU STEAUA, NU CU FEMEIA!

Orice scenă tandru-încurajatoare cu un bărbat care-și bate iubita pe umăr, încercând, în felul lui (simplu!), să-i comunice ceva-gen „Liniștește-te, pisi, o să fie bine!”, se termină cu femeia la spital, cu umărul în atele. Orice glumiță fizică, de tip piedică, se termină cu tibia femeii praf, cu genunchiul dislocat și/sau cu rotula catapultată pe televizor. O ciupitură fină de obrăjor se lasă cu reconstrucție facială, iar dacă, Doamne ferește, ei îi rămâne un dumicat în gât și tre’ s-o bată el pe spate, sfârșește, săraca, la reanimare, cu plămânii dezlipiți, ficatul tasat, rinichii în loc de amigdale și apendicele înfipt în inimă.

Bărbații au o mare dificultate în a-și armoniza forța fizică cu aceea a femeilor. Sunt niște urși mari și stângaci care uită mereu că, dacă ne dau o labă după ceafă, în glumă, or să-și petreacă noaptea la urgență, așteptând să ne fie puse vertebrele la loc.

Asta e, de fapt, marea problemă: memoria scurtă, nu faptul că-și exercită accidental forța asupra noastră. Dacă ar reuși să țină minte că puterea lor nu e egală cu rezistența noastră, atunci n-ar avea fiecare la activ mai mult de o femeie mutilată (probabil, mama). Dar uită!! Le scrii acum pe o hârtiuță, cu mână tremurândă: „Data viitoare nu mai da așa tare, te roog!” (ai spune-o pe gură, dar nu poți, că ai tubul de oxigen), îți jură plângând că n-o să mai facă, iar cu prima ocazie când te trag de urechiușă în glumă, tre’ să te duci să-ți pui aparat auditiv.

O să-ncepem să ne facem niște tatuaje de neam-prost cu „ATENȚIE, FRAGIL”…

MIHAI:
VÂNĂTAIA E RUPTĂ DIN RAI

Nu există bărbat care să nu o fi auzit pe femeia de lângă el spunând despre unul, actor sau pieton, că arată bine „ca animal”. Tonul ei spune: „doar” ca animal. În sensul că „animalul” ăla nu are inteligența, tandrețea, profunzimea bărbatului de lângă ea. Adică tu, băiatul cu început de chelie și sfârșit de colac de grăsime pe burtă (adevărul e că arăți și tu bine ca animal, doar că te asemeni prea mult cu un hipopotam).

Probabil că femeile au inventat chestia asta cu arătatul bine „ca animal”, cum am inventat noi prostia la blonde. Încă sunt brunete pe glob care cred că pe noi ne deranjează prostia blondelor sau că ar conta că blondele-s proaste. Da, ne deranjează prostia la blonde, însă exact cum ne deranjează și la brunete: doar atunci când sunt urâte.

Așa e și cu femeile care plescăie când îl văd pe Banderas cum smulge hainele de pe Salma Hayek și-o izbește de toți pereții (o urcă pe garduri, cum ar spune domnul Ioanițoaia). Credeți că aia n-avea oasele chisăliță, ligamentele înnodate sau smocuri de păr lipsă? Dar ce să facă? A vrut animal…

Când vă mai învinețim cu un „Hi Five” ratat care vi se oprește în gât, noi, bărbații inteligenți, cei care vă iubim cu adevărat, nu facem altceva decât să vă deschidem ochii, să vă arătăm și latura întunecată a acestor animale. Și nu mă refer aici la faptul că lasă păr. Adevărate brute, pline de cruzime, care pun pariu că n-ar ști niciodată să-i spună unei femei căreia i-au apărut vergeturi sau i s-au mai lăsat țâțele că singura frumusețe care contează e aia interioară.

MIHAI:
FEMEILE ÎȚI POT SPUNE ȘI LAPTELE PE CARE L-AI SUPT

Printre elefanți există o vorbă: *Frate, ăsta are memorie de femeie!* Elefanții vor să spună astfel despre un coleg de specie că ține minte evenimente din Precambrian.

E grav când o auzi: *Știi ce zi e azi?* Tu, după ce ai citit toată noaptea cu băieții la bibliotecă, întrebi: Oare e ziua în care, acum 600 de ani, navigatorul chinez Zheng He, în fruntea unei flote maritime de 208 vase, cu un tonaj total de peste 7 000 tone și echipaje reunind 20 000 de oameni, pleacă într-o temerară expediție spre Oceanul Indian? Oare se împlinesc 92 de ani de când Finlanda a devenit republică? E ziua Sfântului Ierarh Eufrasie și nu trebuie să speli?

Nu, nimic din toate acestea. Ești un nesuferit care nu și-a amintit că se împlinesc doi ani și 23 de zile de la prima noapte fără lună după Echinocțiu când i-ai spus prima oară că-ți place cum îi stă părul. Oare cum poți să nu-ți amintești așa ceva? Ce inimă să ai? La ce-ți stă gândul dacă la asta nu?

Ea știe despre tine și de câte ori ai icnit la baie după finala Cupei României din 2004 — când ai ajuns acasă la 3 și 27 de minute și erai îmbrăcat într-un tricou verde pe care îl primisei de ziua ta de la soră-sa.

99% din memoria femeii — altfel comparabilă cu a trei Iorga și cinci Neagu Djuvara — e ocupată cu tine și faptele tale. În capul ei e un cărțoi cât șapte biblii pe care e lipit numele tău. Ăla e dosarul acuzării. Orice mică greșeală din partea ta te face să-nțelegi că te-ai cuplat cu Corrado Cattani sau, mai grav, cu Laura Codruța Kovesi. Ce ai făcut într-o seară nu e un caz izolat, s-a mai întâmplat cu 400 de ani în urmă când, la fel, nu ai răspuns la telefon timp de patru ore, deși îți spusese explicit că s-ar putea să aibă nevoie de tine ca s-o duci la spital să nască.

SIMONA:

BĂRBAȚII SE CĂSĂTORESC CA SĂ AIBĂ ȘI EI ȚINERE DE MINTE

Femeile au memorie bună pentru că bărbații nu au deloc. Că merge în mâini sau se târăște ca omida, la întrebarea „Cât ai băut?”, răspunsul bărbatului e mereu același: „Trei beri”. Sigur, a trecut pe la el, pe sub masă, nota pe care scria „118 beri + 234 lăzi de vin + Dunărea + cascada Niagara”, dar până peste două–trei săptămâni, când ajunge acasă, la nevastă și copil, nu mai ține minte nimic. De-aia și ajunge așa târziu, că nu-și amintește unde locuiește și mai întâi își caută casa pe la Moldova Nouă (unde s-a născut), pe la Craiova (unde a trăit până la 18 ani) și, în cele din urmă, pe la Fetești. Noroc că acolo dă de maică-sa, care-i spune unde stă.

Dacă-l rogi să plătească ratele apartamentului, își amintește de ele de-abia după evacuare. Își dă, brusc, o palmă peste frunte și, cu niște ochi atât de nevinovați că îți vine să înfigi furculița-n ei, te întreabă: „Oare nu cumva ne-au confiscat casa, pentru că n-am plătit-o?”

Dacă-l trimiți să ia copilul de la grădiniță, îți aduce altul. Nu doar că nu știe prea bine cum arată, pentru că nu l-a văzut decât pe întuneric, dormind, dar nu ține bine minte nici cum îl cheamă. La întrebarea educatoarei, „Cine sunteți și ce doriți?”, o să răspundă cu „Nu știu cine sunt, dar doresc o bere rece și un copil. Berea o beau aici, copilul mi-l puneți acasă, la pachet. Cum care-i al meu? Habar n-am, că nu mă pricep la d-astea. Alegeți-mi dumneavoastră unul frumos, că văd că aveți de unde! Să fie așa, mai crocant și mai rumen în obrăjori!”

Cât despre faptul că uită să vină să te ducă la spital, să naști, e perfect normal. Cum să nu uite, din moment ce uită și că te-a lăsat gravidă? De fiecare dată când te vede, se miră: „Ia uite ce burtă ai! Ești balonată sau te-ai mai îngrășat?”

SIMONA:
HAI, NOROC! CE FACI, ZOAIE?

Pe lista scurtă de chestii scrijelite pentru eternitate în ADN-ul bărbaților (pe lângă „romantism”, „sensibilitate”, „dispreț față de alcool”, „dezinteres față de ieșirile cu băieții”, „preocupare obsesivă pentru educația copilului” și „implicare pasională în gospodărie”) se află, la loc de cinste, tripleta „zoaie, scame, firimituri”. Pe scurt, ZSF.

ZSF nu are legătură nici cu educația, nici cu nimic altceva. Oricât de atent și de antrenat într-ale conviețuirii ar fi un bărbat, el nu va funcționa niciodată altfel decât ca un colector-emițător de ZSF.

Bărbatul e, pentru scame, ce e hârtia de muște pentru muște. Le adună până și-n buric. Dacă dai jos armura de pe Russell Crowe, în *Gladiatorul*, îi găsești sigur un ghemotoc de scame imediat sub *sixpack*.

Decât să-ți lași jumătatea masculină să spele vase, mai bine torni o sticlă de detergent în chiuvetă și dai drumul la robinet. Lași să curgă până-ți ajunge apa la nivelul gleznei și spuma până pe la genunchi și casa o să arate ca și cum ar fi spălat el două farfurii.

Decât să-l lași să-și facă un sandvici, mai bine iei cu mâna ta niște pâine, niște unt și niște salam și le întinzi prin toată casa. Ai grijă să ajungi cu ele până în sertarul cu chiloți, ca să știi măcar de ce o să te întrebe a doua zi: „Iubi, ai idee de ce am firimituri în fund?” Poți să demontezi și televizorul, ca să strecori niște felii de salam în el, și n-ar fi deloc o exagerare să presari niște pâine și-n fața blocului.

Dacă veți merge în vizită la Spitalul 9, o să întâlniți multe paciente care nu fac altceva decât să umble de-a bușilea pe culoare, adunând compulsiv zoaie, scame și firimituri. Sunt femei care, până să ajungă acolo, au trăit într-un mediu majoritar masculin. Soții și, în același timp, mame de băieți.

MIHAI:
MIZERIA E BRĂȚARĂ DE AUR

Războaiele au fost inventate de bărbați ca să scape de făcut curățenie acasă. Când apărea tanti la cinci dimineața în pragul dormitorului cu mânecile suflecate și privirea aia diabolică, bărbatul secolelor trecute spunea: „Îmi pare rău, iubi, dar nu pot să particip la curățenie, trebuie să omor niște oameni! Tare mult aș fi vrut să petrecem ziua șmotruind împreună ca doi porumbei… Hai, nu fi bosumflici, că-ți aduc ceva frumos!”

Aia pufăia și continua să se audă vorbind de pe hol cât timp ăsta își lua armele și se felicita că a găsit minciuna cu războiul: „Hm, da, așa faci mereu! Alți bărbați nu mai merg toată ziua la război ca tine!”

Pe bărbat îl deranjează mizeria doar atunci când aceasta devine solul în care încep să se dezvolte alte creaturi și noi civilizații. Până atunci, se simte confortabil. O scamă, un capac de bere, o gumă de mestecat… ce sunt toate acestea în raport cu țelurile înalte, ultime, la care se gândește mereu bărbatul când se uită la televizor?! Fire de nisip în calea eternității! O jumătate de cal putrezită în mijlocul sufrageriei sub un strat de șaorme ieșite din garanție, ei bine, da, asta e mizerie, dar o pată de cafea de pe birou care dispare la prima flegmă, scuzați-mă, nu e.

Toată neînțelegerea asta cu mizeria vine din faptul că femeia nu a intrat, de fapt, niciodată într-o cameră de băiat care locuiește singur. Mizeria pe care orice gagică o găsește în cameră la prima întâlnire sub acoperișul masculului este jegul rămas după ore de excavat, aruncat saci cu ambalaje și curățat pe brânci — amărâtul a stat în genunchi mai mult decât un arheolog și, oricum, mai mult decât urmează să stea ea.

MIHAI:

DRAGA MEA, PE LÂNGĂ FAPTUL CĂ N-AI NIMIC, CE... AI?

Toate femeile nefericite sunt la fel, fiecare femeie fericită este fericită în propriul ei fel. Dar să rămânem la nefericire, căci nu cred că vreo femeie a fost vreodată fericită îndeajuns de mult timp cât să aibă vreme să şi pronunţe asta.

Dacă una-ţi dă un furtun de aspirator peste obraz, îi întorci şi obrazul celălalt. Ba chiar te pufneşte râsul. În schimb, când o întrebi dacă s-a întâmplat ceva şi nu spune nimic, dar o auzi pufăind pe holuri, pe străzi, prin cosmos, îţi vine s-o treci prin maşina de tocat. O întrebi de zece ori ce are şi-ţi dai seama că te-ai îmbârligat cu o statuie în ochii căreia se aleargă, jucăuşe, două lacrimi parşive.

Ea, adepta dialogului şi a comunicării, a prieteniei şi pălăvrăgitului, devine un sfinx cu nasul pe sus care trânteşte uşile, îndoaie clanţele şi aşază cănile pe masă de zici că vrea să le înfigă. Astfel încât tu, insensibilul şi mahmurul, să simţi că ea nu are nimic. Însă un ditamai nimicul. Apropo, de obicei, nimicul o apucă pe femeie în weekend, sâmbătă de dimineaţă, motiv pentru care femeia e singura care poate să facă să pară frumoasă ziua de luni.

Şi când în sfârşit începe să i se mişte gura, afli că ce o doare cel mai tare — deşi nu are „nimic” — nu e ce s-a întâmplat (lucru pe care nu o să-l afli niciodată), ci faptul că tu nu ai văzut, nu ai simţit, nu ai vibrat la durerea sufletului ei — un pechinez călcat de o betonieră pe trecerea de pieton. Asta, asta o doare, de fapt, cel mai tare… Vrăjeală! Nu vrea decât să pompeze în tine vinovăţie, cum ai umfla roata de la bicicletă. Dacă suntem vinovaţi (ceva am făcut noi!) vrem dovezi, nu tribunale ale ochilor daţi peste cap. Dovezi! (Aaa, să nu le spuneţi asta, că încep să plângă. Asta e cel mai nasol.)

SIMONA:

„NU AM NIMIC” ÎNSEAMNĂ „MAI BINE MĂ FĂCEA MAMA LESBIANĂ”

Când o femeie se preumblă prin univers mută ca o lebădă, trântește uși cu forța lui Nicu Vlad și repetă ca un tonomat „Nu am nimic, nu am nimic, nu am nimic!”, atunci: 1. da, te-ai prins, chiar are ceva! și 2. e posibil să se fi întâmplat unul dintre următoarele lucruri:

a) A trecut trenul prin sufragerie și a deranjat raftul cu bibelouri. De ce nu are ea „nimic”, în cazul ăsta? O dată pentru că i-au fost distruse bibelourile preferate și, apoi, pentru că foarte puțin a lipsit să te calce trenul pe cap. Dacă nu te împingea ea, în ultimul moment, din fața locomotivei, la ora asta erai pa. De ce nu ai habar de absolut nimic din toate astea? Păi, pentru că erai prea concentrat pe meciul de la televizor, ca să mai sesizezi și alte evenimente de importanță minoră din jurul tău, logic.

b) A murit maică-sa și suferă. Cum adică tu de ce nu știi? Mai ții minte că ați fost ieri pe la ea și era întinsă pe masă cu ochii-nchiși, iar tu i-ai zis „Săru’ mâna, mamă soacră” și nu ți-a răspuns? Era moartă, de-aia nu ți-a răspuns. Iar nevastă-ta nu mai vorbește cu tine cam de când i-ai zis „Bă, ce bulangioaică și maică-ta asta, am fost la ea și nu ne-a dat nimic de mâncare!”

c) Ai venit acasă, de la bere, ca de obicei, cu 8 ore întârziere, doar că (cu atenția și preocuparea față de familie, care te caracterizează) ai nimerit în altă casă. Doamna care trântește și bufnește și îți răspunde cu „Nu am nimic!” nu e soția ta și nu e supărată pe tine. Problema ei nu e că nu ai observat tu că ai încurcat casa și femeia, problema ei e unde dracu’ i-o fi soțul la ora asta. Pe el e supărată, ăsta fiind, de altfel, și motivul pentru care încă mai ești acolo. Dacă n-ar fi în *silenzio stampa*, te-ar fi dat de mult afară, cu mătura.

SIMONA:
MAMA, BUBA!

Bărbatul e bărbat, dom’le. E lat în umeri, păros, musculos și puternic. La începuturile omenirii, ducea singur în spate ditamai bivolul (pe care tot singur îl vânase), iar în zilele noastre, cară frigidere, taie porcul, repară prize sau montează dulapuri de la IKEA.

Bărbatul e vânător, e războinic, e brută, e fiară sălbatică. Sunt foarte puține lucrurile în fața cărora forța lui se înmoaie, foarte puține cele de care se teme. Exemplu: „Mă doare puțin în gât. Crezi că e ceva grav?” Când îți spune asta, vânătorul din el tremură ca piftia, războinicul s-a scăpat deja în armură, iar bruta are ochii mari și nevinovați, de bebe care cere biberonul. Îi spui că sigur nu e grav, dar îl vezi că nu te crede. Îl vezi cum tresare la fiecare fâlfâit de perdea. „Să închidem geamul, mi-e să nu mă tragă curentul”, zice…

Hercule a avut bulan că, în timpul în care-a făcut alea douăsprezece munci, nu l-a durut deloc în gâtuț. Dacă-l durea, nu mai făcea nimic. Se trântea într-un pat, îi miorlăia pierit lu’ nevastă-sa un „Îmi faci și mie un ceiuț? Parcă am și puțină febră!” și aia era, ar fi trăit leul din Nemeea și-n ziua de azi…

O răceală, o unghie ruptă, o bubiță, o mică diaree și animalul care cără bivoli și frigidere e la pământ. Suferă, se poartă de colo-colo cu finețea cu care miști un ouț și se teme pentru viața lui cum nu s-a temut niciodată când a plecat la război.

Iar de se-ntâmplă să vadă un ac d-ăla mic-mic pentru vaccinuri sau o eprubetă cu sânge, S-A TERMINAT!

Dacă Ștefan cel Mare era cu-adevărat deștept, în loc să se ducă să se omoare cu turcii sosiți „câtă frunză și iarbă”, le-ar fi arătat o seringă. Se termina războiul în două secunde…

MIHAI:
CÂND BOALA E SĂNĂTATE CURATĂ

Câteodată femeia pune un soi de privire în perete, asemănătoare cumva cu burghiul vecinului: știi că nu va trece mult și te va enerva. E ceva între căutătura vizionară peste mări a lui Magellan și perspectiva unei dureri gratuite provocate aproapelui din uitătura lui Hannibal Lecter.

În astfel de momente o poți auzi:

— Ce-ai zice să mutăm… iar din acest moment nu mai auzi pentru că-ți țiuie urechile și, de la tensiune, ți-a dat și sângele pe nas. Ai fleșuri din trecut cu degetele prinse sub frigider, cu coloana zdrobită sub bibiotecă și membrele tremurând. Dar ea continuă:

— … ce-ar fi să mutăm dulapul ăsta din sufragerie în baie, să-l punem suspendat pe perete — dai tu niște găuri — iar în el să băgăm frigiderul, debaraua și o cameră, ca să câștigăm spațiu?… Ne trebuie spațiu.

Nici Gagarin n-a spus asta cu gura atât de plină.

Sau poate că nu vrea să mute ceva. Poate că vrea o curățenie generală inopinată. Asta e ca o mobilizare generală pe timp de război: toate legile se suspendă, nu te mai duci la bere, nu te mai uiți la televizor, nu mai citești, pentru că au atacat armatele pufului de plop. Iar dacă vrei să o și enervezi poți să-i spui că ție nu ți se pare c-ar fi praf. Legea marțială scrie pe tine.

Așa că, indiferent ce ar urma să se întâmple, când vezi că îi apare privirea…, adică *Privirea*, trebuie să ai ceva la îndemână: o durere de cap (deși cu asta s-a branduit ea), o indigestie (nu prea multe, că după aia iar își amintește c-ar trebui să gătească mai des, ceea ce, cu siguranță, nu-ți dorești), o stare febrilă (de evitat pe cât posibil oboseala și starea generală slăbită — acestea pot fi puse în strânsă legătură cu faptul că ai ajuns acasă după miezul nopții). Cu siguranță va avea grijă de tine, doar știi cât de mult își dorește un copil.

MIHAI:

SLĂBEȘTE-MĂ CU ÎNTREBĂRILE DESPRE GRĂSIME!

Cum îți dai seama, dacă vezi două schelete stând de vorbă, care dintre ele e de femeie? Ăla care se vaită că a cam pus pe el. Femeia se naște grasă și moare grasă — între timp îi slăbește nervii bărbatului de lângă ea. Dacă ar avea gură să vorbească oglinda din casă, în prima clipă când ai fi doar tu cu ea, ți-ar spune că aleasa inimii nu e sănătoasă, că o torturează mai rău ca bonele diabolice pe copii și că cel mai bine ar fi să o rupi la fugă.

Nu te gândi că ea vreodată ar putea să slăbească, asta e un mit. Mereu se vor găsi la muncă sau pe stradă femei care o vor face să pară grasă sau documentare pe Discovery cu al II-lea Război Mondial și ororile lui în care să-și găsească modele care s-o lase cu gura căscată.

Cea mai mare greșeală ar fi să-i spui că pentru tine trupul și valorile sale efemere nu contează, ci doar sufletul și frumusețea sa imuabilă. Probabil că va izbucni în plâns, se va gândi că o consideri nu doar grasă și urâtă, ci și proastă. Așa exagerează ea, pentru că tu nu ai zis niciodată că ar fi urâtă.

Trebuie să empatizezi cu ea, să te faci că te uiți cu atenție pe coapsele ei după hălcile alea de carne pe care le invocă, să te încrunți ca un judecător când dă verdictul de închisoare pe viață și, cu fața unui copil din Africa selecționat pentru clipuri UNICEF, să spui că nu a luat niciun gram în plus. Ea nu are încredere în cântar, așa că, imaginează-ți, în tine nici atât. Însă cântarul nu are la îndemână și alte tehnici de a se face credibil în afară de științele exacte care-i stau la bază. Tu însă ai, poți să cazi în genunchi și să spui „să moară mama dacă ai luat vreun gram în plus”, sau poți, pur și simplu, să izbucnești în lacrimi și să ceri îndurare.

SIMONA:

FEMEIA TREBUIE SĂ FIE MULT MAI FRUMOASĂ DECÂT DRACU’

„Bărbatul să fie un pic mai frumos decât dracu’” zice o vorbă din bătrâni. Ce fericire, ce bucurie pe el! Singura perioadă în care societatea îi cere să fie cât de cât frumușel e aia în care e bebeluș. După aia, liber la urâțenie, nene! Liber la umblat cu păr pe picioare și pe față, liber la făcut ditamai burtoiul, liber la chelie și urechi clăpăuge, liber la trompă de elefant în loc de nas, liber la picioare scurte și crăcănate, liber la orice. Atâta timp cât nu îl depășește în urâțenie pe Scaraoțchi (ceea ce e imposibil, acesta fiind urât cu spume), bărbatul e perfect conform cu standardele de masculinitate impuse de societate.

Iar, dacă cumva se-apucă să-și taie părul din nas, să se epileze pe piept, să-și penseze sprâncenele și să-și tragă pătrățele pe abdomen, atunci nu mai e bărbat, ci „metrosexual”, de care ăia rămași cu păr pe ei fac bășcălie, printre râgâituri și pârțuri.

Femeia, în schimb, tre’ să fie frumoasă, iar lista de eforturi de îngrijire pe care le presupune asta e cam cât bonul de Carrefour pe care l-aș primi eu acum, dacă m-aș duce și aș cumpăra tot de pe rafturi. Frumoasă înseamnă și slabă, iar slabă înseamnă să mănânce frunze toată viața (în timp ce el halește juma’ de porc la o masă) și să întrebe compulsiv dacă nu cumva s-a-ngrășat (în timp ce el halește la desert câte-o cofetărie-ntreagă, cu tot cu vânzătoare).

Poate că a sosit însă momentul unui schimb. Sătui de a ne fi răspuns de atâtea ori la întrebarea „Sunt grasă?”, bărbații vor alege să mănânce ei frunze și să ne lase și pe noi, măcar câteva secole, să fim puțin mai frumoase decât dracu’.

SIMONA:

SPUNE-MI CE MĂNÂNCI CA SĂ-ȚI SPUN CE SEX AI

Universul alimentar al bărbatului e compus din două chestii simple: pizza și șaorma. OK, dacă bărbatul e mai cosmopolit și mai umblat, pe listă se pot adăuga și cârnații cu cartofi prăjiți, ceafa de porc la grătar sau micii cu muștar. De-abia exemplarele ultrarafinate se dedau la Big Mac, KFC sau Fornetti…

Dacă există femei care nu și-au găsit jumătatea e pentru că n-au știut unde să caute. Pur și simplu, nu și-au putut imagina că, dacă forezi sub un munte de ambalaje soioase de șaorma, poți să dai peste bărbatul vieții.

Îl iei, îl speli de maioneză, iar când te angajezi să-i fii soție „până când moartea vă va despărți” habar n-ai că moartea o să încerce să vă despartă în fiecare zi. Moartea prin sinucidere cu colesterol. Dacă ar exista colesterol în supermarketuri, bărbații l-ar cumpăra cu baxul și l-ar mânca direct cu polonicul.

Cum îți dai seama că o chestie e plină de E-uri cancerigene și extrem de periculoasă pentru sănătate? Îi place mult de tot lui. Cele mai multe căsnicii încep să se clatine în supermarket, la raftul cu brânză topită. El trage de cutia cu brânzică s-o pună în coș, ea trage s-o pună la loc pe raft, încercând să-l salveze de la sinuciderea lentă cu aromă de ciuperci.

Se termină ori la tribunal, ori cu el cumpărându-și și mâncând pe ascuns. Dacă treceți pe lângă un boschet care se clatină și din care răzbat gemete de plăcere, nu vă gândiți că în el e un cuplu care face sex. E un bărbat care mănâncă brânză topită.

Nu-l mai iubiți, vreți să divorțați și nu știți cum să-i spuneți? Nu tre’ să-i spuneți nimic. Dați-i să mănânce des broccoli. O să plece singur.

MIHAI:
NIȘTE CARNE DE TUN, VĂ ROG!

Înmulțiți cu zece ura pe care Stalin i-a purtat-o lui Hitler și veți înțelege ce este acea sclipire criminală din ochii unei femei grase privind la o slăbănoagă. Femeia grasă nu e femeia grasă, propriu-zis, ci aia care pune pe ea un kilogram dacă doar miroase un profiterol. Slăbănoagă e aia care se mozolește cu un hot-dog și apoi, când râgâie, mai slăbește un kil.

Bărbatul este carne de tun în acest război dintre slăbănoage, uneori sfidătoare, mâncând sendvișuri cu felii de ciocolată puse între două șunci afumate, și grase — grasele sunt femeile normale, de cele mai multe ori chiar iubitele noastre, cu mari probleme la cap, și care de la porc mănâncă doar scama din buric, dar și aia cu jumătate de sac de salată verde, ridichi și alte nutrețuri crude.

De fiecare dată când o slăbănoagă îşi flutură/zăngăne oasele prin fața ei, grasa de lângă tine declară un nou și necruțător război grăsimilor. Fără nicio legătură cu începutul textului, dar tot ce vrea să le facă grăsimilor este să le ardă.

Oricum, ca să arăți că ești empatic cu eforturile ei, dar și ca să demonstrezi cât de dezgustătoare ți s-a părut pocitania aia cu picioare subțiri, de cinci metri, la care te-ai holbat cinci minute, îți iei gândul de la ăia zece hamburgeri și mergi la o terasă să înghiți un sul de frunze cu puțină lămâie pe ele și o umbră de brânzică. Îți faci cruce, te rogi ca aia chiar să fie brânză, și nu altceva, iar dacă o fi, totuși, altceva, măcar să ajungi în Rai pe mâna a zece fete de la McDonald’s.

Poate nu ați observat, dar femei bucătărese mai vezi doar pe la cantine — câte o obeză răzbunătoare care a pierdut lupta cu greutatea imediat după ce a ieșit din maternitate și care și-a dedicat viața îmbuibării celorlalți cu grăsimi.

MIHAI:
MADAM DE ŞIFONIER

Când o femeie nu are ce să facă, se gândeşte că nici tu nu ai ce să faci.

Este o frumoasă zi de duminică, în aer adie un Manchester–Chelsea de toată frumusețea, după care urmează un film genial cu soarele care se apropie de pământ, însă o cercetătoare sexy şi un cercetător macho îi dau de cap ameţindu-l cu adevăruri universale despre viață, gen „uneori oamenii fac rău”. Eşti pregătit pentru festin: ai băgat la frigider un hipermarket de bere, ți-ai aprins preventiv vreo zece ţigări şi te-ai aşezat comod în fotoliu. Ah, şi-i vezi privirea… E rătăcită, dar hotărâtă, ceva profund antisportiv fierbe în ochii ei scânteietori, ceva care nu are nimic de-a face cu fotbalul sau cu frecatul mentei aiurea în faţa televizorului. Aerul începe să vibreze, paharele tremură pe masă (o cunosc şi ele foarte bine), scamele se ascund în covor.

— Niciodată nu mi-a plăcut cum stă dulapul ăsta aici!

Dulapul e cam cât un magazin stradal, doar că din lemn masiv (cum a vrut ea), locul în care fiinţa care permanent nu are în ce să se îmbrace îşi ţine milioanele de ţoale.

Şi unde ar putea oare să stea mai bine acest hipopotam din stejar?

— Mai întâi să scoatem şi biblioteca, să mutăm biroul în locul ei, şi dacă dăm televizorul pe peretele celălalt… Ştii ce? Hai să vedem, şi le mai facem din mers!

Peste jumătate de oră, eşti mai transpirat ca un actor de filme porno din anii ‘60, ai degetele zdrelite (de unde să ştie ea când a închis uşa la dulap că tu ai mâna acolo) şi în gând turui capitole întregi din enciclopedia sfinţilor şi a mamelor.

Noaptea, la 12, când abia mai poţi mişca un deget ca să-ţi aprinzi o ţigară te uiți la ea ca Râmaru. Stă în mijlocul camerei şi, deşi e fericită pentru că ai ajutat-o, parcă nu e şi mulţumită. Ar vrea să mai zică ceva, însă îţi vede faţa şi nu se riscă.

SIMONA:

LA ÎNCEPUT, A FOST MUTATUL MOBILEI

La început, bărbatul e ca iepurașul Duracell. Zburdă și zumzăie în jurul femeii ca electrocutat. Cu o mână îi aduce flori, cu alta îi arată stelele, în dinți cară găleata de gunoi, cu un picior bate covoarele și cu altul își spală singur farfuria din care-a mâncat. Îți vine să-l duci la doctor să-i dea ceva de calmare (sau mă rog, știți bancul, la o adică, poate să fie și de cal mic), dar nu-l duci, fiindcă undeva, în adâncul tău, știi că n-o să dureze mult. Și, într-adevăr, după ce îți pune verigheta pe deget, se liniștește brusc. Își pune fundul în fotoliul din fața televizorului și nu se mai ridică decât ca să se ducă până la frigider, să-și ia o bere. Asta dacă rodul iubirii voastre n-a crescut între timp suficient cât să răspundă corect la comanda „Mai adu-i și lu' tati una rece!" Îl lași o zi, două, trei, nouă, o lună, un an, zece… până când îți dai seama că, dacă nu faci ceva să-l salvezi, să-l readuci la statutul de biped viu, e nasol. Și începi să inventezi pretexte, care de care mai convingătoare. Cel mai soft e ăla cu „Hai să mutăm mobila!", însă nu poate fi folosit decât o dată, fiindcă a doua oară, oricât te-ai tăvăli, n-o să-l mai convingi. Trebuie să fii, pe zi ce trece, mai inventivă. Sugestii: lasă apa să curgă până ajunge să-i intre-n ochi și să-l împiedice să mai vadă la TV, dă foc la casă, du-te în bucătărie, înfige un satâr în tine și începe să strigi după ajutor, înghite în fața lui 6 flacoane de Fenobarbital, urcă-te în picioare pe pervaz, să ștergi geamurile și dă-ți drumul în gol, chestii d-astea… Dacă te iubește cu-adevărat, o să se ridice.

SIMONA:

LA SHOPPING DE ȘURUBELNIȚE

Știți cum plânge femeia toată viața ei, că n-are cu ce să se-mbrace? Ei bine, tot așa suferă și se vaită bărbatul, că n-are suficiente scule. Nu vă gândiți la prostii, e vorba de tradiționalele șurubelnițe, chei franceze, bormașini, ciocane, burghie, șuruburi, șublere, fierăstraie și… aș putea continua până poimarți, dar nu mai cunosc alte nume de scule. De fiecare dată când are de reparat un căcățel cât de mic (să strângă un șurub la un scaun, de exemplu), bărbatul desfășoară un întreg arsenal de sofisticăciuni tehnice, dar doar ca să se învârtă solemn pe lângă ele, să înceapă să pufăie și să concluzioneze îmbufnat că… n-are ce-i trebuie. „Îmi trebuie o șurubelniță cu cap în cruce”, declamă. Și îl vezi cum își pune pufoaica, să plece după șurubelniță. „Ai aici 60 de șurubelnițe, cu capete de toate felurile”, îi arăți siderată. „Da, dar niciuna nu e ce trebuie!”, mai cade o dată, gravă și implacabilă, sentința. Se întoarce cu 6 șurubelnițe cu cap în cruce (nu e sigur care e cea mai bună), o drujbă, un pickamer și un fierăstrău electric, în caz că or să se complice lucrurile cu șurubelul și o să aibă nevoie… „Bine, dar fierăstrău nu aveai?” întrebi copleșită de noile fierătanii care ți-au invadat casa. „Aveam, dar nu d-ăsta electric.” Începe reparația. Atmosfera e grea, bărbatul e foarte concentrat și puțin (foarte puțin) nervos. N-ai participat niciodată la o operație pe cord deschis, dar știi sigur că aceeași tensiune e și-acolo. După un sfert de oră de tăcere grea, bărbatul capătă fața pe care-o avea Rambo când și-a cusut singur ditamai rana. E crispat, transpiră, strânge din dinți și geme ușor. La capătul celor câteva secunde de încordare apoteotică, știi că poți să reîncepi să respiri. Șurubelul a fost strâns.

MIHAI:
BĂRBATUL E CU GÂNDUL NUMAI LA PRIZE

După o vreme afli că femeia de lângă tine nu te cunoaște deloc, că a acceptat să stea atâta timp lângă un străin. Îți pune tot soiul de întrebări al căror răspuns erai convins că-l știe.

Spre exemplu, nesimțitoare ai zice, femeia nu știe dacă ai sau nu probleme cu vederea. O auzi: „Tu n-ai văzut cum e priza asta?”

Te uiți, nimic special. O priză ieșită puțin din perete, ca oricare altă priză ieșită din perete.

Apoi, mai crede că ai probleme de gust. Stă așa, cu privirea puțin piezișă, și întreabă: „Ție-ți place cum picură apa la baie?”

„Sincer, nici nu m-am gândit, dar să știi că îmi plac Rahmaninov și Hendrix” — vine replica ta.

Se întâmplă câteodată, e adevărat, să cadă vreo ușă de la nu știu ce dulap din bucătărie. Ai mari dubii că nu a fost ușor ajutată de o mână criminală — doar o împinseseși destul de bine tu ultima oară când ai luat o farfurie și era să-ți spargă capul. E exact genul acela de incident minor și tâmpit: nu poți să chemi un meșter doar pentru o balama, dar nici ție nu-ți prea vine să te apuci de meșterit, să-ți belești degetele și să elimini prin transpirație două pungi de chipsuri. Dacă era vorba de ușa de la intrare, ai mai fi zis. Băteai în cuie câteva scânduri ca să treci noaptea.

O variantă ca să rezolvi problema ar fi să vă mutați. Iar dacă ea insistă că nu și nu, la fix, rezolvi două lucruri dintr-un foc: pleci singur.

Altă variantă e să aștepți sărbătorile, când vine taică-su — toate fetele au niște tați mari meșteri care pufăie pe nări ca King Kong dacă nu găsesc la tine în casă decât o șurubelniță și-un ciocănel de traforaj. Pur și simplu, nu te consideră bărbat dacă nu ai o unghie lipsă sau măcar câteva înnegrite, care cresc apoi răsucite ca scula vierului.

MIHAI:
DECÂT 3 BERI

Femeile nu înțeleg băutura. Iar cele care o înțeleg cu adevărat sunt carmoliste și nu ne plac.

Spre exemplu, femeile nu-și dau seama ce putem noi să vorbim la bere timp de 12 ore. Dar ați văzut cum vorbesc două prietene care nu s-au văzut de mult? Ai senzația că se ceartă. Dau din mâini lăudându-și țoalele și siluetele una alteia mai ceva ca românașii noștri când vorbesc germana. Par doi caratiști care nu prea au trecut pe la cursuri, dar care vor să facă impresie. După cinci minute au febră musculară. Trebuie să ai grijă de ele să le tragi de pe trecerea de pietoni, din mijlocul intersecției, unde întâmplarea a făcut să se vadă.

Apoi, femeile nu înțeleg conceptul de „zece beri". Dacă ești prost și le spui că ai băut bere în cantitatea în care consumă ea apa la un duș scurt, de jumătate de oră, cred că faci mișto. În schimb, dacă ești muci și-i zici, ajutându-te de degete, că ai băut trei beri, te crede. I se pare normal ca tu să ajungi în halul ăla din trei beri, deși, de când bei, euro și-a dublat valoarea în raport cu leul. Dacă-i mai zici că ai dat gata și trei pachete de țigări, riști să te părăsească pentru tentativă de bătaie de joc. Un pachet e deja destul fum cât să-i întuneci judecata și să te trezești a doua zi cu nu știu ce medicamente naturiste care te fortifică, purifică și alte „ică".

Femeile mai cred că nu ne gândim la ele când bem, că le uităm. Nimic mai greșit. După a opta bere, până la a cincispea, nu facem decât să ne gândim cum să intrăm în casă fără să le deranjăm. Abia când se aprinde lumina — după ce am zgâriat toată ușa cu cheia încercând să o deschidem — ne dăm seama că nu avem planul B. Deci nu era greșit să mai fi rămas cinci beri, cum, de altfel, simțeam nevoia.

SIMONA:
BĂRBAȚII SUNT EXTRATEREȘTRI

Nu există să poată cineva să bage în el o piscină de bere și trei (TREI??????????) pachete de țigări și să fie ceea ce se cheamă „ființă umană”. Organismul uman nu poate face față la așa ceva! Organismul meu uman, de exemplu, a fost profund tulburat numai de ideea că cineva ar putea bea și fuma atât (scriu acest text cu capul în WC).

În sfârșit, aflăm adevărul: bărbații nu sunt oameni, ci extratereștri care ne-au invadat planeta și au pus stăpânire pe ea. Fiecare bărbat e un fel de Edgar Gândacul, din *Men in Black*, care mimează stângaci umanitatea, în scopul de a o distruge. De-asta și trag atâta de timp sau se fac că uită, când îi rugăm să dea cu insecticid în bucătărie, de-asta le place atât de mult să meargă în patru labe, de-asta scapă mereu firimituri și mâncare pe jos.

Iar când stau ei, „la bere”, câte 82 de ore, exact asta discută: strategii de anexare a planetei noastre la planeta lor. Nu putem fi siguri, pentru că, de la un punct încolo, nu mai vorbesc o limbă pământeană (iar după juma’ de cisternă de bere nu mai comunică decât prin semne, bale și onomatopee), însă toate indiciile acolo duc.

Ar mai fi un argument, dar e mai mult o legendă. Se spune că, atunci când un bărbat ajunge acasă spre dimineață (după o săptămână de băut „trei beri” și juma’ de noapte de zgâriat ușa cu cheia), el arată exact (dar exact-exact!) ca Edgar Gândacul din *Men in Black*. Din păcate, femeile care-au aprins lumina și au apucat să vadă grozăvia nu pot depune mărturie, pentru că și-au pierdut instantaneu mințile și acum sunt la balamuc.

Oricât de greu ne va fi, de acum încolo, să trăim cu suspiciunea-n suflet, e preferabil, totuși, să nu procedăm ca ele. Să lăsăm mai bine lumina stinsă și să ne prefacem că dormim!

P.S. Ce înseamnă „carmoliste”?

SIMONA:

BĂRBAȚII FAC COPII CA SĂ AIBĂ EI CU CE SĂ SE JOACE

„Ce mult aș vrea să fie băiețel! Să-l învăț să pescuiască și să-l iau cu mine la tenis…”, zice el, romantic, cu mâna pe burta nevestei, care tocmai mușcă din măsuța de televizor (a intrat în travaliu, deci nu e într-o dispoziție prea romantică). „Știi foarte bine… că e fetiță!”, bâiguie ea, printre două contracții, în timp ce smulge cu unghiile tapetul de pe pereți. „Ei, știu, dar poate totuși avem noroc. Poate au fost greșite ecografiile! Tare mi-ar plăcea să-l învăț să pescuiască!”, insistă el. „Dar… tu… nu… pescuiești”, icnește ea, cu o bucată de parchet în gură, cu una-n mână și cu ochii după alta.

Într-adevăr, nu pescuiește. Și nici tenis nu joacă, dar a văzut niște jocuri geniale, la Diverta, și singura șansă să ajungă vreodată să se joace cu ele e să aibă un băiat. Și machete de avioane de război a văzut, la 10 milioane bucata, plus o flotilă de nave de jucărie, la 15 milioane bucata, plus… multe, multe alte minunății. „Și jocul ăla de 5 milioane, cu piramida, Doamne, ce mișto e jocul ăla! Două fețe ale piramidei sunt detașabile, înăuntru are uși rotative, scări care se prăbușesc, camere secrete… Și mai ai și 3 soldați egipteni, un hoț, un schelet, un sarcofag, comori și alte accesorii, cu care poți să te joci în zeci de feluri. Dacă e băiat, mâine mă duc și i-l cumpăr p-ăsta cu piramida!”, cade el în reverie, dar e trezit de urletele nevestei.

Juma’ de oră mai târziu, la spital, pe fondul acelorași urlete, care se aud din sala de nașteri, își continuă gândurile: „Cu fetiță nu-i mișto, că fetița îți umple casa de Barbie-uri, de prințese și de chestii roz…”

Peste încă juma’ de oră îi șoptește romantic nevestei epuizate, care i-a născut o fetiță și acuma se simte cam rău: „Trebuie neapărat să mai facem și un băiat, iubito! Hai să ne ascundem acum în toaletă și să-l facem, vrei?”

MIHAI:

CÂND UN COPIL PLÂNGE, UN TATĂ FACE PE EL DE FRICĂ

Un copil e un dar dumnezeiesc. Cum a fost și alungarea din Rai și Potopul, doar că acum, brațul lung al legii divine este epilat, are unghiile făcute și arată de fiecare dată spre tine.

Când copilul tușește pentru prima dată în viața lui, mama, femeia pe care credeai că o cunoști cât de cât, se transformă într-o bestie, echivalentul a zece ursoaice cărora un turist inconștient le atacă puii cu bățul de schi. Doar că ea nu-și îndreaptă furia împotriva bacilului Koch sau a virusului care atacă laringele și inflamează mucoasa nazală, nu. Se uită puțin prin cameră și-și proptește laserele în tine, făptura care nu a deranjat-o niciodată cu nimic — chiar și atunci când a născut ai lăsat-o pe mâna profesioniștilor, iar tu te-ai dus cu profesioniștii tăi la România – Franța.

O armată de zece femei care au copiii gripați și cu temperatură ar fi rezolvat al Doilea Război Mondial în câteva ore. Trebuia doar să li se spună că toată penicilina și tot serul de desfundat năsucuri se află la Berlin. Bineînțeles, mai întâi și-ar fi trimis bărbații, dar când ar fi văzut cât le ia acestora să-și lege șireturile la bocanci și să-și tragă pe ei echipamentul de iarnă, i-ar fi expediat la televizor printr-o simplă sclipire ucigașă a ochilor. Azi am fi văzut pe History confruntări între Panzere și Mariana sau Diana. Niște episoade scurte, de câteva minute, în care modelele astea de fete fac nod la țeava tancului și le-nfig naziștilor tocul în ochi.

Când copilul e bolnav, nu viața lui e în pericol, ci a ta.

MIHAI:
FAȚA ȘI REVERSUL

Ar trebui studiat dacă nu cumva fetele se nasc, în medie, cu câteva zile mai târziu decât băieții. Timp necesar pentru fată să se aranjeze puțin pentru că urmează s-o vadă doctorul, asistentele, mă-sa și cine se mai nimerește pe acolo… Ar fi și aiurea ca atunci când se naște sub balele alea lipicioase să nu aibă năsucul pudrat, mustățile smulse, sprâncenele subțiate și puful din cap întins cu placa.

Sunt unii — carne de tun — care cred că alea cu părul ciufulit abia s-au trezit din somn și-au plecat de nebune pe străzi (a nu le confunda cu emo-istele rupte-n gură de vodcă și care bântuie centrul la 7 dimineața). Orice șuviță de păr răvășită de vânt, ciugulită parcă de porumbei în Cișmigiu, nu înseamnă altceva decât ore și ore de muncă în fața oglinzii, o muncă titanică de care doar culturiștii și sclavii sunt în stare. În tot acest timp, tu stai pe hol plin de demnitate și șiroind de transpirație, refuzându-ți o dată pentru totdeauna, din cauza a ce gândești, dreptul la mântuire.

O tipă atât de „naturală” pe care o vezi pe stradă, dacă ai fi puțin mai atent ai observa că abia se ține pe picioare de nesomn, a lucrat până la epuizare la acel look „nelucrat”, vreme în care ăla cu care-și dăduse întâlnire și pentru care s-a gătit nu doar că s-a îmbârligat cu alta, dar are și copii de grădiniță.

Într-o dimineață, înainte să plece, o tipă care tocmai se pudrase m-a speriat teribil întrebându-mă: „Ia uită-te, am gâtul de aceeași culoare cu fața?” Fuck, mi-am zis, ce dracu’ am adus în casă azi-noapte?! Am aflat că era un soi de vrăjitorie cu fondul de ten care nu era întins uniform sau ceva de genul ăsta.

SIMONA:

CINEVA TREBUIE SĂ SE ARANJEZE ȘI SĂ-I ARANJEZE ȘI PE ALȚII

Într-adevăr, nicio fetiță nu vine pe lume până nu se aranjează ca lumea, în burtă la mă-sa. Nu te poți duce ca scoasă din fund la unul dintre evenimentele-cheie ale vieții tale: nașterea. De-asta și sunt „burțile de fată” așa de dodoloațe, pentru că tre’ să încapă în ele toată recuzita necesară: trusă de machiaj, scule de coafat, creme, geluri, șampoane, bicicletă de fitness (pentru fetițele mai grăsuțe, care au de slăbit) etc. Din păcate, nu există și un șifonier cu haine, ceea ce le obligă să se nască goale, în loc de îmbrăcate frumos și în pantofi cu toc.

Băieții, în schimb, n-au nicio problemă să se nască în pielea goală, murdari, cu unghiile netăiate, nepieptănați, cu scame în buric și scărpinându-se la ouțe. Dacă n-ar exista femei pe lume, așa ar și continua să trăiască.

Dacă nu ești cu ochii pe el, bărbatul pleacă la serviciu în chiloți, ciufulit, nespălat pe ochi, cu urme de la pernă pe față și cu fulgi în cap. Sau, dacă totuși face efortul să se îmbrace, ia hainele din coșul de rufe. Orice ieșire a lui din casă se compune din două etape: aia în care el „se pregătește de plecare” și aia de după celebrul „Alo, alo, unde pleci așa?”, cu care nevasta îl întoarce de la ușă ca să-i dea o față umană. „Scoate șosetele alea și ia-le pe-astea. Nu vezi că sunt murdare și că una e a copilului și una e a mea?”, zice ea. El le scoate nedumerit. „Așa, acuma scoate pantalonii de trening. Și-așa, nu vezi că i-ai pus pe dos și cu fața-n spate? Și pune jeanșii ăștia”. El se execută, dar doar ca să scape de gura ei. Când se ajunge la tricou însă, lupta devine grea. E tricoul lui preferat, iar ea pretinde că e șifonat, rupt și pătat cu ciorbă numai ca să-l despartă de el. Cedează într-un final, dar asta doar când ea e atârnată deja în afara balconului, gata să se arunce.

Deci de-asta se aranjează fetițele compulsiv încă dinainte de a se naște. E pe fond nervos.

SIMONA:

BĂRBAȚII NU SE ADAPĂ LA IZVORUL VIEȚII

Bărbații urăsc apa în stare pură și se păzesc de ea cu stricteţe și spaimă. Mai repede vezi un vampir făcând plajă la ora prânzului (fără să se dea măcar cu cremă de protecție!) sau un strigoi râgâind a usturoi, după ce-a băgat în el o șaorma de la Dristor, decât un bărbat consumând apă chioară. Mai ușor se strecoară un spion în sediul CIA, un boschetar în Biroul Oval și Craiova înapoi în divizia A decât o picătură de H2O în burtica unui purtător de cromozom Y.

De-asta le și place mai mult la munte, pentru că la mare există riscul să înghită apă, atunci când înoată. Din disperare, unii se apucă chiar de alpinism și se refugiază în Himalaya. Iar, când plouă, străzile sunt pline de tipi muți, cu gurile încleștate și figurile schimonosite de groaza că un stropișor mic de ploaie ar putea să le ajungă pe limbă.

Știți cum nu iau copiii medicamentele decât păcăliți? Cum înghit piramidonul doar dacă e amestecat într-o linguriță de iaurțel dulce? Tot așa și bărbatul nu înghite apița decât dacă e strecurată în ceva alcool. Dacă-l vezi așa… mai deshidratat și mai tuflit, nu care cumva să te pună dracu’ să-i propui un ceai sau o apă plată cu lămâie. O să se ascundă, tremurând, în șifonier și n-o să-l mai scoți de acolo nici măcar cu maică-sa sau cu pompierii. Propune-i un whisky și strecoară-i în el, discret, niște cuburi de gheață sau un vinișor și amestecă-l, pe furiș, cu niște Borsec cu bule.

Iar dacă, în calitate de soție, te-ai hotărât să comiți o crimă pasională, n-ai nevoie de satâr, de pistol, de mitralieră, de grenade sau de o pernă cu care să-l sufoci. Umpli o pipetă cu apă, i-o introduci finuț în botic, când doarme, și o golești. O să horcăie, o să urle, o să se tăvălească și, într-un final, o să te lase văduvă.

MIHAI:

OMUL E 80% APĂ, FEMEIA CEVA MAI MULT DE 100%

Ați observat probabil că femeile cară mereu o sticlă de jumate de apă cu ele. Mai schimbă o vorbă, mai trag un gât. Exact ca boschetarii cu petul de bere.

Marea criză alimentară care amenință planeta nu le va afecta deloc pe femei. Se știe că ele nu mănâncă, iar când o fac, mănâncă apă și preparate din apă: tochitură de apă, apă la cuptor cu legume, apă plată umplută cu apă minerală, iar ca desert apă pe băț și cremă de apă arsă.

Sper să nu vă stric imaginea pe care o aveți despre gagica de lângă voi, dar, într-un fel, femeia e o conductă de apă. E punctul în care evit glumele cu desfundatul țevilor și pusul dopului.

Toate curele de slăbire se bazează pe consumul câtorva tone de apă pe zi. Femeile își pun săruri de baie și spumante în cadă, doar ca să nu fie tentate să bea toată apa.

Știe ea, a citit undeva, că apa slăbește, că apa îți taie pofta de mâncare, te umflă și nu ai unde să mai bagi și mâncare, cum fac ceilalți oameni. Bărbații comit o mare greșeală când le invită pe gagici pe la ei, spunându-le că au pus o șampanie la rece sau au un vin bun. Rahat! Trebuie abordat astfel:

— Păpușă, am pe balcon un butoi de-ăla de murături de 100 l plin cu apă! Normal că am și furtun.

Femeia nu e impresionată de bărbații care le achiziționează insule decât dacă au și câțiva kilometri de apă de jur împrejur.

De asemenea, femeile nu sunt date pe spate nici de petroliști. Mare scofală că ai descoperit un zăcământ de petrol. Apă, lor le trebuie apă. Magnații apei, ai aurului transparent, cum le spun ele, ăia le scot din minți, le dau fiori și le fac fluturii să fâlfâie în stomac — de câteva ori, până se înecă, săracii.

MIHAI:
ZIUA UȘILOR DESCHISE LA ȘIFONIER

Tycho Brahe sau Galileo Galilei n-au privit vreodată mai consternați cerul decât o femeie care se uită în șifonier.

După cele trei ore în care a stat „la duș” (vreme în care tu ai spălat de șase ori mașina, apoi ai tras un pui de somn), se așază în fața șifonierului, cu ușile larg deschise.

E momentul în care știi că poți să-ți faci repede niște cârnați — ai vreme să cumperi un porc, să-l tai și toate alea.

În primele zeci de minute nu face altceva decât să pufăie. Bineînțeles, tu nu ești atât de fraier s-o întrebi de ce scoate cenușă vulcanică pe nări. Există, într-adevăr, și riscul ca pufăitul să-i provoace transpirație, și-atunci dispare din nou în baie pentru câteva săptămâni.

Ideea e că nu are cu ce să se îmbrace. Grupul acela de ucrainence care protestează în curul gol sunt doar niște femei obișnuite care nu vor să iasă pe stradă îmbrăcate ca dracu’. Mai bine la pielea goală, decât să arate ca nișe demodate sau să tragă pe ele cine știe ce bluză care le arată cu 20 de kile mai grase.

În astfel de momente, trebuie să faci pe mortul. Mai repede scapi de o ursoaică de 2 tone care te vede că îi tai puiului ei urechile cu foarfeca de vie, decât de furia femeii în chiloți privind deznădăjduită la cinci camioane de haine înghesuite într-un șifonier.

Nimic n-o prinde, nimic nu-i vine, are numai zdrențe, toate sunt vechi, niște rahaturi. Să nu faci greșeala să atragi atenția la cele zece rafturi cu lucruri pe care nu le-a îmbrăcat niciodată. Înseamnă că vrei scandal, iar ea, știi foarte bine, nu-ți poate refuza nimic. Are fața ălora din școala generală, pe care-i auzeai: „Ce, mă, vrei bătaie?”

SIMONA:

HAINA O FACE PE FEMEIE, DAR NU-L FACE PE OM

E normal să nu înțelegi relația femeii cu hainele, atunci când, în materie de *look*, societatea e cu tine doar un pic mai exigentă decât cu dracu'.

E firesc să nu înțelegi drama lui „nu am cu ce să mă-mbrac", atâta timp cât, dacă n-ar exista pe lume mame, soții, surori, verișoare și chiar vecine de bloc, garderoba ta n-ar conține mai mult de o cămașă și o pereche de jeanși. Alea de pe tine.

Când nu ai nici cea mai vagă idee dacă la smoking se încalță pantofi speciali, ghete de munte, adidași, espadrile sau șlapi, o să te mire întotdeauna imaginea unui șifonier burdușit cu camioane de țoale nepurtabile, oribile, sinistre, expirate, ieșite din modă încă de săptămâna trecută.

Bărbații sunt atât de atenți la haine încât, dacă n-ar fi interceptați pe traseu, ar veni la propria nuntă cu treningul în care au tăiat porcul și la înmormântarea bunicii în costumația sado-maso-gay, cu bici și cătușe roz, pe care au purtat-o de Halloween.

Ca femeie, poți să câștigi enorm de multă libertate rugându-ți soțul să meargă până la șifonier și să-ți aducă helanca lila. În primul rând, nu cunoaște semnificația cuvântului „helancă", iar apoi o să fie incapabil să distingă lila-ul dintre alte nuanțe și culori. Va sta câțiva ani lângă șifonier. Fii drăguță și înțelegătoare cu el, în timpul ăsta! Măcar de Paști și de Crăciun, fă-i o vizită și du-i câteva sarmale, niște salată boeuf și un coltuc de cozonac.

Iar, dacă nu vrei doar puțină libertate, ci chiar să scapi de el, atunci trimite-l să-ți aducă, pe lângă helanca lila, și cardiganul fucsia. O să dureze 80 de ani până le găsește. Când se va întoarce cu ele, tu îți vei fi refăcut viața, vei fi avut 10 copii cu altul, vei fi avut și nepoți. Și nici nu va putea să-ți facă scandal, pentru că vei fi deja moartă.

SIMONA:

CÂND TOT UNIVERSUL FACE BĂIȚĂ

Cum vorbeam și acum câteva pagini, bărbații nu pot fi păcăliți să bea apă decât dacă: 1) îi droghezi înainte; 2) le lipești de tâmplă țeava rece a unui tun; 3) o îngheți și le-o amesteci în whisky (apa, nu țeava de tun).

Pur și simplu o urăsc, atunci când e vorba să le pătrundă în burtică (apa, nu țeava de tun), și se feresc de ea cu groaza cu care se ferește vampirul de lumina zilei. Dar cât de mult o iubesc, totuși, atunci când fac baie!!!!!!!!!

Când un bărbat se spală, tot Universul face băiță împreună cu el. Când un duș începe să împroaște apă la București, la New York încep să plutească mașinile, Obama începe să înghită apă și să horcăie, în Biroul Oval, iar programele de știri din întreaga lume se întrerup și anunță dezastrul. Când beduinii încep să semene cu omul din Atlantis, cămilele cu niște curci plouate și Sahara cu o cadă plină de clăbuci, un bărbat dintr-un oarecare colț al lumii a făcut un duș ceva mai lunguț.

Nu există ungher care să nu poarte amprenta întâlnirilor lui cu apa și gelul de duș. După ce iese, îmbujorat și fericit, din camera dotată cu cadă și robinești, vei găsi zoaie, clăbuc, băltoace și păr unde te aștepți mai puțin: sub clapele pianului, în becuri, în seiful cu rezerva Băncii Naționale, în urechile vecinului de la doi, în genunchiul bunicii, în valiza cu butonul roșu, în copilul nenăscut încă.

Dacă, de fiecare dată când îi vine soacra în vizită, el o taie repede la spălat, ceva nu e în regulă. În special dacă bătrâna e rezistentă la tsunami-uri. O să se spele omul cât o să se spele, dar, până la urmă, tot o să pună mâna pe topor.

MIHAI:

DUȘURILE RECI ȘI DESE, CHEIA MARILOR SUCCESE

Când un bărbat face ceva, păi, o face să se vadă — Neil Armstrong, când era pe Lună, i-a spus ăluilalt cosmonaut, mai puțin celebru: *Uite, Zidul ăla chinezesc a fost făcut de bărbați! Păcat că nu am avut mai multe pietre și mai mult mortar, că-l făceam și mai mare.* Să nu-i spui unui bărbat care tocmai a primit salariul să ia și el roșii când vine spre casă, pentru că va lua. Va lua atâtea roșii că vor face bulion toate femeile din neam zi și noapte, timp de 3 ani, și tot mai rămân 2 tone. Un bărbat, cum spuneam, ori face ceva, ori nu mai face.

Femeia nu face apă când se spală, pentru că nu se poate hotărî dacă să facă multă sau puțină.

Exorcistul 6 (nu știu dacă s-a făcut măcar 5) va fi cu un preot care scoate din femeie demonul nehotărârii. Bineînțeles, femeia se va gândi câteva zile dacă e bine să-l lase să iasă.

Nu același lucru se spune despre sexul slab de înger și nehotărât.

— Da' tu ce zici, merge mai bine galbenul sau cremul?... Asta când cumpără clame de rufe. Sau:

— Bomba asta atomică ar fi bine s-o detonez asupra Iranului sau a Rusiei?... Off, greu mai e cu bombele astea, iar tu nu mă ajuți deloc.

Iar dacă tu spui:

— Dă asupra Iranului!, vine imediat replica ei:

— Da' de ce asupra Iranului? Zici așa doar ca să scapi de mine! — moment în care o baie fierbinte, dar cu fruntea sub dușul rece și degetele-n priză e bine-venită.

Când o femeie te întreabă ceva, nu trebuie să răspunzi din prima (în afară de cazul în care te întreabă cum te cheamă sau dacă vrei să te culci cu ea). Astfel, îi dai senzația că te gândești. Nu prea mult totuși, că se prinde că ești cu mintea în altă parte. Oricum, răspunsul tău nu o va ajuta deloc, ci, cum îți va și spune, mai

mult o încurci, dar măcar să ieși cu fruntea sus.

MIHAI:
FORȚELE FEMININE DE FRECARE

Femeia este o ființă sensibilă, atentă, care nu se joacă așa ușor cu sentimentele și emoțiile celor din jur. Asta până te întorci din piață cu legume moi acasă. Sau până iese ea la cumpărături.

Dacă aș fi o băbuță venită din sătucul de departe în piață ca să-mi vând producția, cred că aș sta numai cu fața-n batistă bocind. Păi, cum să te simți când o vezi pe una care-ți freacă toate legumele în mână, le întoarce pe toate fețele, apoi, cu o scârbă amuzată afișată pe față — în sensul că tocmai a dejucat o tentativă de hoție — trece mai departe fără să-ți adreseze niciun cuvânt. Nu o să auzi: „Aveați niște legume de rahat, dar ia uitați cu ce zacuscă v-ați ales! Trebuie doar s-o puneți la fiert”.

Mie nu-mi vine să ies cu ea la piață, pentru că, în urma sa, simt pornirea să le cumpăr femeilor ălora toate produsele. Mai șuier câteodată, când nu e atentă, printre dinți:

— Mă scuzați, doamnă, să știți că eu nu sunt așa, mă ține ostatic!

Nu e expresie mai superioară, nu e expresie care să te facă să te simți mai mic, mai meschin, mai impostor, decât cea care se vede pe fața femeii când pipăie o legumă sau un fruct de pe tarabă. Ai senzația că nici nu vine la piață ca să cumpere ceva, ci doar ca să arate ce babe hoațe trăiesc în satele patriei. „Ia să mai vedem noi cu ce vor să ne înșele țărăncile!”

Pe undeva cred că înțeleg prin ce trec femeile alea. Stai patru–cinci ore câteodată să scrii un articol, să potrivești verbele, să legi glumele unele de altele, ca mucii copiilor ieșiți iarna pe derdeluș, iar când îl publici, apare câte unul care zice doar atât: „Slăbuț!”

Trebuie spus că legumele de pe tarabă nu sunt moi pentru că așa le-a adus țăranca acolo, ci pentru că a trecut o altă femeie înainte.

SIMONA:

SFATURI PENTRU TINERELE PROASPĂT CĂSĂTORITE

Nu îl trimite niciodată să cumpere „un kil de roșii”. Ce tre’ să cumpere el e „un kil de roșii nescofâlcite”. Repetă-i asta de câteva ori. Dacă vezi că are o privire ușor confuză, îmbracă-te repede în stewardesă și arată-i următoarele: 1) diferența dintre o roșie scofâlcită și una nescofâlcită; 2) linia galbenă către cea mai apropiată ieșire (cu tot cu bagaje), pe care va fi nevoit s-o urmărească, dacă nu cumpără ce trebuie.

Fii întotdeauna pregătită cu o echipă de vânzări, gata să se pună în mișcare în orice secundă. Să ai tot: TIR-uri, șoferi, distribuitori, contabili, vânzători, birouri, firma gata înregistrată etc. E foarte posibil ca el să răspundă cu „Da”, atunci când băbuța care-i vinde kilul de roșii nescofâlcite îl va întreba: „Completez până la șase tone, maică?”

Nici la negociere nu e prea bun. Dacă-l trimiți după un kil de castraveți, s-ar putea să-ți vină înapoi pe o targă, cu perfuzii, și însoțit de un executor. Casa și un rinichi i s-a cerut ca plată pentru castraveți, casa și un rinichi a dat. El nu se târguiește, că-i e rușine.

Nu te entuziasma atunci când îți vine de la piață cu un buchet de gladiole. Verifică mai întâi, dacă pe lista lui nu figura și cuvântul „leuștean”. Dacă da, nu-i sări de gât, lăudându-l pentru cât e de romantic. Gladiolele sunt pentru ciorbă, nu pentru tine. Tu trebuia să te măriți cu unul care știe cum arată leușteanul.

Apropo: știți cum a ajuns Hercule să facă celebrele lui 12 munci? I-a zis nevastă-sa: „Te duci să omori cele mai groaznice bestii sau să-mi cumperi o rădăcină de pătrunjel și una de păstârnac” și el a ales.

SIMONA:

NU EXISTĂ „NU POT”, EXISTĂ DOAR SOȚII INABILE

Singura situație în care un bărbat pronunță „nu pot” e când i-o recită nevestei p-aia cu „Iubi, pentru nimic în lume nu aș putea să te-nșel”. Altfel, nu cunoaște verbul cu pricina și nu va recunoaște nici sub tortură că nu știe sau că nu poate să facă ceva, indiferent despre ce ar fi vorba. E o chestie de care femeia trebuie să profite la maximum.

Vrei să-l scoți din casă, la două noaptea, în miezul iernii, ca să rămâi șefă pe telecomandă? Nu trebuie decât să iei o figură tristă și să șoptești: „Ce păcat că nu poți să ieși acum, la minus 15 grade, în chiloți, să bați toate covoarele”. În secunda doi, se va lăsa la chiloți, va lua covoarele în spate și dus va fi.

Vrei să lase Worldcraftul și să se ducă la duș? Zi-i doar că nu are cojones s-o facă.

Vrei să aducă mai mulți bani în casă? Formula magică este: „Ce păcat că nu poți să-ți găsești un job mai bun!” Așa i-a zis lui Obama nevastă-sa, pe vremea când era senator.

Columb n-ar fi descoperit America, Armstrong n-ar fi ajuns pe Lună, Napoleon n-ar fi cucerit Europa, Einstein n-ar fi descoperit teoria relativității și Rambo nu și-ar fi cusut singur rana, pe viu, dacă nu le sugerau nevestele că nu-s în stare.

Eminescu a scris *Luceafărul* fiindcă i-a zis Veronica Micle că nu-l țin curelele să bage 100 de strofe dintr-un foc. „A, da? Nu pot???”, s-a enervat el și s-a pus pe scris. „OK, OK, m-ai convins, poți!” a exclamat Veronicuța, când el tocmai terminase strofa 99. S-a oprit, rânjind mulțumit.

S-au văzut cazuri când soția, la nervi, i-a zis soțului că n-are curaj să se arunce-n cap de pe bloc. Acum ea regretă, dar timpul nu mai poate fi dat înapoi.

Există un singur context în care păcăleala nu ține. Ăla în care îi zici: „Ce păcat că n-o să poți veni devreme de la bețivăneala cu băieții!”.

MIHAI:
GESTURILE NU SE DISCUTĂ

Un sfat: puneți un „dacă mă mai iubești” la sfârșitul tuturor chestiilor pe care vi le zice gagica.

O propoziție banală din dimineața zilei de duminică, gen: „Hai să dăm cu aspiratorul” înseamnă, de fapt, „Hai să dăm cu aspiratorul, dacă mă mai iubești”.

De multe ori, ea simte că nu o mai iubești înainte de a-ți cere ceva. O vezi cum se înmoaie și se întunecă, cum spectrul morții apare plutind deasupra relației voastre. Atunci, trebuie să i-o tai direct:

— OK, păpușe, zi-mi despre ce-i vorba!... Trebuie, cumva, să mă duc în centru să-ți cumpăr un elastic de păr? Crezi că mai e deschis acum, la 3 noaptea?...

— Mai bine zi-mi că nu vrei!… — vine reacția ei și în colțul ochilor i se scaldă, jucăușe, două lacrimi.

Simți cum capul devine o oală sub presiune, al cărei șuierat e un „Iubiii” scremut, foarte asemănător cu sunetul pe care-l face drujba când o pornești. Sau ți se pare asta și din cauză că la drujbă ți-e ție atunci mintea.

Chestia asta cu cerutul la femei e ca și cum ai juca poker cu unul care pune mereu All-in.

Nu i-ai adus un pahar de apă?… Păi, știi de ce faci asta? Pentru că nu o mai iubești, pentru că nu mai simți nimic pentru ea, pentru că nu-ți mai pasă de ea. Mai bine i-ai spune direct că vrei s-o părăsești. Cât de crud ești!

Dacă ai iubi-o, i-ai arăta-o. Logic, nu? Continuu, fără întrerupere, pentru că gesturile mici contează.

Ești reținut la muncă și nu poți să ajungi la ce oră ai zis — mai ales că din cauza fumului din bar, nu mai vezi bine cât e ceasul — e din vina ta. Dacă ai fi iubit-o, ți-ai fi ales alți șefi, unii care să nu te țină atât de mult la muncă.

MIHAI:
CÂND FEMEIA ÎȘI FACE CHESTII

Când o femeie se pune în fața televizorului și nu zboară de-acolo la primul „Dă-te, fată, că a scăpat Costea singur cu portarul!” înseamnă că a modificat ceva la ea. Cândva în ultima săptămână și-a schimbat înfățișarea și tu nu ai observat: și-a tăiat părul, poate e chiar tunsă la chelie, și-a vopsit unghiile, și-a smuls genele, și-a ascuțit urechile ca dobermanii, ceva a făcut ea.

Ideal e, dacă o vezi că ia poziția inertă, de veveriță împăiată, să te uiți la ea și să nu spui nimic, s-o iei în brațe și gata, ca și cum ți-a luat piuitul. Oricum, vezi s-o strângi cu atenție și să nu-i clintești vreun fir de păr, că poate tocmai a dat cinci milioane pe o tunsoare de vârfuri de păr care-i scoate în evidență ochii și conturul feței.

E singurul sfat pe care vi-l pot da, pentru că, dacă vă miroase că sunteți habarnist, chiar nu mai e scăpare.

Poate exista și o altă abordare, cu același final neferict, din păcate. Te va aborda când ești mai vulnerabil: te uiți la un film cu zombi, ai trecut la un alt nivel la joc sau a început Dinamo–Steaua. Va fi simplu:

— Nu crezi că ar trebui să mă tund cu colț?…

Va întreba ca și cum ea ar vrea asta. Nu, nu vrea. De-aici însă nu trebuie să trageți concluzia că trebuie să-i spuneți că îi stă bine cum îi stă. Asta se subînțelege, iar dacă totuși o spui, oricum nu o vei spune decât AȘA, ca să scapi de ea...

Sincer, nu cred că e vreo scăpare. Dacă nu cumva ești Dan Puric și poți să mimezi un accident vascular cerebral. Ar fi o scuză, cât de cât…

SIMONA:

FEMEILE NU SE FAC FRUMOASE PENTRU BĂRBAȚI

În primul rând, nu știu cine este Costea. În al doilea rând, bărbații să nu-și mai imagineze că, atunci când ne tundem cu colț, când ne vopsim blond platinat cu șuvițe ROGVAIV, când ne punem genele pe moațe și/sau ne scoatem două coaste, o facem pentru ei. Am făcut-o pentru ei primele 100 de dăți, până ne-am prins că nu văd. Bărbații au un simț de observație atât de bine dezvoltat încât, dacă le apari în față cu un cal mort pe cap, nu au nicio reacție. De-abia după vreo 10–15 minute de conversație, după ce s-a strâns în jurul tău, ca la urs, mulțime care te arată cu degetul, îi apucă o ușoară neliniște și întreabă: „Auzi, tu ți-ai făcut ceva nou la păr? Mi se pare că arăți un pic schimbată…”

Așadar, atunci când ne facem ceva nou la păr (sau la mâini/picioare/urechi/dinți/etc.), ne facem pentru alte femei. Pentru prietenele și dușmancele noastre, pentru colege, pentru vecine și — de ce nu? — pentru necunoscute. De câte ori n-ați auzit două necunoscute gratulându-se reciproc într-un magazin? „Vă stă foarte bine fusta, să știți!” „Și pe dumneavoastră vă aranjează de minune sutienul acela cu push-up!” Dar 15 corporatiste chiuind și admirându-se interminabil în fața intrării în sala de ședințe în care urmează să se anunțe că o jumate din ele vor fi restructurate de câte ori n-ați văzut? Nu, toate aceste femei nu sunt lesbiene, așa cum ați crezut, dragii noștri soți. Sunt căsătorite cu bărbați și n-au mai auzit un compliment dinainte de dezvirginare.

Dacă, din când în când, vă întrebăm cum ne stă o rochie, n-o facem pentru că ne interesează răspunsul. Vrem doar să vedem dacă mai trăiți, acolo, în fotoliul din fața televizorului.

Iar când lăsăm părul și ne facem direct operație la rinichi sau la ficat, înseamnă că e groasă. E ultima noastră șansă să observați că „ne-am făcut ceva” și să ne aduceți flori.

SIMONA:

LOCUL ÎN CARE ŞI REGELE MERGE SINGUR CU CARTEA

Când un bărbat își ia cartea la subsuoară și pornește… lipa-lipa, într-o anumită direcție, soția se sprijină, lividă și cu lacrimi în ochi, de primul perete, iar copiii se aliniază în fața tatălui, ca să-și ia la revedere. Sunt triști cu toții pentru că știu două lucruri: 1) vor trece ani până îl vor revedea; 2) în timpul ăsta, dacă-i trece pipi sau caca, vor fi nevoiți să folosească boscheții din fața blocului, baia fiind ocupată.

Bibliotecile, așa cum arată ele acum, nu ar trebui să fie instituții unisex. Ele sunt construite, practic, numai pentru femei. O bibliotecă pentru bărbați ar trebui să arate cu totul altfel: o sală mare, cu multe WC-uri, pe care bărbați cu pantalonii în vine devorează fericiți volum după volum. Printre ei se mai plimbă, din când în când, un custode, ca să le mai distribuie cele necesare: puf-puf pentru toaletă, hârtie igienică și cărți noi.

Bărbații merg la toaletă în primul rând ca să citească și de-abia în al doilea rând pentru altele. Unii, probabil, merg și ca să scrie, altfel nu prea se explică existența unor romane-fluviu ca *În căutarea timpului pierdut*, a unor lucrări de dimensiunea *Istoriei literaturii române de la origini până în prezent* sau a operei poetice pe care ne-a lăsat-o Păunescu.

Când Keira Knightley a aflat, în *Piraţii din Caraibe*, că o să-l revadă pe Orlando Bloom de-abia peste 10 ani, n-a simțit ceva ieşit din comun. Doar ce simte orice femeie când bărbatul vieții ei se duce la WC.

MIHAI:
DIAFANE SPOITORU

Nu m-aș mira ca niște cercetători englezi, cei pe care i-a consultat Cristoiu când a băgat în Evenimentul găina care a născut prin cezariană, să descopere cândva, în următoarele mii de ani, și tubul digestiv la femeie.

Când doi băieți se trag de deget și pârțâie, se naște o prietenie mai presus de legământul sfânt al căsătoriei. De-aici nedumerirea pe care o trăiește bărbatul când ea spune că vrea să fie cea mai bună prietenă a lui. „OK, trage-mă de deget!”

Asta n-ar fi nimic, dar când intri în baie după o gagică miroase a iasomie, a lapte de migdale și nucă de cocos, a levănțică, flori de câmp și Fanta-fructe de pădure. Iar în tot acest timp în care ea face *ceva* ferecată în baie, la robinet se aude cum susură apa. Dacă închizi ochii crezi că ai ajuns în pășunile parfumate ale Raiului. Nu te-ai mira, deschizând ochii, să vezi leul de gât cu oaia. Și oaia vie. Mă mir că nicio tipă nu s-a gândit să pună și niște Mozart în timp ce lansează submarinul la apă.

Din reclamele TV nu înveți mai mult. Da, au și femeile probleme cu digestia, dar nu în sensul că sunt constipate și nu iese rahatul din ele, deși se screm până fac riduri de expresie. Nu, ele sunt balonate. Iar baloneala aia trece cu o cutiuță de iaurt.

Mi-ar plăcea să văd o reclamă așa: Emilia Popescu pe veceu urlând în chinuri: „Nu pot să mă cac!”

Generațiile viitoare de bărbați vor fi încă și mai handicapate din acest punct de vedere. Păi, când va vedea unul că din iubita lui curge sânge, iar nu un lichid albăstrui, de culoarea cerului senin, o să leșine.

MIHAI:

COSMETICIANO, CE-ȚI MAI PLACE SĂ TE JOCI CU MINTEA LU’ NEVASTĂ-MEA!

Ca să fie pregătită pentru petrecerea de Revelion la timp, probabil că femeia ar trebui să înceapă cu programările cam a doua săptămână după Paște. Și-atunci, n-ar întârzia decât cinci, hai zece minute după ora 12.

Are programare la păr, la unghii, la alt păr, la împachetări, la despachetări, la față în general, apoi defalcat, la gene, la sprâncene, și, pentru că altfel tot nu se explică orele de programări, probabil că își face și un EKG, un RMN, analize complete la sânge, își pune dinții, își schimbă cristalinul și corneea, transplant de rinichi și cine știe câte altele, că ajungi de-ți trec prin cap tot felul de tâmpenii.

Ultimele pe listă, din ce am observat, sunt unghiile de la mâini. Odată ce s-a întors de la făcut unghiile nu mai pune mâna pe nimic. Îi arunci pe jos un lingou de aur de 24 de carate, nimic. Dacă-l poate lua cu dinții, bine, dacă nu, asta e, dar nu întinde gheara nici moartă. Evident, o poți chinui arătându-i scame pe covor. Așa, de distracție, că nici unghia-n gât nu și-o poate băga.

Nici vrăjitoarea care s-a jucat cu mintea Zăvorancei nu se compară cu puterea pe care o are asupra sufletelor de femeie o cosmeticiană sau o manichiuristă. Când o femeie e tristă și nu știi de ce, primul lucru la care trebuie să te gândești — după ce o întrebi dacă ți-a spart mailul — este că i s-a îmbolnăvit cosmeticiana.

Te supără o tipă cu ceva, spune-i că o cunoști pe cosmeticiana ei și că o să-i spui ăleia niște lucruri compromițătoare despre ea. O vei juca pe degete.

Nu la psiholog veți rezolva problemele de cuplu, cum fals se crede, ci la cosmetică, întinși amândoi pe paturi, cu măștile hidratante pe față, răspunzând cuminți întrebărilor cosmeticienei, în timp ce vă smulge sprâncenele.

SIMONA:
COSMETICIANA E NUMAI UNA

Singurul motiv pentru care instituţia căsătoriei mai stă încă în picioare e că nu ne putem lega toate, oficial, viețile de a tipului sau a tipei care ne coafează. Dacă acest lucru ar fi posibil, lumea ar fi compusă din: 1) posesori și posesoare de haremuri; 2) haremuri și 3) bărbați singuri, pe care nu i-ar mai bate nimeni la cap, nu i-ar mai pune nimeni să se spele și nu i-ar mai îndopa nimeni cu broccoli.

Circulă legenda că treaba cu „împreună până când moartea ne va despărți” are, din perspectiva soției, legătură cu soțul. Nimic mai fals. Soțul ți-l poți schimba, la urma-urmelor, chiar și de 6–7 ori, în timp ce hairstylistul, cosmeticiana, manichiurista și Regina Sprâncenelor Tale sunt unici.

Bărbații habar n-au ce înseamnă pentru o femeie să îmbătrânească împreună cu omul care o tunde. Cum, peste ani de la primul bretonel retezat, se regăsesc tot acolo, în fața aceleiași oglinzi. Ea e din ce în ce mai mioapă, el e din ce în ce mai grizonat, dar sunt împreună și nimic nu e mai important… Ce *Casablanca*, ce *Tristan și Isolda*, ce *Love Story*? Adevăratul și cel mai sfâșietor film din lume, ăla în care ea și Gimmy, hairstylistul ei gay, sunt despărțiți cu cruzime de soarta crudă, nu s-a făcut încă…

O femeie poate fi a mai multor bărbați, dar niciodată nu va fi atinsă de mai multe cosmeticiene. Din prima clipă când ai avut-o în mâini, tu, cosmeticiana, știi că e FEMEIA TA și că nimeni altcineva nu-i va mai smulge fire de păr, nu-i va mai jupui bucăți de piele, n-o va mai ciupi și n-o va mai smotoci cum o smotocești tu. Și pentru asta nu ai nevoie nici de jurăminte, nici de certificate la primărie.

Cu soțul ei, femeia stă uneori doar pentru că n-are încotro. Cu cosmeticiana stă pentru că vrea.

SIMONA:

CAFT + AVIOANE = FERICIRE

Dă-i bărbatului un film de 118 ore în care numa' îşi scot unii dinţii, îşi rup scaune-n cap şi se aleargă cu maşini. Sau unul cu călăreţi, decapitări, maţe scoase de la locul lor, creieri împrăştiaţi şi fântâni arteziene de sânge. Le va urmări halucinat, cu sufletul la gură şi fără să se prindă că nu au scenariu.

Dacă n-ai cu bătăi şi maşini sau descăpăţânări călare, bagă-i de război, cu avioane. Poate să dureze şi 50 de ani, n-o să se ridice din fotoliu nici ca să facă pipi. În timpul ăsta, tu, soţia lui, poţi să-ţi trăieşti liniştită viaţa. Poţi să ţi-o şi refaci chiar, aducându-l pe noul partener chiar acolo, în casă. N-o să observe. Vă veţi putea desfăşura existenţa ca oricare alt cuplu, cu diferenţa că, în sufragerie, pe canapea, o să aveţi un cetăţean care se uită la un film de război, cu avioane. O să-l mutaţi mai la stânga sau mai la dreapta când o să aveţi musafiri, o să-i ridicaţi picioarele când o să aveţi de dat cu aspiratorul şi o să-i tăiaţi, din când în când, bretonul, când o să sesizaţi că i-a acoperit ochii şi nu mai vede bine avioanele. Şi poate n-ar strica să vă luaţi şi un generator de curent, ca să vă asiguraţi că, în caz de vreo pană, n-o să-şi dezlipească ochii de la ecran, aducându-şi aminte brusc cine e, de unde vine, unde se duce, cum îl cheamă şi câţi ani are. În rest, n-o să aveţi mare treabă sau grijă cu el. Puteţi chiar să-i puneţi o vază cu flori în braţe sau un abajur de veioză-n cap, pe post de decor.

O singură chestie: noul partener tre' să fie musai ori surd şi orb, ori femeie sau câine, ori pisică sau hamster. Dacă e bărbat, cu văzul şi auzul intacte, n-ai făcut nicio afacere: o să se-aşeze lângă primul, să se uite şi el la avioane.

MIHAI:
MOARTE LUI ASHTON KUTCHER

Poate să fie o frumoasă zi de sâmbătă, când încă ți se hârjonesc pe creier notele de plată din crâșmă de cu o seară înainte. Te gândești că urmează o zi în care îți faci un duș și, obosit de viteza și loviturile stropilor de apă, te vei întinde relaxat în fața televizorului. De unde să știi tu că Ashton Kutcher tocmai a încasat cinci milioane de dolari ca să-ți strice ție după-amiaza?

Mai trist e că se folosește de gagica ta, care, cel puțin din ce știi, nu a primit niciun ban. Și ea se uită așa pe o revistă în timp ce razele soarelui ți se joacă-n balele care-ți atârnă la bot de când ai adormit în fotoliu pe reclama la Olay. Și își dă seama ea că e o comedie romantică pe care nu a văzut-o, probabil singura.

Tu, la ce dosar de urmărire ai, ești în faza aia în care, dacă ei îi place Michael Bolton, zici că-i super tipu' și că ce-ți place cel mai mult nu sunt neapărat versurile de-o sensibilitate care-ți ridică părul și-ți întoarce stomacul pe dos, ci că e singurul om care are și chelie și plete în același timp. Ideea e că nu ești în postura de-a negocia.

Și-așa te trezești în fața unui ecran imens, în Plaza, înconjurat de cupluri care încă nu au ajuns în stadiul matur al relației în care te afli tu — când poți să dai pe bluză cu sos de *nachos*, că asta nu înseamnă nimic — și unde e plin de pupeze care își strecoară râsul pe timpanele tale și apoi direct pe creier, ca o oaste de râme de metal.

La final îți iei o față de bufon și o întrebi cum i s-a părut, dând cumva de înțeles că ai empatizat cu râsul general. O să-ți răspundă sec: „O prostie, ca toate comediile romantice!" Moment în care te gândești la ce perversiuni ai fi putut să faci cu patul în tot acest timp.

MIHAI:
A PLECA ÎNSEAMNĂ A O OMORÎ PUȚIN

Cred că cei care au frică de frica de avion se pot vindeca dacă se căsătoresc sau dacă-și iau o femeie pe termen lung în viața lor. Pentru că în acel moment frica de prăbușire, de aterizare în mare printre peștii răpitori sau de pulverizare în Anzi peste schiori, pare o joacă de copii pe lângă drama pe care o trăiești când aleasa organizează plecarea.

Ești în februarie, abia ai reușit să transpiri tot porcul pe care l-ai mâncat la socri, și ea plănuiește o vacanță mirifică la Florența pe la sfârșitul lunii septembrie. O să fii uimit să afli că drumul spre Florența trece prin Iad, pe la tribunal și, dacă te lași pradă pornirilor nervoase, cu un popas de câțiva ani la pușcărie pentru violență domestică. Din momentul în care ai stabilit călătoria, ea a și început-o, pentru că ea e creierul sejurului și niciun amănunt nu trebuie lăsat la voia întâmplării. Stă noaptea pe net, devine spaima forumurilor de călătorii, stresul agențiilor de turism, și motivul pentru care le recomanzi călduros amicilor să încerce totuși și relații cu băieți.

Prin luna mai deja o poți auzi:

— Ai dus gunoiul?

Bineînțeles că nu l-ai dus.

— Păi, o să pută ăsta ca dracu’ până ne întoarcem din concediu.

Te uiți la ea, dar nu îndrăznești să zici ceva, iar mâna cu care urma să-ți faci cruce rămâne înțepenită în aer, pentru că ochii ăia roșii nu anunță nimic bun. A cumpărat creme de protecție solară, schiuri, costume de baie, de seară, de scafandru, spray împotriva țânțarilor, o șalupă, o cutie de dibluri de 16.

În aeroport observi că doar o familie de țigani care se întorc din Franța cu Turnul Eiffel împachetat în sacoșe de rafie are mai multe bagaje decât tine.

SIMONA:

„ORGANIZAREA” NU E NUMELE UNEI ȘAMPANII

„Te sun mâine, coaie, și ieșim la fotbal și după aia la bere. Pe seară, da, da’ nu chiar târziu de tot, că am și nuntă și face gagică-mea urât dacă nu mă duc. Cum ce nuntă, mă? A mea, nu ți-am zis că mă însor? Aia e, că nu știu exact la ce oră. Pe la 18 parcă… Sau la 17? Plm, nu mai țin minte. Hai că vedem, dacă e încurcată rău, nu mai jucăm, mergem doar la bere, că n-am chef să îmi facă nebuna scandal.” Singurul motiv pentru care această conversație vi se pare o ficțiune este firea organizată a femeilor.

Dacă nu ar „face nebuna scandal”, tipul cu pricina s-ar duce la propria nuntă: 1. cu întârziere de câteva ore; 2. beat, cu mușchi pe la bot și râgâind a usturoi; 3. în tricou, cu șortul rupt în cur și încălțat cu crampoane; 4. șchiopătând, cu genunchiul umflat și plin de sânge; 5. ciufulit, cu părul lipit de transpirație, smocuri de iarbă în cap și musculițe lipite pe față; 6. puțind ca un dihor; 7. murdar de noroi.

Devine limpede și de ce „miracolul nașterii” a fost trecut în fișa postului femeii, nu? Nu doar că ei și-ar pune zilnic burțile pe masă, ca să măsoare cine-o are mai mare, și s-ar izbi periodic unul într-altul, ca la rodeo, ca să vadă cine-o are mai tare, dar n-ar fi niciodată sigur că nașterea s-ar petrece la termen. Când ar veni sorocul și s-ar declanșa travaliul, gravidul s-ar înfige în primul restaurant care i-ar ieși în cale și ar cere o ciorbă de burtă (cu smântână și ardei iute) și-o bere: „Repede, vă rog, că am niște crampe groaznice, mă doare burta de foame. Și aduceți și-un mop, că e niște apă sub masă, s-o fi pișat vreunul pe el…”

O plecare la Florența n-ar putea fi lăsată pe mâna lui decât într-una din următoarele două situații: 1. are avion personal, care poate fi chemat oricând, proprietăți unde vă puteți caza oricând și restaurante unde puteți mânca oricând și oricât; 2. Toată Florența e a lui și locuiți deja acolo, într-un castel.

SIMONA:

ȚI-AM DAT UN INEEEL DE LA CUTIA DE BERE…

Toate femeile care au trecut de 20 de ani cară după ele, prin viață, basculante de flori uscate, frunzulițe, scoici, bucățele de scoarță de copac, hârtiuțe, crenguțe, pietricele, cochiliuțe de melci, biluțe, rulmenței, fragmențele de sticlă colorată, crâmpeiuțe de plastic și multe, MULTE altele din aceeași categorie. În spatele acestei colecții se află un adevăr tulburător: bărbații au priceput, în sfârșit, că tre' să fie romantici.

Prin romantism, bărbatul înțelege obligația de a te încărca de câte ori are ocazia cu dovezi ale sensibilității lui. Și, slavă Domnului, are ocazia foarte des. Orice plimbare prin parc conține momentul acela magic, în care el se apleacă transfigurat, culege o pietricică și ți-o întinde cu ochii umezi: „Uite, îți dăruiesc o pietricică, să-ți amintească de plimbarea asta". Tu mai ai acasă 8 000 de pietricele, dar n-ai încotro. Te bucuri și promiți că o să ai grijă de noua „amintire". Să o pierzi ar fi ca și cum i-ai smulge lui inima din piept, ai călca-o-n picioare și ai arunca-o, așa, sfârșiată, la maidanezi.

O excursie în Deltă se va termina cu el cu mâinile-n buzunare și cu tine cărând câteva frumoase amintiri: un smoc de stuf, un cioc uscat de pelican mort, un stâlp de telegraf, un nufăr, o jumătate de vâslă, o șosetă de lipovean…

Sunteți la o nuntă sau la un botez? Nu trebuie decât să se uite pe masă, sigur găsește ceva. O floare de pus în piept, o bucată de sticlă colorată, o scobitoare, o frunză de dafin din sarmale. Orice poate fi cules din mediul ambient și dăruit din toată inima va intra în colecția de amintiri a dragostei voastre.

Tocmai ai primit un căpăcel de bere și o bordură? Zâmbește și ai mare grijă să nu le pierzi. În definitiv, nu tu ți l-ai dorit romantic?

MIHAI:

ȚARA TE VREA PROST ȘI FEMEIA, SENTIMENTAL

Tocmai o plimbi cu ultimul model de Bugatti pe care i l-ai făcut cadou. La semafor vede o gagică care a primit de la iubitul ei un coșuleț cu ghiocei. O auzi spunând (iar asta doar pentru că mașina are un sistem audio care citește gândurile și se prinde când cineva din mașină vrea să vorbească dând imediat volumul muzicii mai încet):

— Ce drăguț!

Și parcă i se umezesc ochii.

Mașina pe care i-ai dat-o tu nu e nimic altceva decât un morman de sentiment de vinovăție — lasă, că știi tu ce ai făcut — sau un complex freudian, altfel de ce i-ai fi luat una atât de mare?!

E ceva romantic-mizerabilist în sufletul oricărei femei. Ceva ce, de fapt, nu ar suporta niciodată în realitate.

Oricum, dacă-i faci cadou o mașină, se va uita înduioșată la aia care a primit motocicletă, iar pe bulangiul ăla care i-a dat-o îl va considera un adevărat romantic.

Dacă-i vei duce tu o motocicletă, va apărea un alt bulangiu, care-i va duce alteia o bicicletă. Și ăsta, la fel, îi va rupe sufletul iubitei tale. Îi va aminti de simplitate, de anii de studenție când te-a cunoscut, de vremea când nu aveați bani și vă hrăneați doar cu sentimente pure, și când, evident, o iubeai. Nu ca acuma.

E la fel ca în cursa înarmărilor, doar că pe invers. Totdeauna se va găsi un romantic care să-i dea femeii lui un cui îndoit de pe marginea străzii, cui care simbolizează absolutul, infinitul și nemărginirea.

Ideea e că și dacă te duci la ea cu o bucată de hârtie goală, tot se va găsi unul care-i va duce alteia o bucată de hârtie mai mică decât a ta, și care va exprima mai bine, mai autentic, mai profund, mai adecvat, mai ingenuu, mai pula mea, adevărata sensibilitate.

Din toate acestea tu nu înveți decât un singur lucru: se poate face sex și cu investiții mai mici.

MIHAI:
TĂCEREA E DE AER

Trei certuri speciale între un băiat şi o fiinţă specială:

1. Dacă, din greşeală, pune oala fierbinte pe laptopul tău şi o întrebi: *De ce ai făcut asta, dragostea vieţii mele, lumina ochilor mei, soarele care-mi încălzeşte viaţa rece şi fără sens?*, înseamnă că ţipi la ea. Tu poate zici în şoaptă, poate nici nu se aude, poate doar mişti buzele ca şi cum ai spune ceva, poate te-ai asfixiat şi faci mărunt din mandibulă. Nu contează, ai ţipat la ea.

2. Să zicem că pe fracul cu care te-ai îmbrăcat ca să mergi la nunta lu' soră-sa apar nişte urme de merdenele. Ei bine, nu înseamnă că v-aţi certat. Cel puţin nu tu cu ea. Lucrurile stau invers, de fapt. Ea nu-ţi va mai vorbi, dar tu trebuie să-i vorbeşti în continuare, pentru că tu nu ai niciun motiv să fii supărat. Logic. Dacă te vede cineva cu ea pe stradă în astfel de momente, te crede un pervers care hărţuieşte o tipă pe care nu o cunoaşte.

3. Eşti cu ea în maşină, tu în dreapta. Îi spui că, dacă vrea să păstreze drumul spre maică-sa şi să nu meargă spre zonele în care stau mamele altor fete, să nu facă la dreapta acolo. Nici nu te bagă în seamă, face un pipi cu boltă, suveran şi invizibil, pe opinia ta. După cinci minute, când îşi dă seama că maică-sa e în partea cealaltă a lumii, te roagă să nu mai zici nimic şi să te bucuri în tăcere de faptul că ea a greşit. Oricum, e supărată şi nu mai vorbeşte cu un asemenea bădăran care de-abia aştepta ca ea să o comită.

SIMONA:
TĂCEREA PISOILOR

O ceartă şi mai şi, între o fiinţă specială şi o fiinţă şi mai specială:

Vii acasă. Copilul cel mare doarme spânzurat de lustră, cu capu-n jos, pisica pluteşte în acvariu, c-un peştişor în gură, celălalt prunc gângureşte la tine din maşina de spălat, duhnind de la distanţă a pempărs plin, iar cățelul lipăie fericit nişte ciorbă, direct din oala de pe aragaz. În timpul ăsta, cu căştile pe urechi şi înjurând de mama focului, jumătatea ta mai relaxată se joacă *Starcraft*. Când îi tragi computerul din priză, se întoarce furios:

— Ce faci, frate, ai înnebunit? De ce mi l-ai scos din priză?

— De ce e copilul atârnat de lustră?

— Nu e copil, e Tarzan.

Între timp s-a trezit şi Tarzan:

— Mami, mami, ştii că eu sunt Tarzan şi tati e Jane?

Te întorci şocată către Jane, care se uită la tine sfidător.

— Jane? întrebi cu vocea tremurândă.

— N-avea cine altcineva să fie, pisica n-a fost capabilă să joace rolul ăsta.

Te apuci nervoasă să eliberezi copilul, care se vaită că îl strânge sfoara.

— Şi, pentru că n-a fost capabilă, aţi înecat-o sau cum?

Vede pisica şi păleşte un pic…

— S-a înecat singură, cred că n-a suportat eşecul.

O vede şi copilul şi începe să urle.

— Stai liniştit, tati, că nu e moartă, doarme un pic…

— Ăla mic de ce e în maşina de spălat şi pute ca o vidanjă?

— L-am dat huţa cu cuva şi l-am uitat acolo.

— L-ai dat huţa… cu cuva… şi l-ai uitat acolo.

— Da.

— I-am zis lu’ tati să-i punem şi detergent şi apă, da’ a zis că data viitoare, adaugă Tarzan.

Te ţii de perete, să nu cazi:

— OK… A fost ultima oară când ai mai rămas singur cu copiii.

— Mamă, în ce hal poți să exagerezi!

MIHAI:
CHITANȚA ȘI COSTEL

Dacă-i spui unei gagici că ai luat o răceală din metrou, primul lucru de care te întreabă este unde e bonul fiscal. Iar asta nu pentru cazul în care nu-i va plăcea răceala pe care ai luat-o și te va trimite s-o schimbi. Nu, ci pentru că femeile au o slăbiciune pentru bonuri fiscale, facturi, hârtii oficiale, ștampile și alte chestii birocratice. Cum adună unii când merg pe stradă șuruburi, balamale, capse pierdute de alții, la fel adună și femeile bonurile și facturile. Cine știe, poate vor mai avea nevoie de ele. Să fie acolo, ca să vadă și nepoții cât costa un ou și o pungă de macaroane în 2012. Oricum, după ce se întoarce de la cumpărături, femeia mai stă jumătate de oră și lecturează bonul fiscal cu aerul unui doctor care descifrează un complicat set de analize: simte că e ceva putred acolo, dar încă nu-și dă seama ce.

Dacă aș fi poponar (nu că aș avea ceva cu cei care nu sunt) aș agăța numai casieri și contabili, asta ca să fiu sigur că acolo, înăuntru, sub blana de pe piept, pulsează o inimă candidă, de femeie.

O femeie se simte mult mai stăpână pe ea, mult mai sigură, dacă are o chitanță asupra ei. E trifoiul ei cu patru foi, talismanul ei. Orice mamă care-și trimite copilul pe front îi zice să poarte mereu în buzunarul de la piept o factură proformă care să-l ferească de cele rele.

Dacă vrei să înnebunești o femeie, citește-i o listă de-aia, cu *Acte necesare.* N-are importanță pentru ce sunt necesare actele acelea, căci pentru ele sunt necesare oricum.

SIMONA:
APOCALIPSA VINE DE LA O FACTURĂ

— Bună ziua, am câștigat 28 milioane de euro la Loto. Uitați, acesta este…

— Este…?

— Este… Mă rog, ar fi trebuit să fie…

— Să fie…?

— Biletul.

— …

— Dovada că am câștigat…

— Și unde este?

— Nu știu, îl aveam aici…

— Aici unde?

— Ce bou sunt! L-am pierdut…

Persoana nebărbierită, care tocmai își întoarce disperată buzunarele pe dos, în căutarea vieții de multimilionar în euro, pe care a pierdut-o iremediabil, e chiar el: jumătatea mea sau a ta sau a ei.

Nu criza e de vină pentru că multe familii au ajuns pe străzi, ci faptul că, din păcate, e vorba de familii nedestrămate. În familiile din care el n-a plecat încă cu una de 18 ani, sarcina de a achita ratele la bănci îi revine jumătății masculine. Se dovedește că a uitat de-abia când vin executorii. În familiile pe care el le-a părăsit la timp și în alea de lesbiene, ratele sunt plătite la zi și chitanțele puse în ordine.

Bruce Willis și Chuck Norris sunt atât de șmecheri și salvează lumea cu atâta ușurință pentru că o fac cu pumnii, picioarele și diverse arme. Ia dă-le să ducă de colo până dincolo o hârtiuță, o facturică, o chitănțucă în care stă salvarea omenirii, să vezi, sunt în stare să n-o piardă? Zadarnic le vei spune de 10 ori să bleasască ochii la ea, că e importantă, nu o vor aduce niciodată la destinație.

Dacă vedeți mulți bărbați în pușcării, condamnați pe viață pentru omucidere, să știți că jumate dintre ei sunt nevinovați. Pur și simplu, nu au fost atenți, pe parcursul interogatoriilor, și au recunoscut din greșeală crimele. Erau cu gândul în altă parte, ca de obicei, și așa a ieșit.

SIMONA:
E SARMAUA TA, MĂMICO…

Cel mai sfânt lucru din lume pentru un bărbat, în afară de anturajul cu care bea bere, e mama. Mama lui. Care e cel mai mare dușman al oricărei femei? Păi, tot mama. Mama lui. Ce coincidență stranie, nu?

Când îți oferă inelul și îți promite că o să fie toată viața numai și numai al tău, habar n-ai ce surpriză te-așteaptă imediat după luna de miere. Nu bănuiești că e deja luat, că femeia care-l controlează are 60 de ani și că nici măcar nu-i oferă vreun favor de natură sexuală, în schimbul numitului control.

Singura chestie cu care-și justifică poziția eternă numărul 1 în inima lu' fiu-său e mâncarea. Mâncarea pe care i-o făcea când era el mic și pe care tu n-o să reușești s-o egalezi nici dacă îți petreci toată viața lângă aragaz. Stai o noapte și înfășori 1.000 de sarmale, pentru că știi că îi plac lui? „Sunt bune — o să-ți zică, cu buzița de jos tremurând — da' ale lu' mama erau… așa, mai înecate în grăsime. Ale tale de ce nu plutesc?"

A plecat la serviciu cu cămașa cea nouă, albastră, pe care i-ai cumpărat-o tu și se întoarce în maiou? Nu te speria, n-a înnebunit și nici nu l-a jefuit nimeni. Tot ce a intervenit pe parcursul zilei a fost un telefon de la mămica. După ce l-a întrebat dacă a păpat, a făcut căcuță și a luat medicamentuțu' pentru gâtuț (îl durea vag în gâtuț de… ieri), l-a interpelat în legătură cu hainele. Voia să afle dacă s-a îmbrăcat suficient de grosuț. „Da, mămicule", a zis el, după care s-a apucat să se laude că i-a luat nevastă-sa o cămașă mișto. „Albastră???????", s-a sufocat mămicu în telefon. „Tu nu știi că nu-ți stă bine cu albastru???? Îți scoate ochii din evidență, puiu' lu' mama. Tu ai ochii maro și la ochii maro se poartă numai maro. Habar n-are proasta aia să te îmbrace. Off… N-am avut și eu noroc de o noră ca lumea."

Următorul weekend te lasă singură și se duce să stea cu mămelu. A înțepat-o puțin inima de la cămașa aia și tre' să aibă grijă de ea.

MIHAI:
GENERAȚIA CU CHEIA FRANCEZĂ DE GÂT

Nimic nu e mai enervant când locuiești cu o tipă ca momentul în care nu mai curge apa la duș, că nu știu ce garnitură e bușită și nu strânge bine, apa scurgându-se pe lângă baterie. În loc să tragă apă de la chiuvetă cu furtunul, ca orice om normal care a locuit la vremea lui în Grozăvești, ea vrea să repari dușul.

— Da', cine mă crezi, Einstein?… Păi, dacă știam să repar un duș, eram departe acum, păpușe!

Și-apoi, toată istoria e de partea ta. Atâtea mii de ani oamenii au trăit bine-mersi fără duș și nu a mai murit nimeni.

Nasol pentru tine e că ea are un Einstein în familie. Se numește „Tata". Așa se întâmplă că a doua zi de dimineață, te trezești cu taică-su la ușă, înarmat cu scule până-n dinți. Îl găsești așezat la baie ca la birou, cu ochelarii pe nas, meșterind ca un melc tocilar. Ea nici nu vorbește cu tine, doar îți aruncă priviri mustrătoare, cântărindu-te din priviri cu premiantul de taică-su. Ca să întărească distanța care te desparte de un bărbat adevărat, o auzi miorlăindu-se:

— Tati, dacă tot ai venit de la Satu-Mare, să ne schimbi și becul din sufragerie, că de două luni nu merge. Iubitul meu zicea să-l lăsăm așa, că-și revine el…

I-ai strânge beregata cu cheia franceză. Dar nu ai vreme, pentru că taică-su, de cum te vede, te cheamă să ții aproape:

— Stai aici, să vezi cum se face, ca data viitoare să repari tu!

— Of, ce bine mi-ar fi prins înțelepciunea dumneavoastră, dar trebuie să plec la serviciu!

Și ea răsucește șurubelnița cu cap în cruce în rană:

— E duminică, iubi!

MIHAI:
O PORȚIE DE SEX MAI BINE FĂCUTĂ!

Pe bărbat nu-l interesează la femeie cum face mămăliga (cu varianta ei libidinoasă, *mămăliguța*), cum face ciorba (cu varianta ei libidinoasă, ciorbă de *văcuță*) sau cum face budinca (cu varianta ei scârboasă, *crema de zahăr ars*). Contează doar cum face sex. O vreme și ea crede același lucru, la începutul relației fiind destul de prințesă în ce privește bucătăritul:

— Să știi că nu le am cu gătitul, nu mi-a plăcut niciodată! Se face mirosul ăla scârbos care-ți intră în haine și în păr!

Pentru tine n-are nicio importanță, mai ales după ce ți s-a adaptat organismul la maionezele de la Dristor și pastele de la Pizza Hut. Cine știe, o schimbare poate să-ți fie fatală!

La un moment dat însă ajungi acasă și auzi sunete ciudate din bucătărie. Intri și dai peste o creatură echipată cu șorț și niște chestii strălucitoare în mâini, care se uită rânjind la tine. E înconjurată de foi rupte de prin reviste și de recipiente pline cu substanțe care seamănă izbitor cu prenandezul și aracetul. E roșie la față, înjură și în toată bucătăria plutește o pulbere albă, de zici că ai nimerit într-un laborator clandestin de făcut pișcoturi din Medelin.

O lași în pace. După vreo cinci zile, iese victorioasă din bucătărie cu… ceva în mână. Exact în momentul în care îți vine s-o întrebi de ce nu aduce și pâine la tocănița aia de cartofi, anunță victorioasă:

— Am făcut o prăjitură!

Primul lucru care-ți vine în minte este că ai putea să fraierești un orb de ziua lui ducându-i chestia aia. Dar câți orbi care să nu aibă nici miros cunoști, totuși?

Te pune să guști. Și guști. E pentru prima oară în viață când vorba unchilor, tantilor și nenilor din copilărie, acel *Noi să fim sănătoși!* nu ți se mai pare o idioțenie cât casa. Și te mai gândești ce bine ar fi fost să te fi făcut maică-ta un hamster, ca să poți să ții mâncarea în gușă până pleacă ea și apoi s-o scuipi la veceu.

SIMONA:

ÎL IEI ÎN CĂSĂTORIE, PÂNĂ CÂND MOARTEA FICATULUI VĂ VA DESPĂRȚI?

La început, îți spui că… asta e, mirosul de usturoi face parte din ființa lui și că tre' să-l iubești cu totul, așa cum e el, fără să-i ceri să renunțe la ceva. În definitiv, atâta timp cât intră în casă râgâind a șaorma, e clar că vine din Dristor și nu de la alta. După aia, mai îmbătrânești și tu, ți se șubrezește vezica biliară și anumite mirosuri îți devin insuportabile. Ajungi să-l simți că se apropie încă de când s-a suit în metrou, în capătul celălalt al orașului. Când intră pe ușă, te găsește în genunchi, cu capul în veceu, vomând. „Hmm… Mișto poziție, îmi place!", îți zice, lipindu-ți insinuant o pălmuță pe fund. E momentul în care decizi că îl vei despărți de dragostea vieții lui, șaorma, chiar dacă asta înseamnă să-ți calci în picioare condiția de prințesă.

Te-apuci, așadar, de gătit. Nu sarmale, musacale, tochituri și pomana porcului, ca la mă-sa acasă, ci rețete mai prietenoase cu ficatul și arterele omului, din secolul 21. Franțuzești. Mai un *piept de rață cu sos de ciocolată neagră și panna cotta cu hrean* și un *mousse de castravete cu creveți, fructe de pădure și somon fumé*, mai un *consommé de pui cu ciuperci Portobello* și un *mușchiuleț de porc „en pappiotte", servit cu ciupercuțe umplute și sos de vin.*… Sau — de ce nu? — banalul *boeuf bourguignonne* și o *omletă cu avocado și brânză cu mucegai.*

Și începe circul. Că „Ce-i aia rață cu ciocolată, friptură sau prăjitură? Și ce-i aia *panna cotta*? Pană de gâscă? Îmi dai să mănânc fulgi?", că „Eu nu mănânc porc cu papiote și nici bou cu burghiu nici dacă mă tai", că „Încerci să mă otrăvești cu brânză stricată?" și „Ce dracu'-i aia *avocado*, carne de avocat???" Și așa mai departe.

Se apucă să-și gătească singur. Își caută în găleata de gunoi cârnații pe care, de nervi, i-i aruncași, și-i prăjește și-i înfulecă nemestecați. Cu ultimul cârnățoi în gură, îl vezi că se încalță: „Mă duc să-mi iau și-o șaorma, că nu m-am săturat". „Să-mi cumperi și mie 18 flacoane de Colebil", mai apuci să-i zici, după

care te întorci fix în poziția mișto din care speraseși c-ai plecat pentru totdeauna: în genunchi, cu capul în veceu.

SIMONA:

CE-I SCÂRBOS ŞI LUI DUMNEZEU ÎI PLACE?

Vă plimbaţi prin parc, romantic. El e morocănos, că l-ai luat de la meci, dar a trebuit să iasă, sub ameninţarea divorţului. Dintr-odată, se luminează. Îl vezi că se uită cu atenţie la ceva de pe trotuar. „Ia uite ce drăguţ: a borât cineva aici”, te anunţă vesel. În sfârşit, a dat peste ceva interesant. Examinează curios balta de vomă, în timp ce tu fugi, lividă, să faci una şi mai mare, într-un coş de gunoi. „Ia uite, mâncase cârnăciori cu cartofi prăjiţi”, îţi strigă încântat. „Şi nişte murături sau salată de varză, nu-mi dau seama exact ce. Ceva verde, oricum.” Dacă s-ar uita la tine acum, ar vedea că şi tu eşti verde. Nu-i răspunzi, că eşti ocupată să te răsteşti la tomberon. Înainte să ţi se înmoaie genunchii şi să leşini, mai auzi o voce cunoscută: „Mamă! Ce poftă mi s-a făcut. Hai să te duc la o cârciumă, să băgăm nişte olteneşti cu cartofi prăjiţi?”

Bărbaţii sunt înnebuniţi după scârboşenii. Nu există flegmă să nu fi fost privită cu admiraţie de măcar câţiva reprezentanţi ai sexului tare, începând cu ăla care a împrăştiat-o pe asfalt. Îi vezi cum se uită lung la ea şi vorbesc singuri, cu invidie: „Ia uite câte kile de flegmă a avut ăsta în el, frăţică. Şi ce verde e!” Şi-ncep să horcăie, încercând să scoată o cantitate mai mare şi mai verde.

Voma, mucii, scuipaţii, rahaţii cu moţ, păianjenii, broaştele râioase, lipitorile, peştişorii gelatinoşi, viermii, toate au fost lăsate să existe pe lumea asta cu un scop precis: să îi facă fericiţi pe bărbaţi. De-aia, de exemplu, după ce s-au îmbătat crâncen de 100 de ori, o comit şi a 101-a oară. Ştiu că îi aşteaptă o mahmureală dureroasă, dar ştiu şi că, la capătul ei, vine momentul ăla sublim, când vor sta cu capul în budă şi vor pescui cartofiorii prăjiţi mâncaţi în ultimele trei zile.

MIHAI:
NO VOMA, NO CRY

Voma ocupă un loc central în viața bărbatului. Dacă la vederea ei o femeie își imaginează că o altă femeie încearcă să slăbească, bărbatul privește cu admirație, gândindu-se că un puști de 14 ani tocmai a pășit cu dreptul în viață. Deși, s-o spunem drept, are resturi și pe vârful adidasului stâng. Cert este că, în miez de noapte, o mamă îngrijorată chiar a crezut că fiul ei a mâncat ceva stricat și i s-a făcut rău.

Voma e modelul din covorul vieții unui bărbat. O a doua mamă care îl ține de mână prin viață.

Ca un indian care interpretează vârsta și greutatea animalului după culoarea și consistența rahatului, la fel și bărbatul, văzând voma, poate să dea un diagnostic destul de precis cu referire la modul cum a apărut și la masculul care a creat-o. Spre exemplu, doar privind dispunerea și conținutul vomei de pe asfalt, un bărbat îți poate spune dacă e vorba de un mârlete care după ce a îngurgitat vin cu Cola s-a înfipt într-o șaorma, sau de un student ieșit confuz din Club A după 30 de beri și în a cărui vomă singurele resturi de mâncare sunt urmele de ruj negru cu care se dă prietena lui satanistă, sau poate să recunoască, dacă e în sectorul 6, unde nu se face curat pe străzi, chiar propria vomă plantată acolo cu trei săptămâni în urmă.

Femeia ar face bine să nu încerce să-l despartă pe bărbat de vomă. Bărbatul și voma se știu cu mult înainte ca ea să intre în viața lui. Despre legătura originară între bărbat și vomă vorbește chiar și mitologia greacă: se spune că un anume Narcis, privindu-se în ochiul de apă din veceu, nici nu a apucat să se mire de cât de frumos e beat, că i-au și venit măslinele și vinul în gât.

MIHAI:

FEMEILE SUNT CA REVISTELE PENTRU FEMEI

Femeile sunt ca revistele pentru femei, adică nu știi foarte bine ce este reclamă și ce este creație proprie. Dacă revistele pentru bărbați sunt cu femei goale, revistele pentru femei sunt cu femei îmbrăcate.

Undeva departe, în spatele hainelor, al cremelor, al fondurilor de ten, al orelor de cosmetică și SPA, și chiar mai departe, dincolo de părul întins cu placa, dincolo de ceara fierbinte, dincolo de lentilele de contact și de coenzima Q10, este ea — o ființă timidă, ochelaristă, ciupită de vărsat și care seamănă mai degrabă cu taică-su decât cu o femeie din neamul său.

Dar tu nu știi nimic din toate acestea, tu vrei să ajungi la ea, să-i spui c-o iubești și, dacă declarația își face efectul, să faci sex cu ea. Pentru asta trebuie mai întâi s-o dai jos de pe tocuri — în cazul în care poți să vezi că e pe tocuri sub fustele alea hipioto-țigănești-tradiționale-eco-bio. Să o descâlcești din cele o sută de eșarfe în care e atât de bine înfășurată că i-ar face pe Tutankamon și Nefertiti să-și destituie toți pansatorii. Să o răzuiești de bronzul artificial și să-i desprinzi bretelele invizibile și abia apoi, epuizat ca un arheolog după o zi de muncă, să vezi dacă te-ai aventurat degeaba sau nu. Oricum, e greu de spus când e o femeie cu adevărat goală sau dacă vreun bărbat a văzut, într-adevăr, vreodată, o femeie goală.

Cert este că, oricând, de-a lungul acestui proces de depănușare, în funcție de întorsătura pe care o iau lucrurile, te poți mulțumi și cu un sex oral.

SIMONA:

BĂRBAȚII SUNT CA-N REVISTELE PENTRU FEMEI

Culmea, nu doar femeile sunt ca revistele pentru femei. Și bărbații sunt ca revistele pentru femei. Ca partea cu text din revistele pentru femei, aia în care se vorbește despre ei ca fiind romantici, gentili și din cale-afară de protectori față de ființele feminine din viețile lor. Seamănă — partea asta de text din revistele lucioase pentru doamne — cu romanele de capă și spadă pe care le citesc fetele în copilărie. Și exact așa sunt bărbații în viața reală: dacă trebuie să treci peste o bălțuță, își scot sacoul de pe ei și ți-l așternsub pași, dacă ai de cărat un dulap, îl iau la subsuoară și ți-l duc unde trebuie, în timp ce cu mâna ailaltă presară pe „drumul dulapului” petale de trandafir, iar dacă-ți dorești luna de pe cer, ți-o aduc, într-o cutie frumoasă, legată cu o fundă și mai frumoasă (în culoarea ta preferată, logic). Și tot așa, până reușesc să facă sex cu tine prima oară.

După aia, se schimbă radical treaba. Nu-ți mai pun sacoul peste bălți, ci se îndoaie de râs („Ia uite, ai luat apă în pantofi, parcă ești o rață, lipa, lipa, fleoșc, fleoșc, hahahaha!”), iar, când mai moare câte unul de bătrânețe, îl auzi că-i spune lu’ fiu-său: „Vezi că i-am promis lu’ mă-ta, acum 70 de ani, că-i car un dulap și n-am apucat. Chiar azi îmi propusesem să rezolv, da’ uite, m-am luat cu altele și, după aia, a venit asta cu coasa și n-o să mai reușesc. Să i-l cari tu”.

Cât despre ambalajul superb și legat cu o fundă superbă al primului cadou, n-ai să-l mai vezi vreodată. În primul rând că, după ce fac sex prima oară cu tine, bărbații nu mai fac cadouri decât în situații excepționale: s-au culcat cu sora, cu mama și cu verișoara ta, au pierdut copilul pe drumul de la grădiniță spre casă sau au pierdut chiar casa, la jocuri de noroc. Apoi, ambalajul o să fie ori punga mototolită în care, până mai ieri, și-au cărat ei adidașii cu care mergeau la fotbal, ori hârtia soioasă și plină de pete de muștar, pe care tocmai mâncaseră salam, înainte să redevină romantici. De cadou nu mai zic: în loc de luna de pe cer, o să-ți aducă ori un ibric ieftin, ori niște șlapi de plastic luați din Piața Obor.

SIMONA:

INFANTILISMUL ESTE MAMĂL ÎNȚELEPCIUNII

Ce face bărbatul când e în clasa I și îi place de o colegă? O trage de codițe, îi pune piuneze pe scaun și ciungă în păr, îi trage cu invizoace-n ochi, iar în pauze îi pune piedică, ajutând-o să se dea cu capul de calorifer. Alternativ cu aceste agresiuni din dragoste, se comportă ca o maimuță electrocutată, ca să-i atragă fetei atenția. Se urcă pe școală și se aruncă-n cap de-acolo, sare din pom în pom, ca Tarzan, bea cerneală, mănâncă cretă și gândaci sau — de ce nu? — aprinde cu bricheta fusta învățătoarei, cu învățătoarea în ea.

Dar când are 30 de ani și îi place de-o colegă (alta decât aia din clasa I!) oare cum procedează? Îi trage scaunul, ca s-o vadă căzută cu cracii-n sus, sub birou, îi pune superglu între foile din imprimantă și ulei în drumul spre sala de ședințe, ca să alunece femeia spectaculos, și o contrazice pân-o scoate din minți. Alternativ cu aceste agresiuni din dragoste, se comportă ca o maimuță electrocutată, ca să-i atragă tipei atenția. Se urcă pe sediul instituției și se aruncă-n cap de-acolo, sare din pom în pom, ca Tarzan, pe la geamul biroului ei, își prinde pleoapele cu agrafe de birou, își xeroxează fundul, mănâncă tonner și gândaci sau — de ce nu? — aprinde cu bricheta costumul șefului, cu șeful în el.

Bărbatul își atinge rapid gradul maxim de maturitate (nu mai târziu de vârsta de 5–6 ani) și rămâne așa, la apogeu, până moare de bătrânețe. E înțelept, chibzuit, serios, adânc, profund și… n-am mai găsit alte sinonime pentru „matur”, că le-aș fi adăugat cu mare entuziasm. Și nimic nu-i pune mai tare în lumină maturitatea decât interesul pentru o femeie. Poate doar interesul pentru mai multe femei.

MIHAI:
UNDE DRAGOSTE E, TOTUL NU E

Când o vezi pe o gagică urcată toată pe un altul, cotrobăindu-i cu limba în stomac după șaorma mâncată la prânz și percheziționându-l cu mâinile ca polițiștii americani pe traficanții de droguri columbieni, știți ce înseamnă? Înseamnă că te iubește. Da, serios, te iubește pe tine, nu pe ăla. Ăla e un luzăr cu care nu are nimic în comun. Face asta doar pentru că te iubește pe tine. Doar ca să-ți arate cât de mult ține la tine, ca să vezi cum doar tu ești lumina ochilor ei, singurul bărbat căruia i s-ar dărui vreodată.

În timpul ăsta, când o vezi, faci tumbe, încordezi bicepșii până te învinețești la față, glumești în gura mare pe seama unui coleg mai fraier, mă rog, chestii uzuale pe care le face orice adolescent sătul de stimulare manuală. Ea trece mai departe fără ca măcar să vadă că exiști.

Peste vreo 50 de ani, când te vei întâlni cu ea, care o să aibă 14 copii cu un francez milionar, o să-ți reproșeze că nu ai mișcat nici măcar un deget în toți acei ani, căci ea voia să fie a ta și numai a ta. Nu ai făcut acel pas mic de a-i scoate limba din gura altuia ca să i-o bagi în a ta, așa că s-a consolat și ea cum a putut. Oricum, viața ei a fost un calvar, iar asta din cauza ta.

Tot la fel, poți să afli, după ce în sfârșit te îmbârligi cu una, câte semne, cică, ți-a făcut ea în tot timpul în care nu te băga în seamă și te trata cu curu' (ceea ce, de fapt, îți și doreai, dar în felul în care gândeai tu). Fiecare gest prin care te ignora era un fel de „Sună-mă dracului odată!", fiecare chef la care îi invita pe amicii tăi era un „Sunt nebună, isterică după tine", fiecare palmă în calea căreia-și punea curul prin cluburi era doar ca să-și amintească de tine.

MIHAI:

DACĂ TĂCEAU, SUPORTERE RĂMÂNEAU!

Văzându-te pierdut în fața unui meci de fotbal, ca Eminescu pe malul lacului trist, potrivind rime ca s-o coclească pe Veronica, partenera nu tace, nu trece mai departe pe lângă tine ca pe lângă plopii fără soț, lăsându-te melancolic în durerea ta. Nu, ea încearcă, cu pertinența pe care ar avea-o Nicolae Guță decorând dormitorul Reginei Angliei, să se bage-n seamă. Sunt câteva observații feminine care scot din minți pe orice suporter, cât de falit și sătul de plătit curve ar fi:

„Ăștia nu au mai jucat și acum câteva zile?” La o întrebare ca asta, trebuie să-i răspunzi când intră-n sevraj și întreabă dacă a apărut noul episod din *Game of Thrones* cu „Eh, lasă, lumina ochilor mei, că ai mai văzut un episod și acum o săptămână”!

„Dar Steaua nu joacă?” Iubita mea, e Campionat European. „Păi, ce, Steaua nu e-n Europa?” Și-și ia fața de șmecher arogant a lui Giordano Bruno, când credea că un băiat așa deștept ca el nu poate fi ars.

Se joacă Spania–Italia. „Hai să ne mai plimbăm, că vezi rezultatul pe net!” Asta e ca și cum Brad Pitt i-ar da somnifere, i-ar trage-o și apoi, când s-ar dezmetici, i-ar spune și ei cum a fost. Și că fazele mai importante le poate vedea pe Youtube.

„De ce te mai uiți, că știi că iau bătaie?”, cu varianta hardcor „De ce mai ții cu ăștia, că iau bătaie mereu?” Dacă mai ești și suporter al Craiovei, chestia asta te scoate din minți. Mă rog, te scotea. Și nu, draga mea, nu au fost dezafiliați pentru că erau prea proști.

SIMONA:
DOAR O ÎNTREBARE SĂ-ȚI MAI PUN

În primul rând, sunt sigură că ăia de la Craiova au fost desființați de prea buni ce erau. Cam cum s-ar uita patronul BMW la afacerea lui și ar zice: „Băi, da' ce bine merge asta! Duduie, fratele meu! Oare ce să fac eu cu ea? A, gata, știu: o dau dracu', o desființez".

În al doilea rând, să nu vorbim de funie în casa spânzuratului și nici despre întrebări care deranjează, că aici ei sunt campioni. Intergalactici, nu europeni.

Ai găsit și tu cinci minute pentru tine, după 100 de ani? Îți dai unghiile cu ojă și te gândești la ale tale, când vine el:

— Ce faci, pisi?

— Mă operez singură pe creier, nu vezi?

Se înverzește și începe să se clatine, așa că ți se face milă și-l liniștești.

— Am glumit, de fapt îmi fac unghiile cu ojă.

— A, ce bine, chiar mă speriasem. Știi că eu la chestii de-astea medicale nu rezist. Auzi, știi ce te rog? Scarpină-mă și pe mine pe spate, te rog, că mă mănâncă de-nnebunesc.

De nervi, hotărăști să extinzi cele 5 minute la o oră, așa că, după ce ți se usucă oja pe unghii, te întinzi în pat, cu niște felii de castraveți pe ochi. Vine iar:

— Ce faci, pisi?

— …

— Aoleu, de ce arată ochii tăi așa??? Ai orbit??

— Sunt felii de castraveți. Lasă-mă puțin, OK?

— Păi, și n-ar trebui să le mănânci cu gura?

— Mă lași?

— După ce-mi coși și mie nasturele ăsta la cămașă. Mi-l coși? Hai că-ți fac eu o gaură în castraveții ăia, ca să vezi unde să bagi acul.

Când își dă seama că vrei să bagi acul în el, o tulește. Mănânci și tu castraveții cu gura și treci la următoarea etapă: încingi niște ceară și te bagi în baie să te epilezi. Când ai deja vreo 10 benzi de ceară pe picioare, cineva dă ușa de

perete, tropăind ca un cimpanzeu pofticios:

— Mă primești și pe mineeeee să fac băiță cu tineeee?

SIMONA:
BATE ȘAUA SĂ PRICEAPĂ SOȚUL

„Mamă, ce bine-ar fi dac-ar duce cineva gunoiul!” îi zici, a 100–a oară în ultimele două zile. „Da, ar fi chiar mișto”, răspunde el, tot a 100–a oară, fără să-și dezlipească retina de televizor și fesele de fotoliu.

Mda… poate ai fost prea subtilă, totuși. Poate ar trebui încercat și altfel: „Știi un băiat de treabă, care ar fi atât de amabil și de civilizat încât să se ridice ACUM să ducă gunoiul?” Se scarpină în cap încurcat. „Gata, l-am prins în capcană!” jubilezi pe dinăuntru. „Da, știu…”, zice el. În capul tău e deja party, cu confetti și foc de artificii: „Uuuuu! O să se ridice ACUM și o să-l ducăăăă! Ce fericităăă suuunt!” N-apuci să bei prea mult la petrecerea ta imaginară, că vine continuarea: „Boul de Adi e genul care s-ar duce ACUM să ducă gunoiul. Păcat că nu-i aici, să vezi cu ochii tăi”. Petrecerea din capul tău se transformă în niște funeralii la care ai rolul de văduvă.

E clar, tipul și-a bătut joc de tine toată viața, așa că revii la realitate și treci la artileria grea. „Bărbatul de care trebuie să se roage soția să ducă gunoiul e un nesimțit” îi arunci cu ochii în lacrimi. „Adevărul e că este, de ce să zic că nu este?”, te aprobă calm. Începi să plângi în hohote, ca o nebună. „Ce ai?” întreabă ușor îngrijorat. „Nimic!” îi răspunzi, pe un ton tragic, în timp ce te tăvălești pe jos. „A, ce bine! Credeam că ai ceva, mă și speriasem. Da’, dacă zici că n-ai nimic, m-am liniștit.” Începe să sforăie, moment în care îți pierzi mințile definitiv. Iei halba din fața lui și îi arunci conținutul în față, zbierând: „Dacă nu duci gunoiul în momentul ăsta, DIVORȚEZ!” Se uită la tine cu ochi imenși de uimire, în timp ce își linge spuma de bere de la bot: „Ho, femeie, că mă duc acum, de ce n-ai zis așa de la-nceput?” „Am zis de 100 de ori, în toate felurile posibile!!!!!!!!!! De două zile asta fac: zic în neștire!!!!!!!!!!” Spuma de la gura ta n-o mai linge nimeni, că nu e de bere. „Bărbații nu înțeleg aluziile”, te anunță sec, în timp ce bălăngăne găleata spre ghenă. Apoi: „Mamă ce pute! De ce nu mi-ai zis, totuși, mai devreme să-l duc?”

MIHAI:
VREI SĂ-ȚI VORBESC MURDAR CÂND FACEM CURĂȚENIE?

O lungă perioadă, asta însemnând copilăria și anii de masturbare — de multe ori perioadele coincid și, într-un anumit sens, nu se termină niciodată —, băiatul se mișcă în universul prietenilor adevărați. Acolo totul e clar: „Coaie, hai la fotbal!” zice pretenarul. Dacă vrei, te duci, dacă nu, declini oferta la fel de civilizat: „Marș, mă, că nu merg la niciun fotbal, tre’ să învăț, în gâtu’ mă-sii, că mă lasă aia de Geografie!”

Ei bine, mai târziu, când bărbații aud că iubitele vor să fie prietene lor cele mai bune, au un moment de ezitare. Oare cum ar arăta însă o zi obișnuită, casnică, din viața unei femei și a unui bărbat dacă ei ar fi prieteni?

Să spunem că ea vine de la serviciu și el e la televizor, unde l-a lăsat și când ea avea un alt loc de muncă. Ea, prietena, zice: „Chiar nu te deranjează să stai așa la televizor când vezi ce e în casă?” Răspunsul lui ar fi următorul: „Du-te, mă-n pula mea! Mă lași!...” Nu i s-ar clinti niciun mușchi pe față, iar dacă totuși s-ar întâmpla, ar fi doar din cauză că-l furnică picioarele amorțite, așezat de atâtea ore în aceeași poziție. Și, până ca ea să aibă vreme să sune la maică-sa și la avocat, ar continua: „Adu-mi și mie o bere, că mi-e lene de mă cac pe mine!” Iar când ar veni berea, căci ar aduce-o, doar e cel mai bun prieten, și-ar primi și un capac după ceafă de să-i tremure creierul ca piftia în caserolă. Cum de ce? Așa, frate, ca să se mai și glumească, să ne mai distrăm.

Sau, ea țipă: „E un păianjen în bucătărie!” Din sufragerie, unde joacă Diablo, el ar veni cu un răspuns care ar rezolva problema cu păianjenul: „Dă-l în morții mă-sii!”

Dar unde mai găsești prieteni în ziua de azi? Vorbesc de prieteni adevărați, nu de profitori pentru care ești bun doar când nu-i ignori.

MIHAI:
SUNĂ CA DRACU „PRIETENE, HAI SĂ FACEM SEX!”

Femeia de azi vrea să fie cea mai bună prietenă a iubitului ei. Acesta e începutul unei frumoase dușmănii.

Ea crede că prietenia la bărbați se aseamănă cu aia de la femei: adică să vorbești continuu. Nimic mai greșit. Cei mai buni prieteni, în lumea bărbaților, comunică în felul următor: *Ce mai faci?* (cu varianta mai nouă, *coaie*), la care primește un invariabil: *P... mea, ce să fac, o frec!* Și gata, asta a fost, prieteni până la moarte.

Și totuși — lucru care o dezorientează pe femeie — bărbatul devine câteodată foarte comunicativ, foarte vorbăreț, extrem de prietenos. Ei bine, atunci el vrea să facă sex. În acel moment e de zece ori mai inteligent decât în oricare dintre preocupările sale. Dacă o gagică i-ar spune unui cercetător excitat că primește tot ce dorește cu condiția să găsească medicamentul împotriva cancerului, în 10 minute boala secolului ar fi la fel de ușor de tratat ca o simplă răceală. Voința de comunicare a bărbatului scade dramatic imediat după ce face sex. Ceva din creierul său s-a dus odată cu sperma și trebuie să se regenereze. Are fața pilotului de pe Enola Gay după ce a lansat bomba asupra Hiroshimei: misiune îndeplinită, mă duc la bere.

Nu înțelegi cum ar vrea femeia să vorbești cu ea până nu o vezi cum stă ea de vorbă cu prietenele ei. Totdeauna conversația lor începe cu o istorisire despre o altă prietenă care s-a îngrășat sau care a fost părăsită și se termină cu tine, într-o intersecție, trăgând de propria femeie cum trag unii de pitbull în parc. *Stai să mai vorbim puțin, că și-așa ne mai vedem peste un an*, spune ea.

Și, apropo… un adevărat prieten n-ar sta supărat mai mult de două zile dacă aș face sex cu soră-sa.

SIMONA:
SUNĂ MAI BINE „SEX CU MAMA”?

Femeia de azi vrea să fie cea mai bună prietenă a iubitului ei, în speranța că așa va reuși să-l împiedice s-o mai confunde cu maică-sa. Am da orice să nu-i mai vedem umblând după noi prin casă, cu mutrele alea de neajutorați psihic: „Mi-ai văzut tricoul preferat, ăla cu Stan din *Southpark* borând?”, „Fă-mi și mie listă cu ce tre’ să iau de la piață”, „Ce mâncăm azi?”, „Auzi, iubita, io cu ce mă-mbrac?”, „Ai idee unde ținem noi frigiderul?”, „Vreau să-mi fac o cafea și nu găsesc ibricul, apa, cafeaua și aragazul!”

De ce nu refuzăm rolul ăsta? Ne e greu să ne asumăm că, odată ce n-o să le mai servim noi combinația zilnică de hăinuțe, or să-și pună șosetele-n cap și or să se-ncalțe cu cămașa.

Majoritatea bărbaților care n-au o femeie alături trăiesc cu convingerea că singura legumă din lume e cartoful. Dacă le arăți un ardei, cred că e caca de extraterestru, iar dacă le pui un sparanghel în farfurie, se curăță cu el în urechi.

Singura chestie care ne consolează e că, atunci când o să murim, o să ne viziteze des la mormânt. O să vină să ne-ntrebe dacă oul se pune la prăjit cu galbenu-n sus, cum se cheamă șamponul cu care se spală de 20 de ani și unde le sunt chiloții cu Tom și Jerry.

O singură chestie ar fi totuși de lămurit: Că vor să trăiască cu mama am înțeles, dar de ce vor să facă și sex cu ea, dacă s-ar putea, de trei ori pe zi?

SIMONA:

BĂRBAȚII ȘTIU UNDE SUNT CHIAR ȘI ATUNCI CÂND NU ȘTIU

Puțin mai deșteaptă să fi fost Jessica Lange, în *Tootsie*, și s-ar fi prins imediat că prietena ei cea mai bună era bărbat. Nu trebuia decât să observe că, în caz de rătăcire, n-ar fi oprit nici moartă vreun trecător, să-l întrebe: „Nu vă supărați, aveți idee unde e strada cutare?” Bărbații mai degrabă ar accepta să le bage cineva un deget în fund decât să recunoască că nu știu să ajungă într-un loc. Dacă vedeți pe stradă pe unul nervos și transpirat, care șoptește în telefon „Alo, bună ziua, aș dori și eu o programare urgentă la o rectoscopie”, e clar ce e cu el. Caută de două–trei ore o adresă și n-a găsit-o.

Că ăia care au intrat cu avioanele în Turnurile Gemene erau teroriști e doar o variantă. Ar fi putut la fel de bine să fie niște domni de bine, care greșiseră drumul, dar nu voiau să ceară ajutor.

„Întrebați unde e discoteca din Alba și-mi spuneți și mie sau vă trag pe roată?” i-a chestionat călăul pe Horea, Cloșca și Crișan. „Nu întrebăm nimic nici de-ai dracu’!” au răspuns în cor cei trei.

Du-te pe un stadion și spune-le tuturor celor prezenți: „Atențiune, atențiune, undeva, la câteva străzi distanță, într-o casă cu mușcate la fereastră, se află Paris Hilton, crăcănată și disponibilă, ca de obicei. Aveți două variante s-o găsiți: ori o căutați ca boii, zadarnic, ori îl întrebați, la ieșire, pe portarul stadionului, cum se ajunge la bagaboantă”.

Credeți c-o să-l întrebe cineva pe portar? Nimeni! Paris o să adoarmă singură, beată, iar toți căutătorii de case cu mușcate la fereastră vor sfârși la coadă la rectoscopie. Un bărbat adevărat nu întreabă niciodată cum se ajunge undeva, nici dacă acolo îl așteaptă Paris Hilton. Un bărbat adevărat știe el mai bine.

MIHAI:
FEMEILE NU ȘTIU UNDE SUNT NICI ATUNCI CÂND ȘTIU

Există o legendă urbană cu o femeie care, în timp ce stătea cu casca pe cap la coafor, a întrebat politicoasă în jur:

— Nu vă supărați, știți cumva unde este Salonul „Liliana”?

— Chiar aici! se pare că a venit răspunsul.

— Mulțumesc, bănuisem eu ceva, că mi-era cunoscută zona!

Dar asta e doar o legendă. Ralitatea însă este mult mai crudă.

Femeia este atât de dezorientată încât, atunci când se îmbracă în toate acele fuste peste colanți și alte fuste peste fuste, când peste ele își pun o vestuță, iar peste vestuță o vestuță și mai vestuță, care însă nu se vede din pricina magazinului de eșărfuțe pe care și l-a înfășurat în jurul gâtului până pe la brâu, ei bine, în astfel de momente, femeia spune meditativă și cugetă, ai zice la o primă vedere, existențial: „Nu știu, dar parcă de o vreme nu mă mai regăsesc!”

Nu e nimic existențial însă, femeia e în stare să se piardă nu doar într-un sat de cinci metri pătrați, cu doi locuitori, ci și în propriile haine.

Dacă tranchilizezi o femeie și o duci într-un alt oraș al lumii, într-o altă țară, pe un alt continent, a doua zi de dimineață se trezește și pleacă la serviciu. Asta nu ar fi nimic, dar pe la ora 18 te trezești cu ea acasă, după ce și-a terminat programul, la fel de plictisită de trafic și de locul de muncă pe care-l are.

Când pleacă în concediu femeia începe să vibreze toată cu o săptămână înainte, se agită, împachetează, cumpără loțiuni de soare și costume de baie doar ca să simtă că pleacă undeva, pentru că altfel, dacă o duci în Prelungirea Ghencea și-i spui că e la Florența, o să te creadă.

MIHAI:

GÂLCEAVA ÎNȚELEPTULUI CU FEMEIA

Femeile nu se ceartă când au motive, ci când au chef. Legenda spune că odată, demult, o femeie a avut un motiv real de ceartă, iar atunci cerurile s-au deschis și au înghițit-o, cel mai probabil Dumnezeu recunoscând că greșise sexul făpturii sale.

Dacă-i zici unei gagici:

— Iubire, vezi că aseară am fost cu o bagaboantă! M-a costat un milion! o să râdă.

— Vai, nebun mai ești!… Vezi să nu faci glume de-astea când vin ai mei pe la noi!

— De ce, o să li se pară că am dat prea mult? ar putea să vină replica ta.

O ceartă cu o femeie începe atunci când vrea ea să înceapă, iar ca asta să se întâmple, orice normă de logică, orice fărâmă de argumentație, orice miligram de normalitate trebuie călcate în picioare, agresate cu bestialitate, lăsate cu borșul la nas.

Să spunem că te trezești într-o dimineață frumoasă de vară… Te uiți pe geam și exclami scărpinându-te la claie (că ai o claie de păr în cap):

— Uite ce frumos se vede cerul!

— Păi, da, se vede, că cine a șters ieri geamurile în toată casa?!

Deja cerul s-a întunecat, dă cu grindină, se lasă cu bulbuci.

Sau o auzi la un moment dat:

— Iubitule, tare mult îmi doresc un copil!

Tu, rațional, îi explici implicațiile unei astfel de dorințe:

— Draga mea, crede-mă, e greu să ții în casă pe cineva de care să ai grijă mereu. Am avut hamster, papagal, pisică, câine, de toate… La curte, e altceva.

Ce să vezi? Cearta-i gata.

SIMONA:
CEARTA CERE SACRIFICII

Să presupunem că ar veni acasă și te-ar găsi beată, mozolindu-te cu doi negri musculoși, în timp ce alții opt așteaptă disciplinați să le vină rândul:

— Iubitule, nu e ceea ce crezi, îți pot explica, să știi! te-ai bâlbâi tu, în timp ce i-ai da pe toți ăia afară din casă.

— Mamă, mamă, nici n-am intrat bine și deja ai chef de ceartă?

— Nu, dar voiam să lămurim…

— Lasă-mă, domne-n pace, să mă uit la meci! ar zice plictisit. Și și-ar deschide TV-ul, să se uite la meci.

Bărbații nu se ceartă niciodată, pentru că le e lene. Ca să te cerți, trebuie să argumentezi, ca să argumentezi, tre' să faci niște sinapse, ca să faci sinapse, tre' să nu-ți fie lene.

Oferă-i unui bărbat un milion de euro, ca să se certe cu altul.

— Nu mai bine-i rup falca? o să te întrebe.

— Nu. Banii nu-i iei decât dacă te cerți cu el.

— N-am nevoie de bani, tocmai am luat salariul, o să-ți răspundă, în timp ce-i trage adversarului un pumn în bot.

Inițial, boxul și luptele greco-romane au fost gândite ca niște lupte de idei între intelectuali. N-a durat mult și combatanții s-au luat la bătaie, și-au dat borșul pe cămășuțele albe ca spuma, și-au făcut franjuri papioanele și și-au înfipt ochelarii în fund. Treptat, au fost înlocuiți cu intelectuali mai robuști, îmbrăcați numai în adidași și chiloți.

Chiar și atunci când se hotărăsc să se certe, bărbații ajung să facă altceva. De exemplu, Gabriel Liiceanu s-a enervat într-o zi pe filozofie și a vrut să se ia-n gură cu ea rău de tot. În loc să se certe, s-a trezit scriind volumul *Cearta cu filozofia*, despre cum ar fi putut să se certe. Asta numai pentru că filozofia era de sex feminin și i-a fost jenă s-o bată.

SIMONA:

PÂNĂ CÂND MOARTEA ÎI VA DESPĂRȚI

Bărbații iubesc într-o viață (prea) multe femei, dar o singură echipă de fotbal. De nevastă se mai plictisesc, de Steluța sau de Poli niciodată, oricât de varză ar fi. Dacă nevasta ar începe să gătească cum joacă Steluța, ar lăsa-o rapid și și-ar lua alta. Iar de s-ar lăsa terfelită ca o zdreanță, cum se lasă Steluța de către toți cei cu care joacă, ar trimite-o înapoi, la mă-sa, pachet, cu botul umflat.

Dacă Steluța i-ar pune să dea cu aspiratorul de 10 ori pe zi, ar executa fără să crâcnească, și ar duce și gunoiul, ca dovadă suplimentară de dragoste. Chiar n-ar fi o idee rea, fetelor, ca în loc de „Scumpi, te implor în genunchi, cu lacrimi în ochi, îți aduni și tu ciorapii de sub pat?” să îi luăm cu: „A sunat Tătărușanu, de la Steaua, și a zis că, dacă-ți iei mortăciunile alea de sub pat, te iubi-iubi și o să dea gol pentru tine”.

Când mergi cu ei pe stradă, le fac ochii ca lui Tom, când ia o tigaie-n cap de la Jerry, după fuste scurte. Ia să treacă pe lângă ei, în țâțele goale, o altă echipă de fotbal decât aia pe care-o adoră. N-ar întoarce capul după ea nici dacă le-o arăți tu:

— Uite-o, dragă, pe moarta aia de Craiova cum umblă topless, ca o echipă de moravuri ușoare.

— Nu mă interesează, eu o iubesc pe Dinamo. Sunt câine până la moarteeeeee! Câineee! Până la moarteeee! Dinamo! Dinamo!

O să uite lumea cu milă la tine, că ești căsătorită cu un nebun microbist…

Care sunt ultimele lor cuvinte de dinainte de a da coțul? Depinde de club. Pot varia de la „Cu cât a luat bătaie Steaua?” la „Cât a făcut Poli-n deplasare?”, cu trecere prin „Muie Dinamo”.

MIHAI:
O FEMEIE MAI GĂSEȘTI, DAR O ECHIPĂ, BA!

Trec peste faptul că Tătărușanu e portar, iar portarii dau goluri la fotbal cam cu aceeași regularitate cu care unei femei îi reușește o rețetă din prima.

Relațiile ar dura până la moarte și dincolo de ea, dacă ai putea să te comporți cu femeia la fel cum te comporți cu echipa de fotbal pe care o iubești. Ce frumos ar fi să apari la bucătărie vopsit pe față, ușor pilit și la bustul gol, urlând:

— Mariano, bagă-ți mâncarea asta-n cur! Cere-te afară, fată, că ești varză! Cine ți-a pus, fă, tigaia-n mână?… La Brutărie, cu Mariana la Brutărie!

După care să arunci o petardă și să închizi ușa.

Apoi, niciodată Steaua nu te va lăsa să dormi pe preș, la intrarea în stadion, pe motiv că ai țipat la Florin Costea sau că i s-a părut lui Dodel că i-ai făcut ochi dulci unui fotbalist de la Bistrița.

Oricât de jalnic ar fi un meci de fotbal, să zicem un blat ordinar între Pinalti și Tata Jean, tot e mai surprinzător decât o comedie romantică. Dacă Ponta ar fi regizor, filmele astea tot n-ar semăna atât de mult unele cu altele. Și totuși, asta nu o împiedică pe iubita ta ca după o oră de film, când cordacul o părăsește pe virgină, să suspine și să bocească de zici că n-a primit 11 metri. O întrebi îngrijorat:

— Iubito, ce-ai pățit? Ți-ai dat cu ceapă pe la ochi? De unde ai avut ceapă în sala de cinema?

Ea abia dacă poate să articuleze printre sughițuri, muci, lacrimi și amintiri din liceu când era pură, neprihănită și la fel de impresionabilă. Tu insiști:

— Te-a lovit cu ceva peste bot ăla care stă pe locul din dreapta ta?...

Nimic, niciun răspuns. Plânge mai rău ca Balotelli. Noroc că-i albă și-o vezi în sală. O întrebi din nou:

— De ce verși atâtea lacrimi? E vreo nouă metodă de scos apa din țesutul adipos? Asta e noua ta metodă de slăbit?…

După o vreme, îți dai seama că e cum e mai rău: plângea la film. Totuși, să plângi la o comedie romantică e ca și cum ai râde când Steaua conduce cu 1-0, de

parcă n-ai ști că vor fi egalați la final.

MIHAI:

DACĂ VREI O TIPĂ MIȘTO, PUNE-O PE GAGICĂ-TA SĂ ALEAGĂ

Câteodată, când ajungi cu ea la vreun chef sau când intrați într-o crâșmă o vezi așa, că respiră amplu, se încruntă și își rotește încet privirea dintr-o parte în alta a încăperii. Ar fi, în film, momentul redat în slow-motion. Ca să vă faceți o imagine mai clară despre ce vorbesc, amintiți-vi-l pe nemuritorul McLeod din clanul McLeod! Îl treceau un soi de frisoane și un oftat adânc, de mămăiță, se auzea de departe când se apropia de un alt nemuritor. Ideea e că, dacă o vezi că pufnește-n ea, e clar că e o bunăciune în zonă.

Ei bine, nu e aia la care te bleștești tu. Deci nu e aia cu față de vampă și blugii intrați în cur până la a șasea vertebră, asta numărând de la noadă-n sus. Nu. Despre asta îți va spune un diagnostic necruțător: are părul ars, tenul de căcat, e pensată ca vaca și, după cum urlă Kenvelo și Terranova pe ea, clar că e o țoapă fomistă. Evident, tu i-ai sesizat din prima singura calitate care contează până la capăt la o femeie care nu e jumătatea ta: se arde rapid, fără film, suc, discuții despre foștii iubiți.

Te vede că ai fața câinelui care se freacă de piciorul vecinului venit în vizită, dar te lasă să suferi.

A doua zi — la ora aia la care încă nu poți să stabilești dacă ce simți e mahmureala de după somn sau beția dinainte — o auzi vorbind despre o tipă super frumoasă de la chef. Tu, neputând totuși să negi că ai văzut-o, te repezi în ea ca un crocodil într-o antilopă cu buza uscată venită să se adape:

— Ce târfă ieftină! și profiți de voma care-ți stătea oricum în gât ca să mergi la baie.

— Cum târfă? zice ea. Era foarte frumoasă.

Așa se face că îți arată niște poze cu o tipă chiar incredibil de mișto pe care tu nu ai văzut-o.

Cred că, dacă nu ar învăța câte ceva din gusturile femeii de lângă ei, bărbații nu le-ar părăsi niciodată.

SIMONA:
NU NE PLAC ACELEAŞI FEMEI

E o iluzie că bărbatului ar putea să-i placă aceeaşi femeie pe care o place soţia lui. Doar alcoolul, ciupercile psihotrope, LSD-ul şi nebunia temporară pot explica o astfel de coincidenţă.

Femeilor le plac tipele frumoase la modul ingenuu, armonios proporţionate, îmbrăcate cu gust, cu o atitudine şi o personalitate interesante, educate, cu simţul umorului. Şi cu care, nu în ultimul rând, ai ce vorbi.

Pentru un bărbat, „ingenuă" e tipa care-şi cumpără la fiecare salariu câte 30 de truse de machiaj şi consumă câte una la fiecare ieşire în oraş, iar „armonios proporţionată" înseamnă ruptă de coloană, din cauza ţâţelor de 20 de kile/bucata care-i atârnă până la buric.

O femeie „îmbrăcată cu gust", din punctul lui de vedere, ori poartă uniformă (de asistentă/poliţistă/şcolăriţă/pompieră/controloare RATB/ măturătoare REBU), ori e îmbrăcată civil (chiloţi de piele, cătuşe şi bici).

„Atitudine şi personalitate interesante" înseamnă, după cum deja ai aflat, „să se ardă rapid, fără film, suc, discuţii despre foştii iubiţi", educată presupune să părăsească a doua zi dimineaţă, fără comentarii sau vreo pretenţie, locul în care şi-a manifestat personalitatea, iar „simţul umorului" se referă la chicotele smart pe care le emite atunci când el face câte-o glumă bună (o ciupeşte de fund, gen, sau o pleznește cu breteaua de la sutien). În ce priveşte conversaţia pe care orice bărbat exigent o aşteaptă de la o femeie, ea se învârte în jurul unor fraze, noţiuni şi concepte extrem de complexe: „Dă-mi sarea", „Adu o bere din frigider" şi „Dă-ţi chiloţii jos". Femeia care nu ştie să dea un feedback inteligent („Am înţeles", „Imediat", „Da") nu poate spera vreodată la vreun pretendent.

Ultima dată când bărbatului i-a plăcut o femeie pe care o place şi nevastă-sa, era cu minţile rătăcite şi a mers cu rătăcirea până în faţa ofiţerului stării civile. Aşa ceva i se poate întâmpla de maximum 2–3 ori în viaţă. În rest, umblă numai cu femei care chiar sunt genul lui.

SIMONA:
GÂNDESC PREA POZITIV. DECI EXIST?

— Iubitule, iubitule, vino repede, s-a spart o țeavă în baie.

El vine repede (în maximum un sfert de oră) din living, unde se uita la TV. Te găsește agățată de țeavă, ca de catarg, cu hainele și părul ud, în bătaia furioasă a apei, care țâșnește în toate direcțiile. Parc-ai fi Kate Winslet, când a-nceput să se scufunde Titanicul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el nedumerit și puțin iritat, că a fost deranjat de la un film cu bătăi.

— Nu vezi?

— Ce să văd? Te-ai spălat pe cap?

— S-A SPART O ȚEAVĂ! Asta de care stau eu atârnată, încercând să opresc apa.

— Și? Ai oprit-o?

— NU!! Nu vezi că îți ajunge deja până la brâu?

— E, nu chiar până la brâu. Cam până la glezne îmi ajunge…

Nu există situație suficient de gravă încât bărbatul să nu fie tentat s-o minimalizeze. E zăpadă până la nivelul acoperișului și sunteți blocați acolo, fără provizii? Din punctul lui de vedere, lucrurile stau altfel:

— A nins un pic, o să se topească foarte repede, o să vezi. Stai liniștită, totul o să fie OK.

— Mai avem în frigider un ou și o cutie cu lapte expirat și cine știe când vom putea ieși de aici!

— Vezi? Deci avem și o grămadă de mâncare. Ți-am zis că o să fie bine!

Tocmai ați fost la ecografie și ați aflat că veți avea tripleți? Ești puțin bulversată, ca să nu zic lividă:

— Îți dai seama? Trei…

— Da, e foarte tare! Doar trei… O să fim, așa, o familie mai micuță…

V-au spart hoții casa, au devastat-o și v-au furat tot ce era de valoare? O să găsească, cu siguranță, ceva „pozitiv” și în asta:

— A, ia uite ce drăguț, au uitat o șaorma în sertarul meu cu cravate și chiloți. Vrei?

În fața plutonului de execuție, Ceaușescu și Leana au avut, cu siguranță, următorul dialog:

— Ce ne facem, Nicule, că ne omoară ăștia?

— Termină, dragă, cu prostiile, nu vezi că jucăm paintball?

MIHAI:
SEXAGERĂRI

Iar copilul, ce să-ți zic, era maestrul drogurilor. Stăpânea o rețea mondială de iarbă, dar nu se lăsa de școală, doar ca să aibă o acoperire ok. Dar un polițist îl miroase și se ține de capul lui. De fapt toată poliția e pe urmele lui și copilul nu știe cum să facă să scape. Odată, polițistul îl pândește în fața casei în frig, îți dai seama?! Cred că erau afară vreo – 50 de grade. Putea oricând să moară polițistul, dar a scăpat ca prin urechile acului. Aaa, și polițistul ăsta care i-a dat de urmă avea probleme acasă cu nevastă-sa, că nevastă-sa voia să-l înnebunească de cap (probabil era în cârdășie cu copilul traficant) și îi punea în buclă aceeași melodie. Dar până la urmă polițistul tot îl înfundă pe copilul diabolic. Mamăăăă!

Probabil că astfel sună „Polițist adjectiv” povestit de o femeie.

Femeile exagerează încă de când apar pe lume. Cred că nou-născuții băieți țipă la naștere doar pentru că așa aud că fac nou-născutele, dar am mari bănuieli că la mijloc ar fi și vreun motiv real.

Apoi, nu doar că se îndrăgostesc de la creșă și își taie venele cu agrafa păpușii Barbie, dar mai târziu, după ce fac sex, femeile încep să vorbească despre căsătorie, iar după ce ce se căsătoresc trăncănesc despre divorț. Se îngrașă un kil și a doua zi se compară cu Moby Dick, le înșeli o dată și le auzi spunând că umbli cu toate curvele.

Cine nu a fost martor la o întrebare de genul:

— Se vede că m-am machiat discret sau mă mai dau?

Femeia ar fi bună să comenteze meciurile de fotbal din Liga 1. Numai ele, cu exagerările lor, ar putea să facă atractivă o partidă dintre Bistrița și Chiajna. Însă doar la radio, că altfel le aleargă suporterii cu pietre pe stradă.

Acestea fiind spuse, să te mai miri și să zici că nu știi de unde apar chestii de genul că negri-americanii o au mare.

MIHAI:
HUNGRY BIRDS

Femeile nu mănâncă, asta se știe. Ele ciugulesc, gustă, iau câte-o gură, își înmoaie limba, cum vreți să spuneți. Cert este că ele nu mănâncă.

Ieși la un restaurant și, când e vremea comenzii, ea zice că n-are poftă nici măcar de o sălățică. Parcă și o sălățică mică ar fi mare pentru cât de mult n-are chef să mănânce. Atât de mult n-are poftă de mâncare încât, dacă ar fi în meniu niște boluri pentru vomitat, chiar ar mai scoate ceva din ea.

Ideea e că n-ai nici tu poftă de mâncare, așa că-ți iei ceva mai subțire: ceafă de porc, porție dublă, cu un pogon de cartofi prăjiți. Da, evident, cu salată. Cu salată de pui. Deocamdată doar atât, dacă e să ți se facă poftă de mâncare mai târziu, comanzi atunci ceva mai sățios.

Ea nu-și ia nimic.

În momentul în care apare cortegiul de chelneri cărând pe brațe gustarea ta, dacă nu ai fi atât de căscat, ai vedea cum apare din interiorul ei la cele două ferestre ale sufletului, care sunt ochii, fața unui gras înfometat. Iar ferestrele se deschid.

Mai întâi, total dezinteresată, te întreabă dacă sunt buni cartofii. Dar nu că ar vrea să-i mănânce, ci pentru că „arată foarte bine”. Deci, e mai mult o abordare estetică decât culinară.

Mmm, dar ce buni sunt, de mult n-a mai mâncat, exact cum îi făcea bunică-sa când era mică! Și se pune pe un ciugulit îngrozitor, că dacă ar fi văzut-o Hitchcock, îi dădea rolul principal în *Păsările*.

— Dar nu vrei, dragă, să-ți iei și tu o porție?

— Nu, ți-am zis că nu mi-e foame!

— Dar mai înainte, până să termini platourile astea, cred că-ți era…

SIMONA:
CA MÂNCAREA-N BUCATE

Femeile ar mânca, dar nu le lasă societatea. Tre’ să rămână slabe şi frumoase, aşa că ţin dietă încă din perioada pempărşilor. Suzeta de-asta s-a şi inventat, ca să aibă şi bebeluşii-fetiţă senzaţia că mănâncă ceva. Peste 15–20 de ani, înlocuiesc suzeta cu anorexia. Chiar: câţi bărbaţi anorexici aţi văzut? Eu nici măcar n-am auzit de vreunul.

Bărbaţii trăiesc ca să pape şi ca să facă sex, în ordinea asta. Lor nu le cere societatea să fie slabi. Dictonul „Dragostea trece prin stomac” pentru ei s-a inventat şi numai lor li se aplică. Ar trece şi dragostea femeii pe-acolo, dar ştie că nu va găsi decât frunze de salată, răbdări prăjite şi multă apă plată cu lămâie, aşa că mai bine nu. În stomacul bărbatului, în schimb, nu e fir de clorofilă. E aglomeraţie de friptane, bolboroseală şi bine.

Bărbatul întoarce capul după gagicile sexy, cu picioare lungi şi ţâţe mari, dar doar dacă nu trec în acelaşi timp pe lângă el şi nişte bucătărese grase, purtând platouri cu coaste de porc rumenite şi aburinde, piftii trăsnind de la 7 poşte a usturoi şi papanaşi scăldaţi în smântână şi dulceaţă de afine.

Dacă-l laşi să mănânce nesupravegheat o friptură cu sos, o va devora cu sălbăticie, arătând, la final, de parc-a făcut dragoste cu ea: murdar de sos din cap până-n picioare, cu un cartof pai ieşindu-i din nas şi o foaie de dafin căzându-i din ureche, ca frunzele toamna.

Dacă noi, femeile, ar trebui să-i curtăm pe bărbaţi (şi nu invers), am şti clar că tot ce-avem de făcut e să băgăm mâncare în ei. Le-am trimite pizze legate cu fundiţe, le-am scrie „Te iubesc” cu şaorme pe cer, şi, pentru nopţile fierbinţi, am presăra patul cu şniţele şi cartofi prăjiţi.

Iar, când am vrea să-i cerem în căsătorie, le-am cădea în genunchi şi, întinzându-le cu lacrimi în ochi o farfurie cu sarmale, am întreba: „Vrei să fiu soţia ta?”

SIMONA:
TURNULEȚ CU LAPTE

Ce s-ar întâmpla dacă, în timpul unui discurs al președintelui Obama, cineva ar aduce un turnuleț de ghips-carton în raza vizuală a protagonistului? Păi, discursul ar arăta cam așa:

— … pentru prosperitatea poporului american, pentru pace în lume, pentru… aaa, uite un turnuleț, mă duc să mă urc în el.

Și, cu hainele fluturându-i ghiduș, sub privirile dezorientate ale mulțimii, ar fugi să se cațere.

Nu există ca un bărbat să vadă un turn și să nu vrea să se urce în el. Multe povești de dragoste au început în turnul Eiffel, dar și mai multe s-au terminat la picioarele lui. Scena în care el trage de ea, ca s-o oblige să se urce în turn, iar ea se opune, agățându-se cu disperare de un stâlp, e banală:

— Lasă-mă în pace! strigă ea. M-ai mai urcat azi în 100 de turnulețe mai mici, nu mai vreau și în ăsta.

— Vreau să te cer de nevastă, acolo, sus, romantic, am inelul la mine! zbiară el și lupta continuă.

— Cere-mă aici, nu vreau să urc, ce nu-nțelegi?

— Te rog, te implor, urcă-te cu mine în turnuleț!

— NU VREAU!!!!

— Nu vreeeei? Bineeeeee. Atunci o să găsesc pe altcineva care vrea.

Oprește o bătrânică, care tocmai se urca în turn:

— Doamnă, nu vă supărați, îmi permiteți să vă însoțesc până sus de tot, în turn?

— Însoțește-mă, maică!

Când coboară înapoi, e cu baba-n brațe, care are pe deget un inel de logodnă.

Bărbații nu ar trebui să-și spună vârsta în ani, ci în turnulețe: *Sunt Vasilică și am 54436383 turnulețe la activ. Știu, sunt încă tânăr… Mai sunt atâtea care mă așteaptă să mă urc în ele.*

Motivul pentru care atâtea cupluri reușesc să facă copii e că turnulețele nu se pot infiltra în dormitoarele oamenilor. Dacă unul singur ar ajunge acolo, vă dați

seama care ar fi răspunsul la întrebarea „Pe cine vrei mai mult și mai mult să te urci, pe mine sau pe nevastă-ta?”

MIHAI:
GEAM SESSION

Să nu vă miraţi dacă vedeţi o femeie care, până să-l treacă strada pe sărmanul orb cu ochelari negri, mai întâi îşi aranjează puţin mărgelele de la gât în lentilele sale.

Mergi cu ea pe stradă, îi povesteşti de un sfert de oră cum a depăşit Alonso în virajul cinci pe Hamilton la Nurburgring şi, la un moment dat, cu acel al doilea simţ masculin, te prinzi că ea nu te ascultă. Îţi dai seama de asta şi din faptul că ea nu mai e lângă tine.

S-a oprit în faţa unei vitrine să se uite la o pereche de pantofi şi acolo a uitat-o Dumnezeu. Se priveşte în geamuri cum îi vine bluza, dacă prin profil i se vede vreun colac, dacă nu cumva gleznele par prea groase, dacă blugii îi arată curul prea mare, iar dacă e aşa, e cumva sexy sau doar o arată ca pe o balabustă care a mâncat un coş de pui morţi de la KFC?

Fie că trece pe lângă un ciob de pe trotuar, pe lângă o băltoacă în care se poate oglindi, pe lângă un Audi strălucitor, ea nu face altceva decât să se privească şi să-şi mai aranjeze câte ceva. Niciodată, dar niciodată nu e exact cum ar trebui să fie. O şuviţă e mai la dreapta, o scamă s-a deplasat mai la stânga, o bretea a sutienului nu atârnă pe cât de neglijent ar trebui să atârne. Dacă noi ne-am pipăi cât se pipăie o gagică, am umbla cu pantalonii sculaţi continuu.

Nu vi s-a întâmplat ca atunci când mâncaţi într-un restaurant, aproape de fereastră, să se uite toate gagicile la voi?… Exact, aţi prins ideea.

Dacă nu vreţi o gagică alcoolică lângă voi, nu îi spuneţi că atunci când borăşti îţi poţi vedea de foarte aproape faţa în apa din veceu.

MIHAI:
PUSSY, SPAIMA CONSTITUȚII

Femeile se pisicesc când vor ceva și spun ce vor sau când nu vor nimic și-atunci zic *Nu știu ce am, sunt așaaaaaa! Hai să vorbim vreo zece ore despre asta!*

Nu e femeie pe lumea asta care, la un moment dat, să nu își schimbe vocea, să miorlăie și să meargă șleampătă și legănată, cum credeai că numai după zece beri se întâmplă.

Îmi imaginez prin ce trece Obama cu vicepreședinta Hillary. Obama îi zice:

— Hillary, sună-l, te rog pe președintele Israelului, că e o problemă în zonă!

Și parcă o auzi pe Hillary:

— Mmmmm, Obi!

— Hai, fată, că arde Orientul, se lasă cu război!

— Daaaa, nu știu ce-i cu mine. Michelle a ta ce mai face? Noi niciodată nu vorbim de Michelle.

— Dă-o-n căcat pe Michelle, sună la oamenii ăia!

— Dar… Obi, cum mă vezi tu pe mine? Hai să vorbim puțin despre noi! Am așa un filing… Cred că mă duc să mă vopsesc.

Dar Hillary Clinton nu e un caz deloc special. La fel cred că o apuca pe Maica Tereza care ținea de vorbă până în miez de noapte câte un lepros, explicându-i că e ceva cu ea, nu știe ce, pe Elisabeta Rizea și — de ce nu? — pe doamna Zoe Petre, când era la Cotroceni cu Emil Constantinescu.

— Miluțuuu, ce zici?… Dacă ne-am fi cunoscut acum patruzeci de ani, crezi că… Dar nu, nu… uită ce am zis, trec printr-o perioadă mai așaaaaa…

Miorlăiala și pisiceala o apucă și pe Ioana Maria Vlas în pușcărie. Parcă o aud, abordând un gardian:

— Tocănița asta îmi amintește de cevaaaa!… Dar nu știu de ce. Îmi amintește de ziua în care am venit aici și ne-am cunoscut, și cum mi-ai aruncat lingura prin vizetă, să nu crezi că nu am observaaaaat.

— Hai, culcă-te, tanti, că s-a dat stingerea!

— Daaa, stingerea, noaptea, câte gânduri, câte destine, noi doi, despărțiți

de o ușă de metal… Miorlauuuu!

SIMONA:
DUR, DUR D'ÊTRE MASCUL

Femeile se pisicesc, dar măcar o fac pe față. Bărbații miorlăie și se mâțâie numai pe ascuns, în cercul strâns al cuplului lor, iar dacă ar fi să-i tortureze cineva, ca să recunoască, Elisabeta Rizea (că tot veni vorba de ea) ar fi mic copil pe lângă ei. Îl și văd pe câte unul, atârnat de ciuf din tavan și biciut la sânge:

— Recunoști că, acasă, răspunzi la numele de „Pufuleț"?

— Nu.

— Nu recunoaște. Ia mai scoate-i, colega, doi dinți. Ia zi, coaie, acuma recunoști?

— Nnnnn… uuuu.

— Recunoști că torci ca un motan, când te alintă soția cu denumirea complexă de „Pârțulică Scumpilicu Fonfonel Bebiță Năsuc"?

— Nuuuuuu.

— Dar că, la rândul tău, îi zici ei „Turturică", „Îngerașă" și „Pișcoțel"?

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.

— Recunoști că, atunci când ești îndrăgostit, gângurești ca un bebeluș cu pempărsul plin și ai privirea aia umedă, de vițeluș în călduri, o știi tu?

— Nnnnnnnuuuuuuuuuuuuuuuuuu. Sunt un tip duuuuuuuur!

Focul vieții: să fie un tip dur. Nimic nu contează mai mult pentru un bărbat. În numele acestui imperativ, îl vezi făcând tot felul de lucruri ciudate. Rămâne un minut singur, în timp ce la televizor sunt niște gagici? Îl vezi cum își încordează bicepșii, să-l vadă alea cât e de macho. A auzit el că cei de la televizor nu-i văd pe cei de dincoace de ecran, dar… dacă totuși îi văd? Ce, când se-ntâlnește pe scară cu bătrânica oarbă de la 5, nu-și depărtează mâinile de corp, ca să pară mai lat în umeri, și nu-și ia privirea de dur? Ba da, pentru eventualitatea în care baba se preface.

Credeți că Armstrong s-a dus pe Lună fiindcă îl interesa prea tare ce găsește pe-acolo? Nici vorbă. Era sătul de cât se dăduse mare la gagicile de pe Pământ și voia să fie primul care le dă pe spate și pe-alea de pe Lună.

Adrian Năstase n-a încercat să se sinucidă din cauza condamnării. Nici vorbă. Tocmai aflase presa că, atunci când sunt doar ei doi, Dana îl strigă „Clopoțicul”, „Vrăbioi” și „Puchinel”.

SIMONA:

CINE EȘTI TU OARE ȘI DE UNDE AI VENIT?

Știți momentul ăla în care el miroase la subțiori un tricou acru, după care gândește cu voce tare „Îl mai port de cinci ori, după care îl dau LA SPĂLAT”? Îl știți sigur. V-ați întrebat însă vreodată cine este acel misterios personaj, pe nume LA SPĂLAT? Cum a ajuns el să nutrească atâta încredere, încât să-i lase pe mână tricourile lui jegoase?

Dar mai bine s-o luăm cu începutul. A fost o dată ca niciodată un tânăr frumos ca Brad Pitt, deștept ca Einstein și bine făcut ca Batman, când își pune costumul ăla de plastic negru, cu sixpack și sfârcuri. A, era să uit, era și foarte puternic. Tot ca Batman, când, deși bătut șnițel de dușmanul lui, cu șase coaste rupte, capul zdrobit și un topor înfipt în el, se ridică din propriile bale și-l face p-ăla pilaf.

Ei, și cum trăia tipul ăsta perfect o viață perfectă și exemplară, compusă numai din beții și mahmureli, într-o zi, a întâlnit-o pe ea. Noroc cu damful de șaorma, combinat cu alcool, pe care îl emitea, altfel ea ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe. Au băut o cafea, au băut două, au băut tre… OK, hai că reformulez în așa fel încât să nu pierd toți cititorii de sex masculin: au băut o cafea (de fapt jumate, că n-au mai avut răbdare), după care s-au dus acasă la el, să facă dragoste. Când să facă dragoste, ia patul de unde nu-i: peste tot erau numai munți de gunoaie. Ambalaje de pizza, cutii de bere, peturi și ciorapi murdari. Ea nu mai făcuse niciodată dragoste pe cutii de pizza, așa că a spus „stop-joc”, și-a suflecat mânecile și a decretat curățenie generală. Sub privirile-i nemiloase, de Cat Woman a curățeniei, în următoarea săptămână, în casa lui Batman s-a muncit. El a asamblat deșeurile în baloți și le-a cărat la ghenă, ea a dat cu aspiratorul, el a pieptănat ciuciurii de la covor și tot așa.

Când au terminat, s-au îmbrăcat frumos și s-au dus la starea civilă, unde un nene cu tricolor pe piept a pus celebra întrebare: „Batman, Batman, de bună voie și nesilit de nimeni, o iei în căsătorie pe LA SPĂLAT?”

MIHAI:
SĂ FII LA-LA-LA!

Bărbatul este un animal instituțional. Adică este un animal care se ghidează după reguli. Dacă, în momentul în care pleacă la bere, îl întrebi unde se duce, nu va răspunde niciodată „Să beau!” Niciodată. Răspunsul corect instituțional este „La băut”. În vechime, când își lua sabia și jumătatea aia de armură, cât avea nevoie pentru corpușorul lui, Ștefan nu-i zicea maică-sii:

— Am plecat mama, sărut mâna, mă duc să omor niște oameni!

Nu, ci îl auzeai: „Plec *La luptă*, plec la *La război*!” E ceva implacabil, fatal, în această particulă, „La”, ceva ce ține de forța destinului. Am putea s-o numim Particula Bărbatului.

Până și-n chestiile sexuale, bărbații păstrează relația strict instituțională, rece, calculată. Când o vede pe una bună, el nu spune „Aș vrea să i-o trag lu’ aia!” El o raportează la instituția care se ocupă cu așa ceva:

— Mamă, ce bună *De pulă* e aia!

Exact cum ai zice de fapta unuia că e *De pușcărie*, frate! Iar când vrea să-și rezolve problemele, merge *La femei.* Iar dacă are probleme literare *La țigănci.* Mai apoi, pentru alt gen de probleme, la doctor.

Deci, după cum se vede, nimic personal. Regula, legea, instituția primează. Bărbatul este o ființă eminamente liberală.

Și mai e ceva. Un bărbat nu poate fi tras la răspundere pentru modul în care funcționează aceste instituții. El nu zice că a băut, el zice că a fost „La băut”. Poate au băut alții, poate el doar a fost pe-acolo, poate numai s-a uitat. Naiba știe… Dacă te duci la tribunal, nu înseamnă că ești pușcăriaș. Aceeași chestie se întâmplă și cu munca. El nu va zice niciodată că muncește, că, într-adevăr, *chiar* asta face. Nu.

— Ce faci, coae?, îl întrebi la telefon.

— La muncă.

Ce face acolo?… Asta numai el știe. Niciodată însă, fără o probă solidă, nu-l vei putea acuza că a muncit. El doar era în zonă…

MIHAI:
COLORATA, NICIODATĂ NU E GATA

Nu s-a născut încă o femeie fotogenică.

— Aa, nu, hai să nu facem poze, că nu ies bine deloc!

Sau:

— Nu azi, că sunt umflată la față!

Câteodată, când totuși nu au ce să facă, cum se întâmplă la nunți sau botezuri, își iau o față pe care nu le-ai mai văzut-o niciodată până atunci. E fața lor de poză. Așa cred ele că arată bine pentru poze.

E absurd să le faci femeilor poze de identificare pentru buletin sau pașaport. Buletinele femeilor sunt pline de poze ale unor femei care nu există, de fapt, în realitate.

Înainte să-ți arate o poză, femeia te avertizează:

— Dar să știi că arăt groaznic! Eram nedormită de două săptămâni, tocmai căzusem cu un avion de la 12 mii de metri și aveam și părul aiurea, că doar ce mă trezisem din somn…

Aaa, sunt și fotografii reușite, unde arată bine. E vorba de un peisaj — să zicem Câmpia Dunării — și, undeva, la câțiva kilometri de locul din care se făcea poza, se vede un punct negru. Aia e ea.

— În ziua aia chiar eram frumoasă. Îmi pare rău că nu m-a prins mai bine boul ăla care a pozat.

Imaginați-vă conversația dintre un polițist și o gagică arestată pentru crimă:

Polițistul: Treceți în camera asta să vă pozăm!

Ea, criminala: Glumești, nu?… Eu, cu stropii ăștia de sânge pe mine, chiar nu-mi fac poze. Cine știe pe mâna cărui judecător tâmpit ajung pozele astea și le văd apoi pe Facebook.

Multe femei își doresc să ajungă strigoi doar ca să nu apară în poze. Tipele alea care se lingeau cu Dracula și se lăsau apoi mușcate de gât își ziceau în gând extaziate:

— Ah, în sfârșit, n-o să mai apar în poze!

Oricum ar fi legile Islamului, când femeile din Occident le văd pe-alea cu văl pe față, le invidiază.

SIMONA:
AMINTIRI DE LA GRUPA MICĂ

El și ea au ajuns în faza în care, după țigara de după, își arată albumele de familie. Adică i-l arată ea pe-al ei, că el nu are așa ceva.

— Uite, aici sunt eu cu mama, când am luat prima coroniță, zice ea.

— Foarte drăguț, zice el, da' fundul ăsta al cui e?

— Al lui taică-meu… Tocmai se aplecase să ia o minge scăpată de niște copii care jucau fotbal în curtea școlii.

— Hahaha, îmi place de taică-tău. Da' cum arată, ai vreo poză cu el?

— Nu am una în care să se vadă bine, da' pot să ți-l arăt așa, mai pe bucăți. Uite, de exemplu, aici.

— Păi, aici, văd doar o mână îndesată într-un borcan.

— E tata. Și, uite, și piciorul ăsta băgat în WC tot el e. Și-a făcut singur poza.

— Ce chestie, și mie îmi place să-mi fac poze de-astea haioase, singur…

— Da?

— Da.

— …

— Te-ai supărat? Vrei să ne despărțim?

— Ei, nu… Adică aș vrea, da' cum nu cred că aș putea găsi un bărbat care să nu-și facă poze de grupa mică de grădi, mai bine nu… A, uite o poză de la nunta alor mei. Ăsta cu frapiera-n cap, de lângă mireasă, e tot tata.

— Hahahaha. Eu am o poză cu găleata de gunoi în cap. Am dus, într-o seară, gunoiul și mi-a venit ideea asta supergenială și mi-am făcut o poză. E în oglinda de la baie, de-aia nu mă văd întreg. Vrei să ți-o arăt? O am în telefon.

— Nu, mersi…

— Hai, mă, că e mișto. Uite-o.

— …

— Și asta e după ce-mi dădusem găleata jos. Am niște sâmburi de pepene lipiți de față, că rămăseseră în găleată, hahahahahaha…

— Ce scârbos…

— Auzi? Nu vrei să ne facem o poză amândoi? Prima noastră poză?

— Sunt ciufulită și arăt naşpa rău. Nu vreau.

— Atunci fă-mi doar mie. Uite, mă pun aici, pe covor, în patru labe, ca un câine rău, și țin prezervativul ăsta-n gură și mârâi… Mârrrrrr…

SIMONA:
BĂRBAȚI ÎN PRAGUL UNEI CRIZE DE NERVI

— A, uite, dau ăștia pe HBO *Rebel fără cauză*. Ce mi-a plăcut mie filmul ăsta! zice ea, puțin melancolică.

— Hmm… Ți-a plăcut?

— Da, foarte mult!

— Cu cine l-ai văzut?

— Cu Mihăiță.

Ceea ce urmează e un răget:

— Cine **&^%#$&()___**&^^% e Mihăiță?

— Fostul meu prieten din liceu! Adică de acum 15 ani, da? își trage ea o voce calmă și blândă, aproape adormitoare, menită să liniștească monstrul.

Dar monstrul s-a ridicat deja în picioare și se agită. Apoi tună:

— Șiiii… Mihăiță ăsta… a pus mâna pe tine?

— Adică… cum?

— Lasă că ai înțeles… Ai făcut ceva cu Mihăiță ăsta?

Ea începe se râdă, ceea ce pe el îl agită și mai tare. Furibund, începe să se îmbrace de ieșit din casă.

— Mamă, mamă, mamă, îl omor. Să-mi zici unde stă, că îl omor.

— Ai înnebunit, de unde să știu eu unde stă? A fost acum 15 ani, liniștește-te.

Se liniștește. Cu greu, după ce-și bagă toate cele, în tot neamul lui Mihăiță.

Dar, peste două zile, în timp ce o ardea pe Facebook, ea exclamă bucuroasă:

— Aaa, ce drăguț, a născut nevasta lui Marinel.

Tăcere, timp în care ei îi îngheață șira spinării.

— Cine e Marinel?

— Un fost iubi… un fost coleg de-al meu de facultate.

Întorsătura de macaz a fost tardivă. Fiara e în picioare și tropăie, lovind aerul cu pumnii și expirând șuierat.

— Spune-mi cine e Marinel!!

— Fostul meu iubit din anul II de facultate. Da’ n-am fost împreună mai mult de două luni.

— Unde stă? Mă duc să-i sparg fața! &&^%$#()_)&^$ în mă-sa &%% $@@#___(*&^ Dumnezeii ^%%$#@^*(((morții &&^%%$#^()))&^ Cristoșii &&%$#@!^*!

— Băi, calmează-te, a fost acum mai bine de 10 ani. Și tocmai ți-am spus că i-a născut nevasta. Liniștește-te, OK?

— De unde știi tu că i-a născut nevasta?

— De pe Facebook!

— De ce ești prietenă cu el pe Facebook?

Bărbații îi urăsc din principiu pe toți foștii soțiilor lor și vor să-i omoare pentru că le-au atins femeia. Ăsta e și motivul pentru care a apărut himenoplastia.

MIHAI:
TEORIA RECUNOAȘTERII

În afară de Jessica Alba și Jessica Biel, cu care femeile au o rivalitate înnăscută, ele mai au o problemă și cu toate celelalte femei vii de pe suprafața pământului. Aaa, evident, nu au nimic cu ele, doar că nu le suportă, pentru că sunt prefăcute și pentru că, de fapt, știu ele mai bine cum sunt femeile.

Dar ura nu este totuși distribuită uniform. De cea mai mare ură din partea iubitei tale se bucură colegele de muncă și fosta gagică, aia despre care tu nu discuți niciodată, iar când ea o face proastă, tu taci și asculți de parcă ți-ar povesti despre Messi.

— Azi, la muncă, aveam nevoie să capsez ceva, dar nu aveam capsator. Noroc că m-a ajutat o colegă de la Financiar.

Zici și tu așa, ca să comunici, că într-o relație trebuie să comunici, și nu poți să-i spui ce comunici cu colegii, deoarece concepte fine ca „sloboz”, „smeclău” și „stropi în păr” s-ar putea să deranjeze. Oricum, decât să zici ce-ai zis, mai bine te epilai inghinal cu smoală de pe acoperișul blocului și apoi, timp de o oră îți picurai spirt ca să nu te infectezi.

Pe moment nu spune nimic, însă în aceeași seară, când vă așezați la un film de pe Vplay cu un lighean de nachos în față, iar *Dexter* își ascute bisturiul, o auzi:

— Așa, și mai zi-mi de fata aia cu capsatorul!…

— Mi-a dat capsatorul și am capsat!

— Daaa, am înțeles. Și cum se face că tocmai ea, din toată firma aia, a venit să-ți dea capsatorul?

— Păi, ea avea capsator.

— Aha, nu mai găseai pe lumea asta capsator…

Clar, e cu capsa pusă. Zilele trec și, într-o seară, când sunteți ieșiți la o terasă cu niște prieteni, o auzi:

— Aaa, da’ să vă povestească Mihăiță al meu cu prietena lui de la serviciu!

Ideea e că până nu recunoști că ai o relație cu tipa cu capsatorul și că ai făcut deja un copil cu ea, nu scapi. Dacă vrei să te ierte, altfel o ții așa toată

viața.

MIHAI:
VINE O ZI CÂND ÎȘI VA AMINTI

Vine o vreme în viața femeilor când totul le reamintește de viața lor de „fetițe”. Asta a fost perioada dinainte să te cunoască pe tine. E tot ce-avea mai bun și ai distrus tu la ea. Nici nu contează că tu aveai 80 de ani, iar ea 70 în momentul în care v-ați cunoscut. Până la 70 de ani viața ei de „fetiță” chiar însemna ceva sau, mă rog, avea toate premisele să devină ceva măreț.

Ei bine, când își amintesc cum erau ele odată, femeile plâng din orice. Le arăți un deget și plâng. În astfel de momente, de cele mai multe ori, stau la televizor. Adevărul e că la TV e destul divertisment ca să plângi continuu, chiar și dacă treci prin perioade mai bune.

Se uită la filme, iar când ăia doi se despart, pe la mijlocul filmului, lacrimile țâșnesc ca artezianele, mucii pufnesc ca meduzele pe covor.

Se uită la emisiuni de călătorii doar ca să te simți tu vinovat că nu ești peruan sau neozeelandez, cum ar fi putut, pe vremuri, să-i aștearnă în față destinul. Se uită la canale de muzică doar ca să vadă videoclipuri cu Bon Jovi tapat și în pantaloni de piele strânși pe ouă — și iar boceală la căpătâiul „fetiței” care a fost. Îți vine să-i spui că ăla nu are scula atât de mare, că-și bagă șosete, cum făceai și tu când aveai 15 ani, dar te abții. Scoate din dulap rochițele care nu o mai încap și-n care arată ca Benny Hill, când se îmbrăca în școlăriță.

Tu, în timpul ăsta, ai umplut cinci tomberoane cu șervețelele ei pline de muci. Adormi seara cu gândul că ți s-a defectat gagica, că s-a bulit ceva la ea.

A doua zi de dimineață, când te trezești, ea e la bucătărie. Tocmai termină al cincilea fel de prăjitură, că n-avea ce să facă cât timp se rumeneau pe grătar prepelițele. E veselă nevoie mare, radiază, cântă, fredonează o prostie de-a lui Robbie Williams, și o recunoști. Ea e, s-a întors.

SIMONA:

TÂNĂR VREAU MEREU SĂ FIU, CA LA 12 ANI

Bărbații nu au nostalgii față de tinerețea lor apusă, pentru că tinerețea lor nu apune niciodată. Ei rămân mereu tineri. Orice vârstă ar avea în buletin și oricum le-ar arăta ambalajul, pe dinăuntru nu vor avea niciodată mai mult de 12 ani. La ce bun, așadar, să plângi după „băiețelul" din tine, care le punea ciungă-n păr babelor din tramvai, își trăgea fundul la Xerox și își băga spaghete-n nas, când poți să faci toate astea și la 35, și la 80, și la 120, fără ca cineva să se mire?

Bărbații nu au nostalgii față de gagicile la care au visat în tinerețe, pentru că sunt pur și simplu ultraplictisiți de ele. Madonna, Sandra, C.C. Catch, jumătatea feminină a corului Madrigal, Sinead O'Connor când nu avea 100 de kile, plus încă niște sute de alte vedete? De-atâtea ori le-au avut, încât e aproape ca și cum ar fi fost căsătoriți cu ele. Atâtea ore intime au petrecut cu ele, încât e ca și cum ar fi îmbătrânit împreună. Cum să te mai apuce plânsul când o vezi pe Pamela Anderson, când ai fost acolo la prima decolorare a paginii pe care era tipărită? La prima îndoire a paginii, la prima pată? Cum să mai tresari la vederea unui fost model de pe ciorapii Adesgo, când știi că ai trăit cu el toate perversiunile posibile? Că te-a lăsat să-i faci absolut tot ce ți-a trecut prin cap?

Bărbații nu au nici nostalgii legate de felul în care arătau când erau tineri, pentru că sunt ferm convinși că arată, în continuare, la fel. De-aici necesitatea de a-i fugări prin casă, ca să le tai chica de rocker, sau scandalurile din jurul tricoului cu Metallica și scheleți, cu care încearcă în repetate rânduri să plece la birou.

Iar când, într-o dimineață, te trezești și-l găsești călcându-și o cămașă, nu începe să-ți faci speranțe că s-ar fi schimbat ceva. E tot el, n-a plecat nicăieri, iar sub fierul de călcat e un abțibild cu Cartman care-și arată fundul.

SIMONA:
RĂSPUNDE ACUM, ÎNTREABĂ-MĂ CUM!

Bărbații adevărați nu se tem de războaie și nici de nimic altceva. Pentru ei, specialiștii în fashion au inventat mersul la luptă „cu pieptul dezvelit”. Numai țăranii fricoși se duc la luptă cu „pieptul învelit”. Băieții fini și curajoși se duc la bustul gol. Nici măcar o eșarfă nu-și pun, ca să nu se oprească glonțul în ea.

Doar două sunt chestiile în fața cărora le tremură izmenele acestor bravi soldați. O răceală cu mucișori și eventual risc de injecțiuțe și ÎNTREBAREA AIA. Da, aia la care nu știu niciodată să răspundă. Exact, celebra: „Știi ce zi e azi?”

Întreabă-l asta pe orice bărbat și vei vedea cum se albește brusc și începe să transpire abundent. După care, cu buzița de jos tremurând, dă să fugă. După care, dacă-i blochezi toate ieșirile, se apucă să-și încerce norocul:

— Azi?

— Da, azi.

— Adică chiar azi-azi, nu peste câteva ore, când se face mâine, nu?

— Chiar azi-azi.

— Păi, nu știu… E… Anul Nou?

— Nu.

— Paștele?

— Nu.

— Crăciunul?

— Nu.

— 8 martie???

— Nu.

— Ziua în care se plătește întreținerea?

— Nu.

— Mamă, mamă, mamă… Îmi stă pe limbă, pe cuvânt! Parcă și anul trecut, și acum doi ani, am avut aceeași discuție, tot în perioada asta a anului.

— Și acum trei ani, și acum patru. În fiecare an.

— Exact. Deci îți dai seama că știu ce zi e azi, nu? Doar că am un lapsus.

Pentru variație, încearcă să lansezi întrebarea, după ce mai întâi ți-ai scris

pe frunte (mare, cu markerul) „E ziua mea, boule!” Dialogul o să arate perfect identic.

MIHAI:
VINE O ZI CÂND NU-ȚI VEI AMINTI

Dacă o țară ar avea sărbători câte are o femeie, locuitorii ei nu ar munci nicio zi pe an, ci ar dănțui și-ar bea tot anul.

O astfel de țară, pe lângă Ziua Națională, ar avea ca sărbătoare și ziua în care Soldatul Necunoscut a cunoscut-o pe Femeia Necunoscută, dar și ziua în care a făcut un Copil Necunoscut. Tot o mare sărbătoare ar fi nu numai Ziua Drapelului, ci și ziua în care s-a născut femeia care a brodat pe o cârpă însemnele naționale și, la fel, ziua în care cineva s-a dus în pădure și a tăiat copacul din care s-a făcut bățul pe care s-a pus drapelul.

Dar, slavă Domnului, o țară nu e ca o femeie. Nu de alta, dar am avea o populație masculină cu cearcăne la ochi cât roata de tractor și cu ficatul cât Oana Roman.

Totuși, asupra bărbatului se fac presiuni cum nu s-au făcut vreodată asupra Avocatului Poporului sau asupra doamnei Aspazia Cojocaru.

Dimineața, când se trezește, primul lucru pe care trebuie să-l facă un bărbat nu este acela de a deschide ochii. De fapt, aceasta ar fi cea mai mare gafă. Riști, dacă-ți dezlipești pleoapele, să vezi deasupra ta o față zâmbitoare care te întreabă: „Ce zi e azi?” iar titulara acelei fețe nu se va mulțumi cu un răspuns de genul „Marți”.

Ei bine, bărbații nu se trezesc mai târziu dimineața, cum pare la o primă vedere, ci doar mai stau în pat o oră cu ochii închiși și se gândesc ce naiba de zi e și, mai ales, ce se sărbătorește. O fi ziua în care el și aleasa inimii lui au dus pentru prima dată gunoiul împreună? O fi ziua în care el și-a găsit chiloții norocoși fără să scoată toate hainele din șifonier? O fi ziua în care ea s-a speriat de o albină și l-a sunat să-i spună cât de mult îl iubește? Naiba știe…

Sau o fi ziua în care nu era nimic de sărbătorit, așa că ea a făcut un tortuleț de morcovi și a hotărât să petreacă ziua în casă ca să sărbătorească momentul?

MIHAI:
TACI, MÂINE VA FI MAI RĂU

Dacă o vezi că pleacă de-acasă în curul gol și cu galoși de cauciuc în picioare și o cușmă din secolul XVI pe cap, să nu zici nimic. Mucles!

La cea mai mică vorbă aruncată, o auzi:

— Daaa, și-acuma îmi spui că nu-mi stă bine cu cușmă!

Încerci, ca înecatul, să te salvezi:

— Aaa, nu am zis doar așa, îți vine foarte bine cușma!

— Pe dracu', parcă eu nu te-am văzut ce față ai făcut. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că arăt ca naiba cu cușma! Eu mereu îți zic de tricoul ăla cu cap de mort că te face să pari infantil și oligofren…

După această primă fază urmează interogatoriul, care se desfășoară după alte reguli. Trec cinci minute și zice:

— Gata, hai, că acuma m-am calmat, ia spune-mi, ce era în neregulă cu galoșii ăia? Îmi arătau fundul mare, mi se vedeau ridurile prea nasol, îmi ondulau vârfurile părului? Asta e, nu? Îmi ondulau vârfurile părului! Nu-i așa, nu-i așa?…

— Nu, nu, cred că m-am înșelat eu, pica nasol lumina în hol, e greșeala mea, trebuie să mai pun câteva becuri!

— Bine, bine, dar, ia, spune-mi, era vorba de glezne, nu?… Mi se văd gleznele groase când îmi pun cușma?

— Aaa, nu, exclus, gleznele sunt OK.

— Aaa, deci gleznele sunt OK, atunci ce nu e OK?…

Iar discuția poate continua zile, ani, și pentru prima oară te bucuri că nu ești din Clanul McLeod, căsătorit tot cu o nemuritoare cu gleznele dolofane.

Orcum, lucrurile nu se termină aici. Au trecut patruzeci de ani, e noaptea de Revelion a anului 2053, protezele vi se clatină în cumpăna dintre ani. 5, 4, 3, 2, 1, aaaaa, veselie, La Mulți Ani! O auzi șoptindu-ți la ureche:

— Incredibil, nu pot să cred că nu mi-ai zis că-mi stă de căcat cu cușma aia!

SIMONA:
MODĂ ÎN METRU ANTIC

Vii veselă de la coafor, toată numai bucle şi ondoleuri. Ţi-ai făcut şi manichiura, te-ai oprit şi la mall şi ţi-ai luat 6 rochiţe noi. Una e pe tine, învăluită în miresmele noului tău parfum, cumpărat din mers, între rochiţele 3 şi 4. Te fâţâi prin faţa lui vreo 8 ore, aşa, împopoţonată. Într-un final, pentru că s-a făcut deja 12 noaptea şi îţi cad ochii-n gură de somn, rupi singură tăcerea:

— Nu observi nimic la mine, iubi?

Se uită la tine mirat, încercând să identifice schimbarea. Nu reuşeşte, aşa că îşi încearcă norocul, la plesneală:

— Te-ai tuns?

— Nu. Dar m-am vopsit. Portocaliu. Eram brunetă şi am făcut o mare schimbare. De 8 ore defilez prin faţa ta cu părul portocaliu!!!!!

Îţi tai nişte bucle cu foarfeca şi i le arunci în ochi, să fii sigură că le vede.

— Aaaa! zice încântat şi mândru de el. Mi s-a părut mie că era ceva schimbat la tine.

Motivul principal pentru care unii bărbaţi ajung să aibă amante e că, neavând spirit de observaţie, nu-şi deosebesc soţia de tipa mai tânără cu 30 de ani, cu ţâţe până-n gât, care poartă pantofi cu toc şi pe bandă, la sală, şi răspunde la numele de Fufi.

Moda a fost inventată ca femeile să poată face des schimbări, dezvoltând astfel spiritul de observaţie al bărbaţilor. A funcţionat, dar tot la femei.

Acasă la Lady Gaga au loc, în fiecare zi, scandaluri monstru.

— Observi ceva schimbat la mine? întreabă ea, ca orice femeie.

— Absolut nimic, răspunde prietenul lui Lady Gaga. Dar ai idee de unde dracu’ se-aud behăiturile astea? Şi-or fi luat vecinii noştri oi?

— De la pălăria mea se-aud, idiotule! Mi-am pus pe cap o capră vie, să se asorteze cu bluza din tort diplomat şi fusta din parizer cu măsline.

— Ahh, da, ce chestie… Mi s-a părut mie că era ceva schimbat la tine.

SIMONA:
COMUNICARE PE CARE

Se spune că cele mai importante două lucruri într-un cuplu sunt comunicarea și sexul. Să vedem cum arată comunicarea cu un bărbat.

Exemplul 1:
— Trebuie să vorbim puțin despre noi! anunță ea.
— Care noi?
— Noi, poporul român.
— Noi, poporul român???
— Eram sarcastică! Noi, eu și cu tine.
— Tu și cu mi… Păi… și… ce să vorbim?
— Așa… De exemplu, să-mi spui ce simți.
— Ce simt? întreabă candid.
— Păi, nu știu, tu tre' să știi.
— Eu? De unde să știu eu ce simt?? Nu-nțeleg ce vrei de la mine.
— Nu ți se pare că nu mai suntem ca la-nceput?
— Care-nceput?
— Al nostru.
— … Hrrr… hrrrr…
— Dormi?
— Hrrrrrrrrrrrrrrrrrrr…

Exemplul 2:
— Sunt foarte, foarte, foarte, supărată pe tine.
— De ce????
— Nu bănuiești?
— Să mor dacă am cea mai vagă idee.
— Ai plecat ieri la ora 17 la bere și ai venit azi-dimineață, la 6.
— Ăsta-i motiv de supărare? Mă și speriasem, am crezut că cine știe ce-am făcut.
— Faci mișto de mine, nu?
— Hrrrrrrrrrrrrrrr…

Exemplul 3:

— Avem de vorbit ceva foarte important.

— Cu cine?

— Eu și cu tine.

— Hrrrrrrrrrrrrrr…

MIHAI:
VEZI CĂ AI CEVA PE SUFLET!

Ați observat probabil că în sala imensă de la NASA, cea cu sute de birouri unde stau oamenii care comunică cu astronauții plecați în cucerirea spațiului, nu e nicio femeie. Să știți că la mijloc nu e nicio discriminare și nicio conspirație a falusurilor. La un moment dat au angajat o femeie. I-au pus căștile pe urechi, cu atenție să nu-i strice coafura, și lucrurile au decurs cam în felul următor. Un cosmonaut în drum spre Lună a luat legătura cu doamna:

Cosmonautul: Houston, we have a problem!

Ea: Mă bucur că, în sfârșit, recunoști, John! Să știi că dacă nu ziceai tu, deschideam eu subiectul.

Cosmonautul: Pare ceva serios.

Ea: Să nu crezi că nu am observat. Știam că te apasă ceva. Am văzut după cum ți-ai pus casca și ți-ai tras fermoarul la costum că nu ești în apele tale. Zi-mi mai multe, descarcă-te!

Și discuția continuă, cosmonautul nostru ajungând în final să calce racheta la blană și să se piardă undeva în adâncul Universului, doar ca să nu mai audă acea voce pițigăiată care continuă să repete: „Zi-mi ce-ai pe suflet!”

Femeile trebuie să înțeleagă că bărbații spun chiar tot ce au de spus ca să le convingă să facă sex cu ei. Nu țin nimic dosit, dau tot din ei. Ăla e sufletul. După ce au făcut sex, bărbații nu mai au nimic de zis, în afară de cazul în care își amintesc că au o treabă urgentă de dimineață și, deci, trebuie să plece rapid.

Altfel, când el va simți că are din nou sufletul greu, va da un telefon:

— Auzi, crezi că pot să mă descarc și eu la tine în seara asta?

MIHAI:
I HAVE NO IKEA!

Dacă IKEA ar fi bărbat, ar face pipi cu boltă pe pretenţiile de cordaci ale unor Depp, Pitt sau Botezatu.

Într-adevăr, femeile îşi doresc o carieră, o familie fericită, copii sănătoşi, să viziteze lumea, să mănânce ierburi şi să trăiască o mie de ani. Însă îşi doresc asta doar pentru că nu pot să cumpere IKEA, să mănânce IKEA, să facă dragoste cu IKEA, să fie IKEA.

Nu va mai trece mult timp până în momentul în care o femeie va intra cu o mitralieră într-un magazin IKEA, va lua ostatici şi va spune că le dă drumul doar dacă i se va permite să trăiască pentru tot restul vieţii în acel magazin.

O femeie vrea mereu să cumpere ceva de lemn sau de pânză, sau de lemn *şi* de pânză care se găseşte la IKEA şi în care să pună un alt obiect pe care l-a cumpărat tot de la IKEA, dar care acum e aruncat în dezordine prin casă şi nu-şi găseşte locul pe lume.

— Aaa, să vezi ce chestie am văzut în catalogul de la IKEA!

— O casă mai mare în care să punem tot ce-am cumpărat de la ei până acum? vine răspunsul tău.

Ai cumpărat foarte multe cutii de depozitat lucruri şi acum îţi dai seama că pe pământ nu sunt, totuşi, atâtea lucruri pentru cutiile pe care le-ai cumpărat tu?

Nu e nicio problemă, la IKEA găseşti o cutie în care poţi să depozitezi toate celelalte cutii pe care le-ai cumpărat de la IKEA. Şi, dracu' ştie cum se face, toate aceste informaţii ajung la ea când tu nu eşti de faţă. Dacă nu ai şti că la tipii ăştia totul se asamblează şi apoi nu prea funcţionează, te-ai gândi că are o relaţie cu tipul care bagă cataloage în cutia poştală.

Multe femei, în momentul în care ajung în Rai, exclamă:

— Mda, e drăguţ, dar nu e ca la IKEA!

SIMONA:
ÎNCĂ UNA ȘI NU MĂ DUC NICĂIERI

Se spune că, odată, o femeie a avut altă treabă și l-a lăsat pe soțul ei să se ocupe de decorarea apartamentului lor, proaspăt cumpărat. La întoarcere, a găsit casa plină de lăzi de Timișoreana și pe el dormind fericit, pe un morman de Silva:

— Am luat pentru mine Timișoreana și câteva Silva, pentru tine, că m-am gândit să nu decorez doar după gustul meu.

— Păi, bine, și frigider?

— Nu ne trebuie acuma, că e iarnă și merge băută la temperatura camerei. La vară.

— Și aragaz? Pat, dulapuri, perdele?

— Aragaz? Pat?? Dulapuri??? PERDELE????

Altădată, o altă femeie, pe nume Lady Gaga, a vrut să își facă un costum numai și numai din etichete de bere. Și chiar și l-a făcut. Cum l-a luat de la croitoreasă, cum și l-a pus pe ea și a ieșit la plimbare.

— Ia uite, bă, una bună rău! a strigat un bărbat, atrăgându-le atenția altor bărbați.

— Mamă, ce-mi place de asta! Sunt fan! a strigat altul.

În curând, toți domnii din oraș alergau după Lady Gaga, încercând cu disperare s-o prindă și s-o bea.

Norocul ei că a fost mai iute de picior și a scăpat. De-atunci, nu și-a mai făcut niciodată rochii din băutură. Numai din mâncare.

Bărbații ajung să facă tot felul de chestii care-i încurcă doar pentru că societatea e rea și nu le permite să-și petreacă toată viața bot în bot cu aleasa inimii lor, Ursus. Trebuie să facă ceva și în pauzele de la băut bere și așa ajung să aibă cariere, să se însoare și să facă copii.

Mulți bărbați, în momentul în care ajung în rai, nu exclamă nimic. Doar ridică două degete și fac semn să li se mai aducă încă două.

SIMONA:

BOLOVANCA LUI SISIF

Statisticile spun că cel mai folosit cuvânt din lume este „OK”. Pentru România sper că nici nu s-a făcut vreodată vreo statistică, pentru că nu este nevoie. Cel mai folosit cuvânt de la noi este, de foarte departe, ăla care începe cu „p”, se termină cu „a” și are patru litere. Niciun alt cuvânt nu va reuși să-l detroneze ever, pentru că bărbații noștri lucrează zi de zi, minut de minut și secundă de secundă, să-l țină acolo sus, sus de tot, în top, în aerul rarefiat și pur, pe care numai campionilor le e dat să-l respire.

Cum reușesc ei asta, deși nu e nici pe departe o muncă ușoară? Păi, e simplu, în p… mea. Se trezesc de dimineață cu ea-n gând, în vorbă și-n simțiri și hotărâți să n-o mai lase în pace, până merg din nou seara la culcare, în p… mea. Orice secundă de neatenție poate da, în p… mea, șansa unui alt cuvânt să urce acolo, în top, așa că trebuie luptat pe viață și pe moarte, cu respectarea câtorva reguli extrem de importante, în p… mea: 1) orice întrebare trebuie să înceapă cu „ce p… mea”, „cine p… mea”, „cum p… mea”, „unde p… mea” și așa mai departe; 2) cel puțin 50–60 de persoane trebuie să primească zilnic invitația „Du-te în p… mea”; 3) atunci când nu avem de-a face cu situațiile 1) și 2), cuvântul trebuie pronunțat, în p… mea, aleatoriu, pur și simplu ca element de legătură între alte cuvinte. Îl putem numi, dacă vreți, „conjuncția „p… mea”.

Așadar, distinsă doamnă care citești acest text, soțul tău nu are chef să învețe drumul până la ghenă, în p… mea? Nu are nici intuiția de a spăla, în p… mea, vasele, atunci când nu mai găsește nicio furculiță curată? Nu te enerva și nu te grăbi să-l consideri iresponsabil! Pentru că în timpul ăsta el chiar nu stă degeaba, în p… mea. Sau te pomenești că ți-ar conveni să faci tu munca asta de Sisif și să nască el?

MIHAI:
DIN OCEANUL PACIFIC A IEȘIT CEVA MIC

Când veșnicia s-a născut la sat, ea nu era singură la părinți. Mai avea o surioară, mai mititică, care se numea „femeiuța” și al cărei singurel scopușor în viață era să stâlcească cuvintele și să vorbească în diminutivele.

E ceva rural-ancestral în orice femeie: diminutivul. Femeia e foarte apropiată de lume, de tot ce viețuiește sau nu pe pământ, de la pământul în sine, Terruța noastră drăguță, până la șosetuța care zace nespălată sub pătuț, atât de apropiată, că simte mereu nevoia să le alinte. Sunt zile când toate îi merg la inimioară femeii. La bărbat se opresc ceva mai sus, la creier, unde fac ravagii, provocând daune totale.

În astfel de zile ea se simte *așaaaaa*! Nu știe cum exact. E *așaaaaaa*! Tu ești iubițelul ei, varsă poate și o lăcrimuță, așaaaaa, pentru univers, dar e și distrată, foarte distrată, încât nici nu știe dacă să stea toată ziulica în fața televizorelului sau să meargă la jobuț.

Toate i se par mici, micuțe într-o astfel de zi, motiv pentru care nu are sens să-i propuneți o partiduță de sex, existând riscul s-o apuce râsuțul când vede puțulica.

Sunt zilele în care își amintește că ar vrea și ea să aveți o căsuță a voastră, să faceți un copilaș, dacă se poate un îngeraș, și când, peste o oră, zice că mai bine ar fi să lăsați totul în urmă și să vă luați lumea în căpușor, să mergeți așa, unde vedeți cu ochișorii.

Și o ține așa, toată ziua, până când creierașul tău, dacă ar avea o fățucă, ar fi fățuca pe care o face cineva când mușcă dintr-o lămâie ca dintr-un măr.

MIHAI:
SĂ ÎMBINĂM COPILUL CU PLĂCUTUL!

Când o femeie rămâne însărcinată spune că nu și-ar dori nimic mai mult pe lume decât ca acel copil, dacă e băiat, să semene cu tine. Când zice asta, evident, nu te gândești că-și dorește să nască un bebeluș de 1,90 și cu barbă, ci că s-a referit la trăsături de caracter, personalitate și altele din seria asta.

Toate bune, se naște copilul, e băiat și tu abia aștepți ziua în care acel copil va semăna cu tine, ca să fie mă-sa fericită.

Nu trec nici două zile de la naștere că bebelușul vomită. Ta-ta-ta-tam! Iată, leit taică-su. Singura deosebire e că plodul, neștiind să vorbească, nu se jură că nu le mai amestecă sau că nu mai bagă atât în el fără să mănânce înainte. Apoi, asemănările se țin lanț: cel puțin până pe la doi ani vorbești cu el și nu înțelege nimic, lasă totul împrăștiat prin casă și se uită la mă-sa ca la o nebună, când începe să-i interzică chestii.

Anii trec și, exact când ești aproape hotărât să renunți la testul de paternitate, asemănările fiind într-adevăr izbitoare, îți dai seama că femeia de lângă tine, cea care voia ca tu și copilul ei să semănați ca două picături de bere, nu te cunoaște deloc. Te prinzi în momentul în care vezi că acelui copil i se pregătește un viitor extrem de dubios. Spre exemplu, o auzi destăinuindu-i-se unei prietene:

— Ah, de-abia aștept să crească! O să-l dau la pian, la înot, o să facă baschet!… Sper să aibă vreme și să nu-i ocupe latina și șahul tot timpul.

Frate, fix profilul tău de om, dacă ai fi exact ce nu ești. Deci dacă ai fi opusul tău, cam așa ai arăta: un pianist înotător care, în timpul liber, joacă baschet și — de ce nu? — seara îi ajută pe oamenii străzii să-și refacă viața sau o arde cu pensionarii în Cișmigiu, la un șah.

SIMONA:
FETELE LUI TATA

Nu mai suporți să amestece bere cu vin sau să bage în el fără număr, fără să fi mâncat înainte? Nu mai vrei să vezi șosete aruncate peste tot și nici să zugrăviți toată casa, după fiecare sendviș pe care și-l face singur? OK, atunci fă-i o fetiță.

Tot ceea ce un bărbat le-a refuzat tuturor femeilor din viața lui, începând cu maică-sa și terminând cu nevastă-sa, nu-i va refuza unei drăcoaice mici care îl va striga „tata".

Învață-o de mică să zică „Tata, nu le mai amesteca" și „Tata, du gunoiul", iar, când mai crește, upgradeaz-o la „Tata, du gunoiul", „Tata, dă-i lu' mami cardul tău, să mergem împreună la cumpărături, că au băgat ăștia colecția de toamnă", „Tata, nu fi nesimțit, du-o și tu pe mami, într-un weekend romantic la Paris" și „Tati, începând de mâine, se mută bunica la noi. Nu, nu mama ta, mama lu' mami".

A fost complet insensibil și, în tinerețea voastră, a refuzat să te plimbe romantic prin parc? Nu-i nimic, de-acuma o să stea zi-lumină în parc, târând-o cu tricicleta pe adevărata femeie a vieții lui. Și o să mute de pe canalul cu meciul pe canalul pe care are prințesa de văzut niște desene.

Iar, dacă ești foarte, foarte, foarte supărată pe el, mai fă-i încă o fetiță. Nimic nu se compară cu traiul pe care o să-l aibă el cu trei creaturi feminine în casă. Gândește-te numai la câte clămițe, rochițe și fundițe roz or să-i vadă ochii, într-o primă fază…

Cât despre faptul că, în tinerețea lui, a încercat să facă sex cu toate femeile pe care le-a întâlnit, în afară de maică-sa, așteaptă doar să crească un pic „fetele lu' tata". O să-l vezi ținându-se, ca un nebun, c-un aruncător de grenade după ele, ca să fie sigur că nu le va atinge nimeni.

SIMONA:
HAINA INADECVATĂ ÎL FACE PE OM

Tocmai a venit de la o întâlnire cu boardul internațional al companiei în care lucrează. E îmbrăcat într-un costum pe care ați cheltuit o avere (plus un rinichi al copilului) și cu pantofii ăia scumpi în care-a fost ginerică. Îl vezi că își ia undițele și borcanul cu râme și te pupă duios de „la revedere”.

— Alo, alo, alo! Unde te grăbești?

— M-așteaptă băieții, să mergem la pescuit.

— ÎMBRĂCAT AȘAAAAA?

— Da’ ce-are?

Se uită la tine c-o uimire care te face să te gândești, preț de o secundă, că toți băieții ar trebui împușcați la naștere.

Urmează să vină, în vizită, la voi, Regina Angliei. Tu ai pregătit o masă festivă românească (sarmale, mici, ciorbă de burtă) și te-ai echipat într-o rochie ultraprețioasă, cu trenă, pe care ți-o ține ăla micu’ al vostru, îmbrăcat în paj. Doi porumbei ai păcii țin, la rându-le, în cioculețe pelerina pajului. Iese și consortul din dormitor, ciufulit, în niște pantaloni răpănoși de trening și cu un tricou pătat de ciorbă:

— A venit, mă, baba?

Bărbații nu au nici cea mai mică abilitate de a-și adecva hainele la context. Se întâmplă să vedeți cetățeni în costum de scafandru la supermarket? Nu vă speriați, sunt doar niște scafandri care vin de la serviciu și, în drum spre casă, s-au oprit să facă mici cumpărături.

Nevestele de acrobați la circ se trezesc deseori cu ei acasă, nu doar îmbrăcați în hainele de spectacol, ci și ținând în gură o țeavă lungă, pe care stau, organizați în piramidă, alți 20–30 de colegi. S-au grăbit oamenii să plece și n-au mai stat să se „dezasambleze”.

Credeți că Neil Armstrong, când a venit de pe Lună, a mai pierdut timpul să se schimbe de costumul ăla de 20 de kile? Ei, aș! S-a dus direct la un fotbal cu băieții.

MIHAI:
ȚOALE ȘI ULCELE

Câteodată, te trezești noaptea din somn, auzind-o:

— Aoleu, trebuie să mă duc să fac pipi!

— Du-te!

— Da, dar nu cred că mai am timp.

— Iubita mea, baia e chiar la doi metri pe hol. Trebuie doar să te dai jos din pat.

— Aaa, știu, dragă, dar nu pot să mă duc așa… Până-mi iau rochia de pipi pe mine, până-i asortez niște pantofi, până… Ah, scuză-mă!

Se aude un șșșș. E dezamăgită, dar nu pentru că a udat patul, ci pentru că nu a apucat să-și ia pe ea deux-pièces-ul de pișat în pat.

Gagicile, când se duc spre șifonier să se îmbrace în ceva, mai întâi trec pe la alt șifonier de unde își iau țoalele care merg purtate când mergi să te îmbraci. Nu există activitate umană, feminin-umană, pentru care ele să nu aibă o îmbrăcăminte anume. Câteodată, femeile sunt ușor de dezbrăcat doar pentru că-și imaginează că le vom îmbrăca în alte țoale, mai adecvate momentului. Să nu vă mire o conversație de genul:

— Ce zici, păpușe, vii la mine în seara asta?

— Îmi pare rău, nu pot, nu mi-am luat la mine salopeta de sex oral.

— Eu pregătisem târnăcopul…

Cred că femeile sunt cele care declanșează revoluțiile împotriva tiranilor, a dictatorilor. Pe ele nu le deranjează foarte mult faptul că acei indivizi omoară oameni. Lor li se pune pata când îi văd că poartă același model de haine ani la rând. Astfel de indivizi nu pot fi niște oameni buni.

MIHAI:
SEXUL ORAL E PENTRU ÎNVINGĂTORI

Se spune că cele mai importante două lucruri într-un cuplu sunt comunicarea și sexul. Să vedem cum stă treaba cu sexul.

Orice i-ai face pe lume unui bărbat… îi tai picioarele, îi tai și mâinile, îi scoți ochii și-i agăți undeva, într-un copac apropiat, ca să se vadă și el cât de caraghios arată orb, fără mâini și fără picioare. Dar nu te oprești aici: îi smulgi limba, îi scrii pe frunte, cu un cui încins, *Arăt ca un cur, doar că mai urât!* și îl operezi pe cord cu un set de cuțite cumpărate de la Teleshopping, iar apoi îl coși cu o tenie. Ei bine, după toate acestea, dacă vine o gagică și-i spune că îi face un sex oral, parcă-l vezi cum se luminează la față. Dacă îl întrebi cum se simte, îți va spune că rău, foarte rău, dar că tot e bine că va avea parte de un bot scurt. Asta-i viața, merge înainte!

Dacă ăia care-i tot omoară familia lui Van Damme prin filme ar fi trimis pentru treaba asta o femeie ucigașă, lucrurile ar fi avut o cu totul altă evoluție. Probabil că o prindea la un moment dat Van Damme și îi spunea:

— Nenorocito, mi-ai omorât familia, mi-ai omorât iubirea vieții mele, pe nevastă-mea, care era și însărcinată…

— Da, Vandame, așa e, îmi pare rău. Uite, ca să mă revanșez, îți fac un sex oral. Ce zici?

— Ah, criminalo!… OK. Oricum, faptul e consumat, nimic nu poate s-o mai aducă pe nevastă-mea înapoi. Și, vorba aia, răzbunarea e arma prostului.

Sexul oral îi schimbă starea de spirit unui bărbat, îl face să pară în ochii lui înșuși, fără niciun motiv evident, un învingător. Ideea e că până femeile nu vor învăța asta, lumea nu va scăpa de războaie, molime, inundații, glume cu Mihai Neamțu dezlegând cu dreapta tainele singurătății.

SIMONA:
VIAȚA NU BATE FILMUL PORNO

Ea e o criminală care, după ce îi omoară toată familia, îi face lui un sex oral și sălbatic, dar nu exagerat de sălbatic. N-apucă să-și ducă treaba la capăt, că se aude o sirenă. O mașină de poliție, cu girofarul pornit, oprește cu scârțâit de frâne la locul evenimentului. Din ea coboară 3 polițiste care îi pun criminalei cătușele și continuă ce începuse ea. Apoi, se dezbracă toate trei (păstrează doar cizmele lungi, centura cu pistolul și șepcile de reprezentante ale legii) și îi mai fac omului tot felul de alte chestii. După care se cară. Deprimat din cauză că nu mai avea familie, el încearcă să se sinucidă, dar nu-i iese. Ajunge la spital, unde ce credeți că se întâmplă? Exact. O asistentă sexy vine peste el și îl abuzează în fel și chip. A doua zi e externat și pleacă repede la înmormântarea familiei. Drapate în negru, purtând voaluri, mănuși și tot tacâmul, cele două surori înlăcrimate ale soției ucise îl lipesc de-un pom și își fac și ele mendrele cu el. Jumulit, cu hainele în neregulă, nefericitul își ia tălpășița, rătăcind către nicăieri. Se întâlnește cu tânăra profă de mate din liceu, de care fusese îndrăgostit. Are părul roșu-roșu, ochelari d-ăia pisicoși, cu ramă groasă, fustă strâmtă, cămașă albă, taior și tocuri foarte înalte. Îl invită într-o sală de clasă și i-o pune pe catedră. Li se alătură și-o școlăriță (16–17 ani, șosete albe, fustiță plisată scurtă, codițe). Epuizat, omul se târăște către casa lui, acum pustie. În lift, se nimerește cu o vecină, tânără mămică. Sfârșește tăvălindu-se și cu ea, în timp ce, într-un colț de ascensor, ăla micu', bebelușul, roade plin de băluțe o jucărie, gângurește și râde la ei.

Ceea ce ați citit este scenariul unui film porno foarte prost (nu că ar exista unele și bune). Cine a inventat filmele porno a scăpat din vedere o chestie: că bărbații vor ajunge foarte repede să le confunde cu viața. Și invers. Din păcate, timpul nu mai poate fi dat înapoi, iar acest lucru nu mai poate fi reparat.

SIMONA:
GOGULE, GLUME, MĂ?

Îl trimiți la piață pentru un kil de cartofi și-ți vine c-un purcel viu, cu măr în gură. De guițat, guiță tot el, animalul nu poate din cauza mărului. I se pare c-a făcut o superglumă, iar când îl întrebi ce-o să faceți cu porcul, îți zice c-o să-l scoată el la pișare în fiecare dimineață și seară, cu condiția să ai tu grijă să-i cumperi crănțănele. După care îi dă drumul prin casă și se cară la bere. Funny rău, nu?

Se-mbracă în haine de femeie și se duce să ducă gunoiul, prilej cu care le vinde babelor din bloc gogoașa că pe doamna de la VII (adică pe tine!) a părăsit-o boul de bărba-su (adică el!), iar el (ea, mă rog) e noua iubită a părăsitei, care și-a dat seama între timp că e lesbiană. Când, într-un final, afli de ce te-arată toți vecinii cu degetul și faci o criză de nervi, îți zice că n-ai umor.

Intri în bucătărie în viteză, aluneci pe ditamai dâra de Domestos și îți spargi capul de gresie. După ce vă-ntoarceți de la spital (unde ți-au pus copci), în timp ce tu aduni actele pentru divorț, el îți explică că a fost foarte bună gluma (chiar mai bună decât atunci când ai avut infarct pentru că ți-a băgat o rădașcă în așternut), dar ești tu prea gomoasă și nu-ți plac chestiile funny.

Îi întreabă pe ai tăi dacă nu cumva-s obosiți „pentru că au făcut perversiuni azi-noapte”, iar când rămâneți singuri și încerci să bagi un cuțit în el, îți zice că n-ai decât să-i întrebi și tu același lucru pe ai lui.

Bărbații sunt foarte glumeți, foarte veseli și dau pe-afară de spirit ludic, iar glumele lor nu sunt niciodată foarte proaste sau de grădiniță. N-avem noi, femeile, suficient simț al umorului cât să apreciem atunci când ne pun muci pe friptură, ca să ne surprindă.

MIHAI:
GLUME, GLUME, SORO GLUME!

Dacă l-ai vedea pe Stephen Hawking încercând să-l întreacă la Olimpiadă pe Usain Bolt tot nu ai fi pătruns de aceeași senzație de milă și neputință ca atunci când o femeie spune bancuri.

Femeilor ar trebui să li se dea voie să spună bancuri la înmormântări, pentru că oricum nu râde nimeni. Începe bancul cu poanta, care, astfel, nici nu mai e poantă. Râde de se strică, apoi urmează o poveste care se încheie invariabil cu „mă rog, nu mai știu cum era, colegul meu Dan îl știe".

Asta se întâmplă pentru că femeile iau totul în serios. Dacă trece un bărbat în curul gol pe stradă la nouă dimineața, mergând împleticit și cu o pereche de chiloți de damă pe cap, nu se gândesc că ăla și-a băut mințile și l-au dezbrăcat curvele din Rahova, după ce i-au luat toți banii. Nu, sunt convinse că omul a pățit ceva rău, că o fi bolnav, că-l caută familia… Dacă mai faci și mișto de el, ai pus-o, n-ai inimă. Te pune să-i dai ăluia haina de pe tine, ca să nu facă aprindere la plămâni. Ca prostul, tu i-o dai. Ăla borăște în ea și ți-o dă înapoi spunând un contorsionat *Muuuulțam, în plaaa mea! Unde e Gara de Nord, că trebuie să ajung la Țăndărei…*

Cu femeile se glumește în cadru organizat și trebuie să anunți. Să pui jos, la panoul unde se afișează întreținerea, că e seară de poante, altfel riști să sufere pentru iepurașul din banc căruia îi rupe măgarul fălcile. Unei femei poți să-i organizezi o petrecere surpriză doar dacă e invitat Arafat cu ambulanța SMURD. Leșină, are căderi de calciu, de tensiune, de intensitate, îi țiuie urechile vreo trei zile, îi întârzie ciclul.

MIHAI:
LACRIMĂ ȘI PEDEAPSĂ

Intri pe ușă vesel și o găsești pe iubita ta cu ochii cât mingile de baschet, cu mucii întinși peste tot, de zici că la tine în casă s-a organizat un maraton al melcilor, și îngropată în șervețele ca Adi Minune în bancnote de o sută de parai la o nuntă de interlopi. Pe lângă ea, coreenii care au plâns la moartea lui Kim Jong îi par niște oameni oarecum întristați și atât.

Se uită la televizor, prin televizor, prin perete, prin blocul din față, de fapt, privirea ei face ocolul pământului. Se privește în ceafă.

Evident, te gândești la ce e mai rău pe lume: ți-ai uitat mailul deschis?

Tot evident e că îți fulgeră prin minte și scenarii mai fericite: mă-sa se simțea cam rău, poate…

Dar nu e asta, ți-ar fi dat telefon, ți-ar fi zis ceva, s-ar fi repezit în brațele tale, sfâșiată de durere. Înseamnă că e mailul.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

Pe lângă privirea ta, privirea Maicii Tereza pare căutătura unui ucigaș de copii în serie.

Nu zice nimic, îndreaptă spre tine mingile de baschet, și apoi, ca și cum nu a văzut pe nimeni, se uită ca mai înainte.

Fuck, și de câte ori n-ai zis să schimbi parola. „Mamacurvatatalabagiu” e la mintea copiilor.

Insiști.

— Dragostea mea, ai plâns? Ce s-a întâmplat?

Deja ești revoltat. Nu împotriva ei, ci împotriva celor care i-au provocat această nefericire. Ești gata să lupți cu pieptul dezvelit împotriva nedreptății universale. Își mai suflă o dată nasul. Te bucuri că, la cât pare că a scos din ea, va fi fericită că, măcar, a mai slăbit.

O iei în brațe. Se opune, dar e sleită de lăcrămi, așa că reușești s-o îmbrățișezi într-un final.

Îți șoptește la ureche, după ce ți-a umplut obrazul de muci:

— Jimi e bolnav. L-au operat azi.

Jimi e motanul orb, de 2 tone și 300 de ani, pe care-l are acasă la ai ei.

— Ah, nu se poate!
Eşti fericit.

SIMONA:
ȘI BĂRBAȚII „SE GÂNDESC”

Intri pe ușă veselă și îl găsești, ca de obicei, uitându-se la meci. Doar că foarte repede îți dai seama că se uită altfel decât de obicei. În primul rând, nu mai vorbește cu televizorul. Nu mai auzi niciun „Haide, haide, ce te uiți așa ca boul? ^ % %$$& &^%* pe mă-ta aia proastă, mori!”, ca să nu mai vorbim de „Mișcă-te, *&&^^%*&^%$, băga-ți-ai mingea aia în &^%$ ăla mare, aleargă în #*&% mea, idiotul *&^$ &^ mele, care ești tu de cretin!” și de alte chestii mai elaborate. În al doilea rând, nu se mai aruncă pe jos, în genunchi, ca să se dea cu capul de covor, nu mai izbește ritmic cu fundul pe canapea, nu-și mai trage palme peste frunte și nu mai râgâie cu zgomot de fiecare dată când termină un pahar de bere.

Se uită la meci, dar fără gălăgie și parcă privirea-i transcende dincolo de televizor. E, în mod evident, căzut pe gânduri, ceea ce te face să te întrebi dacă nu cumva a verificat cardul pe care l-ai avut ieri cu tine la cumpărături. Sau — mai rău — dacă nu cumva și-a dat seama, brusc, că îți plac femeile, iar copilașul vostru seamănă leit cu prietena ta cea mai bună…

Bagi repede în el o omletă de-aia soioasă, cu jumări și cârnați, preferata lui. Ca la mă-sa acasă (care habar n-are să gătească), ca să-l îmbunezi. După care îl întrebi:

— Iubire, s-a întâmplat ceva? De ce ești supărici?

Nu-ți răspunde, așa că te duci din proprie inițiativă să-i mai cumperi niște beri, că nu mai are decât opt. După care insiști:

— Hai, mă, pufuleț, zi-mi ce ai…

După o tăcere lungă, cu ochii în televizor, îți răspunde:

— Mă gândeam…

— La ce te gândeai?

Niciun răspuns.

„Mamă, deci e grav, vrea să divorțăm” îți zici. Și te îndrepți, spășită, spre dulapul cu hainele alea porno de școlăriță, care te-au mai salvat de două ori de la divorț.

— Mă gândeam așa… oare de ce adunăm noi, bărbații, scame în buric?

auzi în spatele tău.

Eşti fericită. O dai dracu’ de şcolăriţă şi-o anunţi pe prietena ta cea mai bună că aveţi de sărbătorit.

SIMONA:
A FI SAU A NU FI BUNĂ?

Îți amintești și azi momentul în care l-ai prezentat pentru prima oară străbunicii tale. I-a zis „sâru'mâna" cât se poate de politicos, după care a evaluat-o luuung, din cap până-n picioare, insistând în zona decolteului (din fericire, inexistent!), precum și în aceea a fostului ei fund.

„E bună sau nu e bună de…?", aceasta-i întrebarea pe care și-o pune automat orice bărbat, la vederea oricărei femei, oricine ar fi ea. Poate să fie și de plastic, el tot o să se întrebe dacă i-ar face sau nu ceva. Nu se poate să nu-l fi surprins vreodată, atunci când te însoțește la shopping, învârtindu-se ca un cocoșel țanțoș, în jurul manechinelor chele, pe care sunt expuse diverse țoale. Dacă tipele sunt bunoace, au și perucă, iar el e genul care trece ușor de la gând la faptă, va încerca chiar să obțină numărul lor de telefon.

Tocmai i s-a născut un copil și i-l aduce o asistentă să-l vadă? Cu copilul în brațe și cu lacrimi de fericire în ochi o să-și arunce buletinul pe jos, ca să se aplece cadrul medical să i-l culeagă, ocazie cu care poate vedea dacă are cur și țâțe mișto. Iar, dacă-i intră musca-n gură și i se prelinge bala, în timp ce se uită concentrat la un documentar despre Maica Tereza, de pe History Channel, nu e atât pentru că-l interesează destinul personajului, ci fiindcă încă nu și-a răspuns la întrebarea cu pricina.

Ți-a dat colțul o fostă colegă și îl cari după tine la-nmormântare? O să rămână veșnic nemulțumit că n-a putut să vadă moarta și din spate.

La ce credeți că se gândesc toți președinții de state europene când le ține Angela Merkel câte-un discurs despre cât de naspa o să fie în 2013? Exact! Păi și, în condițiile astea, cum să fie bine în 2013?

MIHAI:
FRUMUSEȚEA S-A NĂSCUT LA PAT

Dacă ai zis că ți se pare mișto Angelina Jolie e ca și cum i-ai aduce de ziua ei în dar un buchet de căcat.

— Asta??? Tu nu vezi ce față de cal și buze cât roata de la tractor??? (Țin să menționez că nu așa decurge această discuție la cuplurile din Vaslui. Acolo, femeia îi vorbește astfel când vrea să-l excite. Mă rog, să trecem mai departe.) Tu nu te uiți la ea, zici că e un schelet ambulant, o moartă!…

Nu ai o scuză decât dacă ești Andrea Bocelli.

Sunt două lucruri care i se par femeii de neconceput. Faptul că sunt unele care arată de niște milioane de ori mai bine și, doi, că te-ar putea face, prin ceea ce spun, să le vezi altfel.

Până și cea mai șchioapă dintre ciunge, născută cu o singură țâță și cu trei buci la cur, cheală, cu un ochi scurgându-i-se pe obraz ca o flegmă și cu dinții crescuți în frunte, are în cap un scenariu prin care, la un moment dat, preț de o fracțiune de secundă, în funcție de cum bate lumina și cât de drogată e umanitatea, va fi cea mai atrăgătoare femeie din lume. Puțin, pentru o miime de secundă dintr-o miime de secundă, dar va fi, e posibil.

La punctul doi, din păcate pentru ele, nu e nimic de zis. Noi, bărbații, ne bucurăm când îl vedem pe Brad Pitt. *Bravo, coaie, îndoaie scheletul! Sparge-i roțile de tractor, fă-i pană pe față!*

Însă ele nu se bucură că Blake Lively doarme îmbrăcată în Ryan Reynolds ca un copil cu geaca pe care a primit-o de ziua lui. Nu se bucură că aia cu urechile crăcănate i-o trage lui Ben Affleck și-i toarnă plozi ca o mașină de aruncat mingi de tenis…

Pe lângă asta, ca să îți bage în cap fie că ești orb, fie că ai gusturi deplorabile, ridică foarte mult miza. Deci, Angelina Jolie în *Salt*. Auzi din dreapta ta:

— Dacă aș arăta vreodată așa, aș muri, m-aș sinucide!

Te uiți la ea și îți dai seama că e nemuritoare.

MIHAI:
CUM ȘTII DACĂ „ARE CEVA”?

Se știe că e foarte greu să-ți dai seama dacă o femeie e supărată, dacă, mai exact, „are ceva”. Că, lucru la fel de cunoscut, ea nu e supărată, ea „are ceva”.

Oricum, există câteva simptome după care vă puteți prinde că e supărată. Iată care ar fi:

1. Vorbește ca și cum nu ai fi în casă și se jignește pe sine însăși. O poți auzi:

— Păi, de ce să te duci tu să plătești cablul, când poate să se ducă fraiera! (Mai e și varianta old style, cu *Lasă că se duce proasta!*)

Din ce pare, te admiră foarte mult, pentru că se pune în locul tău și vorbește despre ea nu cu foarte mare admirație. Mare atenție, cât timp vorbește așa, rămâneți în casă! Nu plecați, pentru că atunci va remarca:

— Păi, normal, pleci!

Și o va spune pe tonul acela ca și cum a demonstrat ceva cu asta.

2. Încearcă să înfigă lucruri de prin casă în mobilă. Spre exemplu, ai senzația că vrea să îndese o ceașcă în masă. Altfel de ce ar fixa-o cu atâta putere?

De asemenea, mișcă obiectele prin casă cu câțiva milimetri, semn că cineva (cine în afară de tine?) le-a deranjat de la locul destinat de Dumnezeu însuși pe acest pământ. O vezi cum deplasează o veioză cu un micron mai la dreapta, deplasare care poate fi acompaniată și de un pufăit.

3. Își sună toate cinci cele mai bune prietene și le întreabă ce fac. Evident, în gura mare, ca să auzi și tu, de sub duș sau cu televizorul dat la maximum, că așa urmăresc băieții adevărați un Manchester–Liverpool. Nu contează că una dintre prietene îi răspunde că e la o înmormântare, că ea continuă la fel de triumfalist:

— Aaa, mișto! Eu stau acasă.

SIMONA:
CUM AFLI CE „A AVUT”

Bărbatul e o ființă relaxată. Nefiind înclinat spre metafizică și nici apt de mari subtilități emoționale, el duce o viață veselă și lipsită de griji. Se supără rar și-l ține puțin. Practic, nu ajungi niciodată să constați că „are ceva”. Poți, cel mult, uneori, doar afla că „a avut ceva și i-a trecut”. Exemple:

1. Sunteți la o petrecere, râdeți și vă veseliți, când el se ridică brusc, se duce la un necunoscut și îi trage un pumn în bot. La întrebarea ta alarmată, „Ce s-a întâmplat?”, îți răspunde senin cu „L-am văzut cum a belit ochii la tine toată seara și m-am enervat”. „Ești OK, vrei să plecăm?” îl întrebi îngrozită. „Acuma, că l-am învățat pe bou să nu se mai dea la femeile altora, sunt foarte OK. Hai, te fac un dans?”

2. Vine în patru labe și zace trei zile în comă alcoolică. Taman după ce-ai cumpărat loc de veci și prosoape și ai făcut coliva, se trezește și se bagă la duș. Iese din baie mirosind a parfum, proaspăt bărbierit și frezat, pune un costum pe el și te anunță: „Am plecat să-mi caut job”. „Poftim?? Dar ai job!” „Nu mai am, m-au concediat”. „Ești OK?” întrebi îngrijorată. „Acum da. Am avut trei zile în care era să mor de supărare, dar mi-a trecut.” Nu era să moară de supărare, era să moară de beat, da’ la el e tot aia.

3. Sunteți la munte, l-ai anunțat că vrei să divorțezi și să te căsătorești cu cel mai bun prieten al lui, cu care ești și însărcinată. Iese să fumeze o țigară și să-și revină din șoc. Peste 10 minute, pentru că nu s-a întors, te duci să vezi ce face. Îl găsești transpirat și privind în zare, cu un topor în mână. Muntele e chel, iar pădurea tăiată în bucăți mici, stivuite cât se poate de ordonat. „Ești OK?” îl întrebi terifiată, imaginându-ți cum o s-ajungi în „Libertatea”, cu niște poze complet dezavantajoase. Niciodată nu ți-a stat bine nemachiată și cu gâtul tăiat. N-apuci să fugi să te machiezi, că vine răspunsul: „Am fost puțin supărat, dar am tăiat niște lemne și m-am calmat. Unde tre’ să semnez pentru divorț?”

SIMONA:
SĂNĂTATE, CĂ-I MAI NAȘPA DECÂT TOATE

I-a ieșit colesterolul 8400, valoarea maximă fiind, să zicem, 300? Ce urmează va fi o luptă pe viață și pe moarte: a ta ca să i-l scazi, a lui ca să și-l crească și mai tare.

Pân-acuma nu mânca slănină cu ceapă, de-aia te și miri cum de-a ajuns să aibă analizele alea de mort? Nu-i nimic, de-acuma o să devină fan, iar când o să-i pui pe masă un grătar cu salată, o să se uite la tine cu ochi umezi de Bambi, anunțându-te că a mâncat deja, în oraș, o șaorma și șase mici. O să-l prinzi noaptea cu botul în pachetul de unt și ziua turnându-și maioneză pe gât, iar sport o să facă, exact cum i-a cerut doctorul. O dată pe an, fotbal cu băieții, dar numai dacă afară sunt 60 de grade la umbră. Ți se va întoarce congestionat, julit, cu tâmplele pulsând, gura strâmbă, hernie și târându-și un picior, ca orice om aflat în formă fizică optimă.

N-are colesterolul 8400, dar a fost răcit, cu temperatură mare, tuse și muci, de-ai făcut șanț între bucătărie și dormitor, de la câte ceiuțuri i-ai cărat, și ai febră musculară la obraji, de la cât i-ai suflat în fund? Păi, să nu te-aștepți ca, după ce se vindecă, pretențiile tale absurde, gen „Îmbracă-te bine, că sunt minus 10 grade afară!”, să fie ascultate. Dimpotrivă, o să vrea să iasă în chiloți, iar la vederea unei căciuli o să facă precum posedatul la vederea unui popă exorcist.

Are ceva probleme cu coloana, deci i s-a recomandat s-o lase mai moale cu căratul, măcar o vreme? Iată un prilej minunat să înceapă să tragă la sală, mai ales că de vreo 20 de ani voia să se lățească un pic în spate și tot n-a avut timp.

Singura șansă ca un bărbat să nu se mai lupte cu propria sănătate e să-l încurajezi să și-o distrugă. Sunt nămeții cât casa? Trezește-l cu un dulce: „Iubitule, ți-am călcat chiloții ăia albaștri, care-ți scot ochii în evidență”. Poate, poate, așa, o să-și asorteze la ei și un maiou!…

MIHAI:
PANACEU, CIMITIR AL TINEREȚII MELE

Sunt unii șmecheri care încearcă să atragă atenția unei gagici din apropiere dregându-și ușor vocea, tușind cu amortizor. Într-adevăr, ele întorc capul spre el, însă doar ca să vadă cum arată de aproape un bolnav de cancer la plămâni în fază terminală.

„Of, săracul, chiar mi-aș fi tras-o cu el, dar n-aș vrea să scuipe sânge pe mine când mi-e lumea mai dragă!” își spun ele.

Bărbații nu ar fuma atât de mult dacă nu ar fi stresați de întrebările de acasă:

— Da’ când te lași de fumat? Ai zis că de la întâi, iar acum suntem în 2030. Să știi că eu divorțez, nu vreau să mori tânăr. Te iubesc prea mult.

Dacă ai ieși iarna din casă așa cum vor ele să te îmbraci, ar arunca copiii cu bulgări în tine. Asta la oraș, pentru că la sate te-ar fugări țăranii cu furci și topoare. O așa arătare n-au mai văzut, în schimb au auzit în poveștile bunicilor că mai cobora din munți în sat, când era foamete, ca să le atace vitele.

Și dacă te calcă mașina pe trecerea de pietoni, ea tot asta o să-ți spună:

— Vezi, ți-am zis să-ți pui un fular la gât? Să-ți iei un pulover care să țină la spate…

— Dar e cald afară, sunt 800 de grade, a dat un idiot cu mașina peste mine.

— Da, normal, sunt eu nebună. Treaba ta!…

A doua zi îți verifică ghipsul, să nu cumva să fie prea subțire și să te tragă curentul prin el.

Dacă îți ies analizele prost, e cel mai mișto. Lenevești, nu te mai pune la nicio treabă, iar când faceți sex vei fi foarte menajat. Cu excepția că orice geamăt de plăcere ar putea fi interpretat ca o durere provocată de transaminazele crescute sau de lipsa de B4. Însă, dacă analizele ies bine, ai pus-o. Trebuie să fii foarte atent, că așa a pățit și un unchi de-al ei, era bine, foarte bine, n-avea nimic și odată a picat.

MIHAI:
E VREMEA POZELOR CE MOR

E foarte important pentru femei să aibă decizia pe poze într-o relație. E un fel de Minister al Pozelor. Tu nu ai voie să ștergi nici măcar pozele din telefonul tău.

Având drept de viață și de moarte pe poze, știe că poate manipula, știe că peste ani singurele dovezi vor fi pozele. Mai toți nepoții se miră cum de s-au cuplat bunicile lor cu pocitaniile alea de bunici. Nu este decât efectul unei bune trieri a fotografiilor.

Femeile pot lua decizii doar pe bază de poze. Două femei care se uită la un bărbat de la o masă alăturată se întreabă:

— Oare acest bărbat e așa de mișto și-n realitate, adică în poze, cum pare în viața de zi cu zi?

Pozele reprezintă pentru femei ce e sexul pentru bărbați: proba supremă.

Fie că merg în concediu, fie că nasc, fie că naște o prietenă, fie că nu naște nimeni, femeile aleg poze, le studiază, șterg poze, dau verdicte despre oameni pe baza lor.

O poză nu face cât o mie de cuvinte, pentru că, de cele mai multe ori, poți fi expediat cu doar două–trei:

— Îîîî, ce bocciu e ăsta!

Probabil că era o adevărată tragedie pentru un pictor să-i comande o femeie un portret. Primele 30 de lucrări erau aruncate la Recycle Bin. Ultimul tablou cu chipul unei domnițe la 30 de ani era terminat când ea era o baborniță de 800 de ani de stră-stră-nepotul acelui pictor.

— Eh, așa da, zicea hoașca uitându-se când în oglindă, când la tablou. Parcă se mai apropie. Apoi i-l face guler stră-stră-nepoțelului.

Ai Ministerul Pozelor, ai puterea.

SIMONA:
FARURI, FILME, FOTOGRAFII

Numai cine n-a luat la puricat un calculator de bărbat, spărgând parola folderului numit „Arbori cotiți cu biele nedemontabile”, nu știe că și ei sunt mari iubitori de fotografie și chiar pasionați colecționari. Mai ales imaginile de artă îi atrag, indiferent de mărimea și numărul țâțelor eternizate de cameră, de dimensiunea grupului de oameni (și/sau animale) adunat în jurul lor, precum și de întrebuințarea acestora. Până și domnii ajunși la vârsta senectuții dețin o astfel de colecție, doar că, în loc să fie digitală, e pe print și conține câteva ambalaje boțite de ciorapi Adesgo și mai multe decupaje cu Zina Dumitrescu prezentând pardesie și berete tricotate sau cu Romanița Iovan defilând în pantaloni de ski.

Nici cea de-a șaptea artă nu-i lasă indiferenți. Nu există bărbat să nu fie un mare-mare (mare!) cinefil. Dintre filmele care nu lipsesc din nicio colecție serioasă: *Gât adânc*, *Masacrul vibratorului din Texas*, *„MPCMPSLF” (Mame pe care mi-ar plăcea să le ...) vs. adolescenți*, *Nesătula*, *Zbucium de catifea*, *Un nou diavol în domnișoara Jones*, *Nucile spațiale*, *Fund proaspăt și adolescentin*, *Blondelicioasa*, *Adânc înăuntrul Jennei Jameson*, *Veneрația poponețului*, *Masacrul cu scule electrice din tabăra „Pinii drăgălași”*, *Pisicuțele din Frăția Sexului* sau *Arme pentru distrugerea dosurilor.*

Selecția e făcută cu grijă și acribie, după vizionarea repetată cu ochi extrem de critic și câteodată chiar cu creionul în mână. Numai peliculele care ridică probleme profunde și serioase, uneori chiar de mai multe ori, se califică să intre în colecție.

Mai repede trece cu vederea femeia o poză în care a ieșit cu nasul mare și îi stă părul naspa decât bărbatul un film care nu îndeplinește standardele lui de exigență, iar eroul principal pare că are nasul mic.

SIMONA:
DEUS EX MAŞINA

Când nevasta crede că e la amantă şi amanta crede că e la nevastă, bărbatul e cu maşina la spălătorie, ca s-o facă gigea, frumuşică şi lucioasă, cum era ea în ziua în care s-au cunoscut, iar el s-a îndrăgostit nebunește și a hotărât că vor îmbătrâni împreună, dacă nu până la adânci bătrâneți, măcar până la momentul în care o s-o vândă şi o să-şi ia alta mai bengoasă.

Toți bărbații care se întâlnesc cu Cat Woman, de la Batman la ultimul figurant, dau în bâlbâială din prima secundă, ați văzut. Inima începe să le bată nebunește, genunchii li se înmoaie, iar mintea le-o ia razna, pe câmpii. De ce? Păi, a ce miroase costumul ei de piele? A maşină nouă, exact.

Mamele noastre ştiu cel mai bine cum e să împarți bărbatul nu doar cu Steluța, echipa lui de suflet, ci şi cu o maşină. Când aveai mai mare nevoie de ei, pe tații noştri îi găseai în fața blocului, sub câte-o Dacie 1310. Nu, niciodată nu era el deasupra, tot timpul era ea, dar, în ciuda monotoniei, nu se plictiseau unul de altul. Puteau să stea așa duminici întregi. Uneori, rar, el mai invita şi câte-un vecin să intre puțin sub ea. Când se întorcea acasă, era stors, avea privirea nr. 16, de vacă îndrăgostită, şi vaselină pe mâini, pe haine şi pe la bot. Nu-i sigur că n-au apărut şi moştenitori din această perpetuă împreunare. Am văzut chiar un film cu maşini care vorbesc, *Cars*. Fulger McQueen aduce destul de bine la ochi cu un vecin de-al meu, nea Georgel, şi e roşu ca mă-sa, o Skodă 110R Coupé pe care nea Georgel o ține şi-acum în fața blocului, sub o cârpă, deşi n-a mai pornit-o de 10 ani.

Dac-ar fi să aleagă, bărbatul şi-ar ține maşina-n pat cu el şi nevasta-n parcare. Bine, iarna ar fi superdrăguț, ar pune o prelată pe ea…

MIHAI:
JOCUL PIELELOR

Pune o femeie să aleagă între pacificarea Orientului Mijlociu și o geantă pe care a văzut-o într-un magazinaș de pe Victoriei. Sunt acele buticuri care au doar două produse: geanta asta și o curea de ceas. Te întrebi mereu din ce trăiesc cei care au buticul. Cu timpul afli. Trăiesc din dorința de a ucide pentru acea geantă care se naște și crește de la o zi la alta în femeia de lângă tine.

De curiozitate, lasă un reportofon deschis când adormi. O s-o auzi cum îți murmură la ureche:

— Geanta de pe Victoriei, geanta de pe Victoriei, geanta de pe Victoriei…

Când te trezești, e încercănată, a dormit doar vreo cinci secunde, timp în care a visat o țoapă care intra și cumpăra geanta aia.

— Ce e, iubito, s-a întâmplat ceva?

— Aaa, nu, nimic, mă gândeam că exact peste zece luni și cinci zile e ziua mea și m-a cuprins așa… ceva. Chiar vreau să fie ceva special acum, că împlinesc 33 de ani. Știi, e vârsta cristică!

Din acel moment, până nu obține geanta aia nu mai are liniște. Ajunge să bată apropouri murdare de genul:

— Aaa, ia uite ce scrie în revista asta medicală, că omul poate trăi foarte bine și cu un singur rinichi. Citește dacă nu mă crezi! Și vezi că e și o adresă cu un doctor foarte bun.

Când vede filme cu scenarii apocaliptice se gândește cum vor muri toți oamenii de pe planetă și cum a doua zi de dimineață va fugi disperată la magazinul de pe Victoriei de unde apoi, cu geanta pe umăr, va face două–trei ture între Arcul de Triumf și Piața Națiunile Unite, privindu-se nepăsătoare în toate vitrinele.

Anii trec, de ciudă rămâne însărcinată. Dacă tot nu are bani de geantă, măcar să se îngrașe, să devină hidoasă, ca să nu mai citească în ochii oamenilor de pe stradă întrebarea atât de pertinentă:

— Vai, cum se face că această femeie superbă nu are pe umăr geanta aceea de la magazinul de pe Victoriei?

Naște, e fericită, a uitat de geantă. Țoalele, poșetele, curelele, pantofii… câtă superficialitate, ce naivitate! Îi este adus copilul la sân. Îl mângâie afectuoasă pe obraz:

— La dracu’, dacă și asta e piele, io-mi bag picioarele! Vreau geanta aiaaaaaa!

MIHAI:
SENS ORAL

O vezi câteodată — sunteți la crâșmă cu alt cuplu fericit —, că se face neagră la față și se încoardă ca un culturist anorexic. Abia acasă afli ce s-a întâmplat:

— N-ai auzit ce a zis țăranca aia?!… Că ea și-a luat ieri un sarafan și două bluzițe. Adică eu umblu în toate vechiturile.

— Cuuuuum?

— Hai, nu te face că nu ai înțeles. Asta a zis, că s-a și uitat la mine.

— Păi, s-a uitat la tine pentru că cu tine vorbea.

— Da, da, cum le aperi tu pe toate proastele. Eu pe aia să nu o mai văd în viața mea.

— Hai, iubito, poate ți s-a părut!

— Da, la fel cum mi s-a părut și atunci când ai spus cât de mult o apreciezi pe mama că vine pe la noi, că mai face curat, mai face de mâncare… De ce nu ai spus mai simplu că eu sunt o nespălată, o îngălată și te țin numai pe conserve și merdenele?!… Și știi ce e mai nasol? E că aia avea dreptate. Tu vezi în ce haine umblu eu, că nu mi-am mai luat ceva de un an…

Prostia aia că femeile când spun „Nu”, spun de fapt „Poate”, cu siguranță a fost lansată de o femeie. Doar o femeie ar fi putut să denatureze în așa hal sensul unei vocale.

Femeia vede peste tot numai lucruri care „lasă de înțeles”, numai gesturi care spun altceva decât spun, numai remarci care trebuie citite „printre rânduri”, numai cuvinte cu dublu și triplu înțeles. Pentru un bărbat, *printre rânduri* nu scrie nimic, e alb, și tocmai de-aia pe-acolo nu sunt rânduri, ci sunt „printre” rânduri.

Dacă lumea asta a fost creată de Dumnezu, atunci are mari probleme. Fără doar și poate e un suflet de femeie captiv într-un corp de bătrân cu barbă. Să creezi o lume atât de complicată, de îmbârligată, nu poate fi decât realizarea unei minți femeiești. Și după asta, ca nu cumva să înțeleagă totuși cineva o boabă nici măcar din nimereală, a mai dictat și un testament în pilde, în care se spune ceva ca să se înțeleagă altceva. Tipic feminin.

SIMONA:
UNDE E ALUZIILE MELE, PE CARE LE-AM AVUT?

Bărbații nu înțeleg, în general, apropourile și nici nu citesc „printre rânduri”. Ei nu percutează decât la lucrurile simple și clare.

Pentru executarea cu succes a comenzii „Tu di erport”, de exemplu, e bine să le atârni în fața parbrizului o poză cu terminalul „Plecări” de la Otopeni. Ca să le rămână totul limpede și să nu-i paralizeze, pe drum, vreo confuzie. Iar, dacă vrei să ducă cu succes gunoiul, e bine să-i bagi puțin cu nasul în găleată, în timp ce rostești formula magică „Tu di ghenă, că pute”. Îi ajută să înțeleagă mai bine subtilul îndemn.

Există un singur capitol al vieții care colcăie de apropo-uri, din punctul lor de vedere: sexul. Acolo, printre rândurile care spun clar „nu mă interesează să fac sex cu tine”, ei citesc în neștire, cu litere fosforescente, de-o șchioapă: „Sunt fierbinte, ia-mă acum!”

Ești femeie și i-ai oferit colegului de birou un covrig? Atunci să nu te miri dacă, data viitoare când o să vă nimeriți singuri în lift, o să sară pe tine și-o să te izbească pătimaș de pereții mochetați, în timp ce-ți șoptește gâfâind: „Și eu te vreau!”

Te grăbeai și, chiar la intrarea în sala de ședințe, ai scăpat un dosar, iar acum ești în genunchi, adunându-i de pe parchet filele? Nu te mira dacă auzi zgomotul a 22 de fermoare deschise simultan. Sunt colegii tăi de sex masculin care au înțeles „aluzia” și se descheie la prohab, ca să-ți arate că sunt de acord cu ceea ce le-ai „propus”.

Ești acasă și tocmai ți-ai întrebat jumătatea când dracu’ are de gând să cheme instalatorul, pentru chiuveta aia din baie, care curge ca la balamuc? În secunda doi o să fie călare pe tine și-o să-ți umple urechea de bale: „Și eu vreau să ne jucăm de-a instalatorul, stai să vezi ce ți-o repar acuma!” Iar, după aia, dacă-l cheamă Ștefan Bănică Jr., o să vă compună și-un cântec penibil. Ție și chiuvetei.

SIMONA:

VORBA MULTĂ, SĂRĂCIA CROMOZOMULUI Y

L-au dat afară de la serviciu, nevasta îl înșală cu o vecină, copilul i-a rămas mic, repetent și se droghează, iar pe partea de sănătate are (el, nu copilul!) un preinfarct pe zi, anus contra naturii, platfus și chelie. Se întâlnește cu prietenul cel mai bun, la o bere:

— Ce faci, coae? Am auzit că ai probleme.

— Mm…

— Nasol?

— Mm…

— Mda. Hai, noroc.

După care se lasă, pentru câteva ore, tăcerea.

Formula magică cu care poți să jefuiești un bărbat, fără să se opună, e „Banii sau o să fac în așa fel încât o să vrea nevastă-sa să vorbiți «despre voi» atunci când ajungi acasă".

Bărbații urăsc vorbitul chiar și atunci când de el ar putea depinde viața lor. Nu e clar motivul. Fie nu au fost prea atenți la orele de dezvoltarea vorbirii și nu știu ce să zică, fie știu ce să zică, dar n-au chef să deschidă gura. Așa ajunge câte unul să se și căsătorească:

— Pune smokingul ăsta pe tine și hai cu mine, îi zice ea.

— …

— Nțț… nu peste salopeta în care-ai zugrăvit. Dă și șosetele alea jos și pune-le pe-astea.

— …

— Vino să-ți leg papionul. Ahhh! Nu umblăm acuma la frigider, să ne facem sandviciuri cu ketchup, că ne grăbim. Hai!

Cel mai greu va fi să-l convingă să zică „Da", atunci când ofițerul stării civile va pune întrebarea-cheie. Dar se va rezolva și asta, în cele din urmă: „Știți, logodnicul meu e surd, dar sper că vă e evident că vrea să se căsătorească cu mine. Dacă n-ar vrea, n-ar fi aici, nu-i așa?"

Pescuitul a fost inventat ca bărbații să poată tăcea 18 ore în șir, uitându-se la o undiță. Vă imaginați ce ar face o femeie așteptând să „muște” bibanul? „Alo! Stai că m-am băgat în priză, că iarăși se descărcase. Da, dragă, cum îți ziceam, aștept de 18 ore să muște și nu mușcă. Mi se pare inadmisibil, pe cuvânt. E sfidare pe față, e nesimțire, îți zic. Are ceva cu mine, altfel nu-mi explic. Da’ lasă că îl prind eu și să vezi atunci ce-i fac! De-abia aștept să avem o discuție!”

MIHAI:
TĂCEREA E DE AER

Ar fi mișto ca în fiecare cuplu, pe lângă un el și-o ea, să existe un arbitru de tenis de câmp care din când în când să spună: „Silence, please! Silence, s'il vous plaît!"

Dar să vedem care sunt momentele în care femeile simt nevoia nestăpânită să vorbească:

1. În primul rând, femeia simte nevoia să vorbească când vorbești tu. Ești la o masă cu prietenii și povestești ceva. Ea știe povestea, căci e jumătatea ta cu țâțe, așa că, în timp ce depeni, observi că te auzi cu ecou. Nu, nu se află cârciuma într-o peșteră, ci e ea care spune exact ce spui tu.

2. Te uiți la un film, ai gura plină de căcaturi de-alea cancerigene cumpărate de la intrarea în sală — ai promis că-i ultima oară când îți iei. Filmul e în premieră absolută, nu l-au văzut încă nici actorii, nic regizorul. Unul e împușcat. Atunci o auzi: „Cine l-o fi împușcat?" sau: „De ce l-a împușcat pe ăsta?" Te uiți la ea cam cum se uită Băsescu la Lăzăroiu, când citește previziunile pe care le postează ăsta pe Facebook, ai în privire un amestec de milă și pornire de Oscar Pistorius.

3. Ești la muncă și nu-ți vezi nici capul, nici trunchiul, nici membrele de treabă. Te sună. Ea e plictisită și-ți spune că ești singurul ei prieten adevărat. După o jumătate de oră, timp în care ți-a explicat cu lux de amănunte cum nu are chef să facă nimic, dar chiar nimic, *dacă știi cum e,* o întrebi de ce, dacă ești cel mai bun prieten al ei, te tratează ca pe cel mai mare dușman, de ce vrea să rămâi fără loc de muncă, de ce vrea să te bage la balamuc. Ai scăpat, îți închide. După încă o oră, te uiți pe telefon și vezi că ai două mii de mesaje de la ea. Toate sunt despre despărțire, lipsă de comunicare și moarte.

MIHAI:
SECRETE ȘI NU CERCETA

Publicitatea a fost descoperită în momentul în care cineva i s-a adresat unei femei:

— Îți zic ceva, dar nu mai spui la nimeni!

A doua zi știa tot orașul despre ce era vorba.

Când apare un nou model de Volkswagen, ca să nu spargi sute de milioane pe spoturi tv, campanii media, cel mai bine inviți o gagică la un suc și-i spui despre ce e vorba, nu înainte însă de-a o ruga din inimă să nu spună la nimeni. Dacă vrei ceva de mare forță, de largă distribuție și cu o rapiditate nemaivăzută, poți completa cu „Chiar să nu zici la nimeni, gândește-te că jobul meu depinde de asta, mâncarea copiilor mei, unitatea unei familii, poate chiar viața mea”. În acest caz, efectul va fi devastator. La doar câteva minute după ce te-ai despărțit de ea, te va suna șeful care a aflat de la nevastă-sa, care a aflat de la o prietenă de-a ei, care a aflat de la femeia ei din casă, care știe de la fiică-sa… Ei bine, șeful îți va zice că s-a aflat în media numele noului model VW la care ați lucrat voi în mare secret vreme de cinci ani, doar că e ușor modificat.

— O singură problemă este, îți va zice el. Nu se numește *Volkswagen Golf*, cum i-am pus noi numele, ci *Volkswagen Golf da’-te-rog-să-nu-mai-zici-la-nimeni*.

Când o mamă îi spune copilului ei că trebuie să împartă cu ceilalți din ceea ce are el, nu se referă la sendviș.

Când un torționar îi spune unei femei:

— O să te bat până o să-mi spui tot ce știi! ea răspunde:

— Nu vrei mai întâi să-ți spun tot ce știu și să mă bați după-aia?

SIMONA:
CAP DE SECRETĂ

Noroc cu bărbații că știu să țină un secret, altfel nu mai era mult și venea apocalipsa.

Îi zici: „Vezi că m-a sunat Maricica, îi face petrecere surpriză lu' Georgel sâmbătă și a zis că neapărat să mergem, altfel se supără". Peste două ore, când îl sună Georgel cu altă treabă, îl auzi: „Ce faci, bă, coae, ne vedem sâmbătă la petrecerea surpriză pe care ți-o face nevastă-ta, da? Hai, du-te dracu' d-aici, nu te face că nu știai…"

Sau îl pregătești pentr-o întâlnire mai delicată: „Vezi că sor'-mea i-a găsit lu' bărba'-su niște SMS-uri de la una și sunt în scandal mare, s-ar putea să divorțeze. Să nu-ncepi cu bancuri de-alea de-ale tale, cu gagici și sex și tâmpenii, că nu prea e momentul, da?" Peste câteva ore, când ajungeți în vizită la fericitul cuplu:

„Mamă, știu un banc beton cu Bulă care avea două amante, da' nu pot să vi-l zic, că am înțeles că și-o trage ăsta cu una. Ia zi, mă, e bună bagaboanta?"…

Ai lipsit o zi de la birou, inventând o durere de cap? La următoarea petrecere de serviciu, o să-l auzi făcând conversație cu șeful tău: „La voi e mișto, poți să mai chiulești, să te mai dai bolnav. Să vezi ce dureros e la mine, nici mailul personal nu poți să ți-l vezi, darămite să stai pe Facebook toată ziua, cum face nevastă-mea"…

O verișoară e pe moarte, doar că ea încă nu știe. Știu medicii și știe și familia ei, care ți-a spus și ție, iar tu i-ai spus lui, punându-l să jure că nu se scapă. Te sună verișoara. Până să ajungi la telefon, răspunde el: „Ce faci, fată, tu nu trebuia să dai colțul?"

Când femeile divulgă secrete, măcar o fac discret, cu delicatețe, în șoaptă…

SIMONA:
LA ORA FIXURILOR

Dacă-ntâlneşti un bărbat matur îmbrăcat cu şorţuleţul cu care mergea la grădiniţă, să nu crezi că ai dat peste un dezaxat. Pur şi simplu, e un exemplar masculin care a crescut şi s-a maturizat fără femei prin preajmă. Dacă încerci însă să i-l iei la spălat şi să-i dai la schimb un şorţuleţ identic, dar cu fundiţa de un roşu mai spre grena, o să-l auzi că-ţi zice: „Nu-mi place nuanţa asta de roşu şi nu-mi plac nasturii”.

Bărbaţii par complet dezinteresaţi de haine, dar asta e doar o impresie cât se poate de superficială. În realitate, operează cu nişte nuanţe atât de fine, încât te ia durerea de cap. Ştiţi Primul Război Mondial, da? A sosit timpul să aflaţi adevăratul lui motiv: o soţie a încercat să-i smulgă soţului chiloţii preferaţi şi să-i arunce, pentru că se găuriseră de-atâta purtat. S-a ajuns la un conflict armat de proporţii, care a împărţit lumea.

În spatele aşa-zisului dezinteres masculin faţă de tot ce înseamnă vestimentaţie se ascund nişte fixuri incredibile. Te plimbi cu el de 8 ore prin magazine şi tocmai ţi se pare, a 800-a oară, că ai văzut o cămaşă care o să-i placă. I-o arăţi fericită.

— Nu-mi place.

— Cum să nu-ţi placă? E în carouri, preferatele tale, e pe albastru, care-ţi scoate ochiul în evidenţă şi are manşetele şi gulerul de culoarea celuilalt ochi.

— Nu-mi place cusătura de la buzunare.

Aşa se explică de ce, dacă eşti mai slabă de înger, ajungi să-i înmormântezi în primul pampers cu care i-a îmbrăcat mama lor. Nu s-a mai găsit după aia niciun pampers care să aibă sistemul de prindere cu arici atât de perfect, încât să nu-i incomodeze la ouă.

MIHAI:

ÎMBRĂCĂMINTE SĂNĂTOASĂ PE CORP SĂNĂTOS

Un bărbat știe că asortarea culorilor hainelor se face în felul următor. Să zicem că ai blugi negri. Dacă vrei să-ți asortezi tricoul, îți iei un tricou negru. Simplu.

Atunci o auzi pe ea:

— Doamne, te-ai îmbrăcat ca o sorcovă! (Te gândești: Doamne, ce copilărie chinuită o fi avut, dacă sorcovea cu o sorcovă neagră!)

— Păi, am adidași negri, blugi negri, tricou negru, ochii negri și părul, când îl aveam, era tot negru.

— Dăăă…

Există un asalt constant al femeilor asupra garderobei bărbatului de lângă ea. Marea victorie ar fi să te convingă să-ți cumperi un tricou portocaliu. De fapt, ea visează la unul roz, care inspiră optimism, viață, renaștere, încredere în sine, dar, pentru început, s-ar mulțumi și să te vadă purtând un tricou portocaliu.

Iar tricoul portocaliu este doar începutul. Urmează apoi presiuni pentru o pereche de pantaloni verzi, bestiali, care-ți scot ochii în evidență, și o cămașă așaaaa, pastelată.

Femeile nu înțeleg că la noi nu există chestii care sunt la modă sau nu, asortate sau neasortate, ci doar chestii gay. Să fii la modă înseamnă să nu fii gay. Blugii verzi sunt gay, tricourile portocalii/roz sunt gay, la fel de gay cum este cuvântul „vernil”, al cărui sens un bărbat care nu este gay nu trebuie să-l cunoască.

Dacă un bărbat îți zice că schimbă femeile ca pe șosete, fie este un împuțit, fie un curvar. Dar dacă zice că le schimbă ca pe tricouri, atunci, cu siguranță, este un tip fidel.

MIHAI:
NU-I NICIO ÎNVÂRTEALĂ CU MIȘCAREA

Meditațiile lui Aristotel, Newton sau Einstein asupra mișcării au fost simple și înduioșătoare încercări de a sesiza esența unui proces pe care femeia contemporană l-a ridicat la rang de artă.

Când se hotărăște să facă mișcare, tot universul complotează pentru ca ea să cheltuiască cât mai mult cu rezultate aproape insesizabile. Primele kilograme de sudoare pe care femeia le varsă după ce a luat hotărârea de a face mișcare sunt ale tale. În primul rând, trebuie să-și ia echipament: chiloți, bustiere, șort, tricouri, adidași, trening, clame care să le țină părul, ceas care să le ia pulsul și să le dea la schimb încrederea în propria feminitate, să le calculeze viteza sângelui, gradul de învinețire pe care-l suportă fața. E cel mai simplu pas, în câteva luni e pusă la punct.

În al doilea rând, are nevoie de aparate: un aparat pentru abdomene care să nu le solicite însă coloana, o bicicletă care să nu le solicite deloc, dar al cărei display să le spună continuu că au ars atâtea grăsimi că pot fi condamnate pentru piromanie, și o bandă de alergat. Toate te solicită foarte mult pe tine, pentru că trebuie să le plimbi prin casă: mai la geam, mai spre televizor, mai în pantă, mai deloc. Asta pentru că toate sfârșesc, invariabil, în marele cimitir de fitness din debara. Pe lângă ele mai achiziționează o bilă gigantică, elastice, corzi. De toate se bucură copiii cuplurilor care îți vin în vizită.

Își dă seama însă, după o vreme, că are nevoie de antrenoare. Așa se face că găsesc o tipă care face un sport cu un nume foarte ciudat, o combinație de stretching șaolin și exerciții de umilință din lagărele cambodgiene. Vreme de un an are continuu febră musculară. De multe ori, geme seara în pat nu pentru că i-ai făcut tu cine știe ce, ci pentru că și-a încordat un mușchi nou pe care i l-a descoperit antrenoarea.

SIMONA:
CÂND O SĂ MĂ FAC MARE, O SĂ FIU SPORTIV

Într-adevăr, antrenamentele feminine se pot chema foarte ciudat (Ultimate Pilates Gold, Bikini Body, Weekend Warrior, Reshape Legs, Hot Strech ș.a.m.d.) și pot combina yoga cu dansurile africane, baletul și dezvoltarea vorbirii sau cunoștințele despre natură cu chirurgia pe creier, strechingul cu caligrafia și săriturile în cap la groapa cu nisip. Din punctul ăsta de vedere, într-adevăr, la bărbați e mult mai simplu, că ei nu au decât trei sporturi: trasul de fiare, folbalu' și mâncatul de steroizi, ca să se facă mari.

Trasul de fiare presupune să te duci într-o sală de fitness, să te postezi în fața unei haltere de 400 de kile și să încerci fără succes să o ridici, scoțând niște gemete de nebun și niște urlete de animal înjunghiat. Miza e ca, dacă tot nu reușești să ridici fierătania, măcar să faci în așa fel, încât să-ți plesnească cel puțin o venă de la cap. O să trăiești toată viața într-un scaun cu rotile, dar măcar o să-și dea lumea coate când te vede: „Uite, coae, îl vezi p-ăla? A fost un mare sportiv!" Ce nu pricep e de ce e nevoie de săli special amenajate pentru acest sport, când el se poate practica oriunde. Ce mi-e că „lucrezi" cu o halteră de 400 de kile, ce mi-e că te opintești să ridici tramvaiul 41 sau chiar Intercontinentalul?

Folbalu' presupune ca, după 18 ani de viață sedentară, să ieși să joci cu băieții într-o frumoasă după-amiază de iulie, când sunt 48 de grade la umbră. Pentru cine-l privește din afară, meciul va arăta ca unul între zombi. Toți jucătorii vor fi grena la față, vor alerga horcăind și șchiopătând și vor sfârși prin a se târî ca râmele, cu meniscurile rupte, boticurile umflate și năsucurile pline de borșuleț, încă din primele 10 minute ale primei reprize.

Mâncatul de steroizi presupune să bagi în tine tot felul de prafuri, până începi să arăți ca un dulap ambulant și nu mai poți, de exemplu, să-ți întorci capul, din cauză că ai gâtul cât coapsa lui King Kong. De ce tre' să fie bărbații cât un șifonier cu trei uși? Păi, o aud toată copilăria p-aia cu: „Lasă că te faci tu mare și…"

SIMONA:
ȘI BĂRBAȚII SLĂBESC

Când o să-l vezi că mănâncă pilaf cu pâine, ciocolată cu ceafă de porc și cartofi prăjiți cu sarmale să știi că nu-i obligatoriu să fi tras cocaină pe nas. Cel mai probabil doar s-a decis să slăbească și asta e tot ce a înțeles el din cei 120 de ani de dietă pe care i-ai ținut sub ochii lui.

— Îmi spui și mie ce regim e ăsta pe care îl ții tu? îl întrebi.

— E d-ăla, cum îi zice… disociat.

— Adică?

— Adică nu amesteci carne cu brânză.

— Și o să slăbești de la ciocolată cu porc?

— Păi, ce, ciocolata e brânză?

Bărbații țin o dată-n viață cură de slăbire, dar, când o țin, sunt determinați ca niște pitbulli. Degeaba le explici că „disociat” nu înseamnă ce au înțeles ei, că nu ai cu cine:

— Adică tu ce vrei? Să mă convingi că e OK să mănânc pilaf cu carne?

— Nu, doar să te conving că nu e OK să mănânci pilaf cu pâine.

— Păi, și cu ce să-l mănânc? Gol?

— De exemplu, să nu-l mănânci deloc.

— Adică să mănânc numai pâine?

Un bărbat care ține dietă e un bărbat care, atunci când iese cu băieții la bere, e mult mai rezervat ca de obicei: „Eu n-o mai iau pe-a 10, că sunt la regim”. Un rol important îl au și salatele. Pentru prima oară-n viață, n-o să mai comande „un șnițel mare cu piure de cartofi”, ci „un șnițel mare, cu piure de cartofi și o salată verde cu multă lămâie”.

MIHAI:
NUMAI PIELE ȘI CABANOS

Scăpată din lanțul trofic, femeia nu mușcă. Abia după primele două săptămâni, timp în care a mâncat o boabă de orez și a băut o cadă de apă la trei ore, începe să schelălăie. Într-adevăr, a mai slăbit, arată mai bine, i-a apărut sus, între picioare, o inimioară de lumină, semn al gagicii beton, dar privirea, ah!, privirea e de fiară încolțită. Umbrele găletușelor de înghețată i se perindă în irișI, cercurile de frisbee ale copiilor din parc i se par blaturi de pizza și ar schimba fără să clipească iPad-ul pe care i l-ai dat cadou cu o tabletă obișnuită, de ciocolată Milka.

Afli, paradoxal, că este mult mai costisitor pentru bugetul familiei să nu mănânce. Asta pentru că boaba aia de orez pe care o înghite dimineața costă cât avansul la un Audi, deoarece nu e orez de-ăsta, obișnuit, ci dintr-o orezărie a unor călugări orezari care nu produc decât cinci boabe pe an. Asta dacă e an bun. Apoi sucurile, fierturile alea de culoarea rahatului de babuin stricat la burtă, sunt din ingrediente care se găsesc la niște buticuri obscure ultra-eco-vega-bio, unde o tipă îmbrăcată hippie tronează pe post de preoteasă a marelui cult al scheletelor.

Din bibliotecă dispare raftul tău de idealiști transcendentali germani, în locul lor apărând tot soiul de nebuni cu diete, doctori care, pe banii nevestei tale și ai altor nebune, mănâncă cele mai mari porții de fasole cu ciolan afumat în cele mai tari restaurante ale lumii.

Dacă la un moment dat o vezi veselă și o auzi strecurând ca într-o doară că important e să fii sănătos, bucură-te! Înseamnă că s-a dus pe cur dieta. Cinci–șase luni poți să stai liniștit.

MIHAI:
ÎNCEPUTUL UNEI FRUMOASE ȘMECHERII!

Să-i faci cadouri este o artă. O artă a obligației. Depinde de tine cum arată perioada dintre două cadouri: ai fost atent și sensibil, sau grosolan și cu sufletul ca genunchiul caprei. Există trei mari posibilități de a te achita de arta asta într-un mod rezonabil. Nu vei deveni ce-a fost Brâncuși pentru sculptură, dar te vei descurca.

1. Ia-i ce ți-a spus ea să-i iei. Asta înseamnă să fii atent tot timpul, că nu-ți zice mură-n gură. Fii pe fază deci, ciulește urechile, mai ales când se hlizește tâmpă în vreo vitrină sau când e în mall și telefonează unei prietene. În orice caz, măcar o dată va pronunța numele cadoului. Clar, nume, prenume, firma-mamă. N-o face să-ți repete ce vrea și nu insista s-o întrebi dacă ai înțeles bine, că nu mai are niciun farmec, cadoul ăla se reportează până vei putea s-o surprinzi din nou cu el.

2. Ia-i ceva ce i-ar fi luat Brad Pitt în „Legendele toamnei”. A visat asta de mii de ori. Deci: o scoică, dar cu puțină platină pe ea totuși, un gândăcel-broșă, dar cu două–trei pietre Swarowski, un CD cu cele mai bune piese de pian din jazz, dar împachetat într-o geantă la vreo 3–4 milioane. Mare atenție să nu cazi în penibil, adică să bei banii și să vii acasă cu o floare înfiptă într-o vrabie, chestie care, vezi Doamne, ar semnifica iubirea voastră. Mai bine îi aduci o șaorma mare în care ai înfipt o șaorma mică.

3. Mergi pe șarmul lui Humphrey Bogart. Ce înseamnă asta? Clasic. Ceva clasic. Un stilou Cartier, un parfum Chanel, o eșarfă Armani. (De fapt, ar trebui să ai mereu în rucsac așa ceva. Vânează-le la reduceri!) Chiar dacă nu-i place, nu va spune nimic, ba se va gândi, totuși, ce bătută în cap e că nu-i plac astfel de chestii. Una peste alta, s-a încurcat cu un tip cu gust.

SIMONA:
CADOUL LUI COLUMB

La început, vrea să te cumpere cu bani cash. Scoate portofelul şi te întreabă: „Ia zi, păp'şa, cât mă costă să ieşi cu mine la o cafea?" Îi arunci cu portofelu-n ochi, îi spui că tu nu eşti „din aia" şi ieşi cu el la cafea gratis. 40 de cafele mai târziu, vine şi te întreabă dacă te măriţi cu el. Te uiţi la mânuţele alea două ale lui (GOALE) şi nu-ţi vine să crezi:

— Păi, cum să mă mărit… aşa, fără inel?

— Păi, n-ai zis că nu eşti „din aia"?

— Evident că nu sunt din aia, dar nu pot să mă mărit fără inel!

Scoate iar portofelul:

— Atunci îţi dau banii şi ţi-l iei singură, că eu nu mă pricep.

Dacă zici „Nu", e nasol, căci fie nu te mai măriţi, fie o să te măriţi fără inel. Dacă zici „Da", o să te măriţi cu inel, dar o să primeşti toată viaţa ta bani în loc de cadouri: „Să-ţi iei tu ceva frumos, iubi, că ştii că eu nu mă pricep". Iar când o să începi să te dai cu fundul de pământ că „Gata, s-a terminat, de-acuma îmi faci singur cadouri", o să se dezlănţuie prăpădul. O să primeşti sutiene cu 6 numere mai mari şi chiloţi cu 5 numere mai mici, o machetă de vapor, la scara 1:1 (i-a plăcut lui mult), râme pentru pescuit („erau drăguţe"), o drujbă („erau la promoţie"), un bisturiu („fiindcă ai o mătuşă chirurg"), o oliţă de făcut caca-n ea („fiindcă i-ai povestit cum ai făcut, acum 30 de ani, la grădi, caca pe tine"), opt pisici (deşi îţi doreai UN câine), o vacanţă în deşert (deşi tocmai îi spuseseşi că-ţi place să te plimbi prin ploaie), un costum de schi (deşi, ducându-l de mână până într-un magazin de costume de baie şi lăsându-l acolo, îi sugeraseşi altceva), un pix de aur (deşi eşti analfabetă).

Iar în ziua în care o să-ţi vină acasă cu ambulanţa şi fără un rinichi, să ştii că la scară te aşteaptă un Porsche-surpriză extravagant şi ultimul răcnet. Nu contează că nu ştii să conduci. Tocmai asta era surpriza.

SIMONA:

PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAȘTE, DAR VAG

— Hai, salut.
— Salut. Ce faci, coae?
— Mm…
— Mm?
— Îhî…
— Pff…
— Mdea…Tu?
— Mm…
— Da?
— Mda…
— Naşpa.
— Pisi, ne aduci două blonde la halbă, ca de obicei?

Cam așa arată un schimb de confesiuni între doi prieteni de sex tare, aflați la mare ananghie. Prieteniile bărbaților nu fac uz de prea multe vorbe. Ei se înțeleg, cum ar veni, din ochi, dar mai mult cu chelnerițele decât între ei. Iar, dacă, de exemplu, încerci să le smulgi informații concrete, răspunsurile te vor năuci:

— Deci ce-i luăm lui Gigel?
— Cine plm e Gigel?
— Prietenul tău cel mai bun.
— Credeam că-l cheamă „Coae”.
— Mergem la ziua lui. De-aia ne-a invitat la chef.
— E ziua lui? Ce tare, credeam că dă pur și simplu o bere.
— Deci ce cadou îi luăm? Știi câți ani împlinește?
— Habar n-am…
— Ce îi place?
— Ăăă… Silva blondă?
— În afară de asta. Ce pasiuni are?
— Plm, de unde să știu eu????? Ce, sunt nevastă-sa?

— E prietenul tău cel mai bun.
— Așa, și?

MIHAI:
PRIETENE PÂNĂ LA MOARTE ȘI DINCOACE DE EA!

Există prietene univiteline și biviteline. Prietenele univiteline sunt alea care se țin de braț prin curtea școlii, își fac temele împreună, ies apoi prin club și se sărută în ciuda asistenței, merg la toaletă în gașcă, iar când te cuplezi cu una dintre ele și o duci prima oară în pat, cealaltă așteaptă acasă la telefon toate detaliile. Deși tu n-ai fi avut nimic împotrivă, bineînțeles, să…

Cealaltă categorie, gemene biviteline, nu există.

Fiecare gagică are două prietene foarte bune, adică chiar foarte bune, nu ca celelalte prietene ale ei, cu care e doar prietenă foarte bună.

Una e aia care o duce superbine, pe care bărbatu-său o plimbă în concedii, îi cumpără magazine întregi de pantofi și căreia tot boul ăla îi lasă timp și pentru ea: merge la cursuri de salsa, stă la spa până arată mai tânără cu 80 de ani, încearcă toate restaurantele vegane din oraș.

Cealaltă prietenă foarte bună o duce super nașpa. Auzi în fiecare seară povești despre cât nenoroc are în dragoste, cum a stat cinci ani cu un nenorocit care a plecat cu alta, cum nu-și găsește loc de muncă. La un moment dat are și niște grețuri care se transformă în copil, pentru că, na, de nervi, s-a dus și ea cu unu' într-o seară. Of, cât ghinion are și fata asta! Ce karmă de căcat!

Tu le urăști pe amândouă. Pe prima pentru că bărbatu-său se transformă ușor-ușor în Gigel, vecinul de la trei pe care ți-l dădea mereu maică-ta de exemplu în copilărie: „Gigel cum poate să învețe? Gigel de ce nu a stat până la ora asta afară? Gigel de ce merge la Olimpiadă?" De prost! Pe-a doua o urăști pentru că nu-l învață pe fiu-său când vine cu el în vizită că de colecția ta de avioane nu are voie să se atingă nimeni.

MIHAI:
CELE MAI FRECVENTE 99 DE ȚIPETE

Să zicem că tocmai a băgat din greșeală în cuptorul cu microunde cățelul pe care i l-ai făcut cadou de ziua ei. După care, conștientă de oroare, a luat o găleată de apă și a aruncat-o pe cuptor. Scântei, pocnete, cade curentul în tot cartierul, doi bolnavi de la Municipal sunt deconectați de la aparate…

Îți țiuie urechile de la pocnete și te doare inima de acel canish. Mă rog, acum arată a canish, că el era un golden retriever de trei luni, din părinți campioni. Din păcate nu erau campioni la rezistat în cuptor. Întrebi în șoaptă, cu voce stinsă, sfâșiat interior:

— De ce ai făcut asta, lumina ochilor mei?

Tăcere. Tăcere din nou, alta însă, mai tăcută decât prima. După care:

— De ce țipi la mine?

— Da’ n-am țipat, am întrebat cât se poate de normal…

— Uite, iar ai țipat! Nu mai țipa la mine!

La fel cum câinii pun capul în pământ și bagă coada între picioare, mergând o vreme pe burtă, la propriu, la fel și femeile: când fac ceva de rahat devin foarte ofensive. Și îți prezintă chestia cu țipatul la ea ca pe cea mai mare crimă împotriva umanității. Da, au murit oameni în Gulag, dar li s-a vorbit frumos, pe un ton liniștit, nu a țipat nimeni la ei.

Poți s-o calci cu buldozerul, dacă-i vorbești calm („Vezi că acum accelerez!”), nu e nicio problemă.

Ideea e că întotdeauna vine cu chestia asta, cu țipatul, când îi reproșezi ceva, dar ceva foarte evident, un lucru pe care oricum toți îl văd.

— Ai ochii albaștri!

— Nu țipa la mine!

— Ai două mâini!

— Iar țipi? Nu mai țipa…

SIMONA:
DE LA „AAAA!” LA ZEN

Să zicem că a fost el la pipi cu câinele ăla pe care l-ai băgat tu la cuptor. A plecat cu el golden retriever de trei luni electrocutat și mort și l-a adus înapoi doberman de opt ani, cu părul lins și viu. Pentru că l-a luat pe-al altcuiva (tot un bărbat) din neatenție, logic! Te uiți la el cu ochii bulbucați și începi să țipi:

— De ce ai făcut asta, lumina ochilor mei?

El agață câinele de clanță (lesa, mă rog), își ia o bere și se trântește în fotoliu, la televizor, cu sentimentul datoriei împlinite. Țipi și mai tare, în timp ce îți smulgi smocuri de păr și i le arunci în ochi:

— Unde e câinele meu mic și mort, lumina ochilor mei, de ce mi-ai adus unul mare și viu? Mie îmi plăcea ăla.

Nu te aude.

— Nu ești în stare de nimic. Mâine-poimâine o s-o confunzi pe bunică-ta cu mine și o să-ncerci să i-o tragi.

Zappează liniștit. Zbieri și mai tare, în timp ce îți smulgi o mână și i-o arunci în cap.

— Într-o zi o să vii acasă și n-o să te mai recunosc, fiindcă te-ai întâlnit cu vreun vecin în lift și v-ați încurcat între voi.

Faci ca Tarzan, în timp ce încerci să îndeși și dobermanul în cuptor, ca să te răzbuni. Nu reușești, așa că mai țipi nițel. Nu te aude. Trec anii. Îmbătrâniți frumos împreună, în timp ce el se uită la TV, iar tu țipi.

Bărbații nu aud țipetele nici când sunt ale altcuiva, nici când sunt ale lor. Ei sunt niște ființe extrem de relaxate și zen.

SIMONA:
MAGNA CUM LAUDĂ-L!

„Ai mâncat tot? Bravo, bravo, bravo! Ai pus şi ciorbă pe tricou, ce drăguuț!” „Cine e băiat mare şi face pipi pe capacul de la WC? Sweeet!” „Vai, ce frumos ai vomat pe covor! I-a fost răuț la puiuț?” „Sunt mândră că eşti primul om care va păşi pe lună!”

Aşa vorbea soția lui Neil Armstrong cu Neil Armstrong şi aşa ar trebui să vorbească toate soțiile din lume. Bărbaților le place să fie lăudați. Lauda este pentru ei ca oxigenul, ca berea şi ca sexul. Nu îl lauzi de dimineața până seara, ca o nebună, nu ai viață bună cu el.

Iată cum ar trebui să arate o banală conversație de cuplu, la sosirea de la serviciu a jumătății masculine:

— Salut.

— Bine ai venit, armăsarule! Cum a fost azi la birou?

— Naşpa. M-am certat cu şeful.

— Îmi pare rău, scumpule! Dar, vai, cât de bine îți stă în costumul ăsta! Eşti… rrrrr…

— În costumu’ ăsta de trening? Din cauza lui m-am certat cu boul.

— Ți-a zis iar că „casual friday” nu înseamnă „treling”?

— Da, futu-l în bot.

— Nu te supăra, Jamesbondu’ meu, lasă că tu eşti frumos şi când eşti îmbrăcat ca ultimul cocalar. Şi ai nişte muşchi! Mamă, ce muşchi ai!

— Ți se pare că mi s-au mai umflat pectoralii? Ce muşchi am?

— Nişte muşchi de porc la grătar cu cartofi prăjiți, cum îți place ție. Te aşteaptă în bucătărie.

MIHAI:
NE DISTRĂM, DAR MAI VENIM ȘI-ACASĂ

Femeia trăiește mereu cu senzația că tu ai o viață mult mai mișto decât a ei, că tu te distrezi mai mult decât se distrează ea, că până și munca ta nu se compară deloc cu munca ei, care chiar este muncă, pe când la tine este doar acel interval ușor deranjant al zilei, între cafelele de dimineață și berile de seară.

Și, ca să restabilim adevărul istoric, trebuie să spunem că, în timp ce Neil făcea primii pași pe Lună, i s-a transmis în cască:

— Neil, we have a Problem! Big Problem.

— Vai, să-mi bag pula, s-a bulit modulul.

— Nu, frate, a sunat nevastă-ta. A zis că dacă până la 9, ora Pământului, nu ești acasă, nici să nu mai vii. Aa, și cică să iei apă.

— Coaie, te rog eu mult, zi-i tu că ne-a ținut mai mult șefu' pe Lună în seara asta. Altfel, să mor eu dacă mă mai întorc.

Dacă Maria Magdalena ar fi scris, într-adevăr, o evanghelie, ea ar fi început așa:

— Ți-a trebuit să fii tu Mântuitor, ți-ar capu-al dracu' să-ți fie! Acu', uite, stai agățat de lemnele alea. Cu ce mă încălzește pe mine că ești Tu cine ești? Avem mai mulți bani? Suntem mai fericiți? Am mers în mai multe concedii? Io ți-am zis!… Dar tu mai repede îl asculți pe urâtul ăla de Ioan și pe alcoolistul de Marcu. Să-i mai prind eu că te sună!

Și abia apoi, cerându-și scuze Domnului, ar fi trecut la discursul pătruns de cele divine al scripturii.

MIHAI:
O STRICĂCIUNE DE GAGICĂ

Când îi iei unei femei un calculator ai face bine să-i cumperi şi o echipă de specialişti care să stea după fundu’ ei toată ziua.

Dar să ne imaginăm un aparat foarte simplu: fără tastatură, fără mouse, fără ecran, doar cu un buton mare, roşu, în mijloc, cam cum ne prezintă Hollywoodul că arată lansatorul de rachete nucleare din subsolul Casei Albe. Deci, o cutie cu un buton.

La cinci minute după ce l-a primit, te sună:

— Nu ştiu ce naiba are, dar s-a stricat!

— Ai apăsat pe butonul ăla roşu?

— Care buton roşu?

— Ăla… roşu.

— Am apăsat pe toate.

— Nu. Doar un buton e, unul singur.

— Crezi că sunt proastă?

Tăcere.

O femeie poate să strice şi o piatră. Îi dai o piatră de pe marginea drumului şi, după zece minute, dacă stă cu ea în mână, o strică. Deşi aia nu folosea la absolut nimic, o auzi:

— Nu ştiu ce naiba are piatra asta, că nu mai merge.

— Da, iubito, nu se mai fac pietre cum se făceau odată!

O singură replică o poate enerva totuşi mai mult decât faptul că nu se pricepe la tehnologii. Să-i spui:

— I-ai făcut tu ceva.

Atunci strică şi relaţia.

SIMONA:
CU ONOAREA NEREPARATĂ CUM RĂMÂNE?

11 martie 2011. El vine acasă și o găsește pe ea lividă, uitându-se la televizor. Pe ecran pâlpâie o bandă cu „BREAKING NEWS”.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, cu vocea sugrumată de teama că tocmai se difuza emisiunea „Trădați în dragoste”.

— E nasol în Japonia. Accident nuclear la Fukushima.

— Slavă Domnului, mă și speriasem! se luminează el.

— Ești nebun? A explodat centrala nucleară! Și nu, nu i-am făcut eu nimic!

— Păi, atunci? Ce treabă avem noi?

— SUNTEM JAPONEZI ȘI LOCUIM LA 30 DE KM DE FUKUSHIMA!!??

— A, da? Uitasem. Dacă-i așa, dă-te la o parte, că mă duc să repar centrala aia.

Și iese.

Jumătățile noastre mai tehnice trăiesc cu impresia că pot să repare orice. Dă-le o șurubelniță și îți fac dintr-un frigider stricat unul și mai stricat, plus niște jaluzele verticale, că le-a rămas ceva material.

Bărbatul doar se preface enervat atunci când femeia strică în zece minute computerul proaspăt primit cadou. În realitate, îi place, se bucură, jubilează în secret. El nu apreciază mai mult ca orice, la o femeie, fundul și țâțele. Nici vorbă. Pune una cu țâțe mari care nu se pricepe să strice, lângă una cu țâțe mici, care se pricepe. Va cădea în genunchi în fața celei cu țâțe mici și-i va oferi inelul.

Și, pentru că veni vorba mai sus, la Fukushima s-au prezentat imediat câteva sute de japonezi civili, cu șurubelnițele-n mână, gata să intervină asupra centralei. Câțiva au și reușit s-o „repare”. Ăsta e motivul pentru care, la câteva zile după primul eveniment, s-au mai prăjit niște reactoare.

SIMONA:
CEA MAI MARE DIN PARCARE

Pe vremea când era singur pe pământ, Adam era văzut adesea alergând ca disperatul până cădea lat. Făcea concurs cu sine însuși, ca să vadă cine aleargă mai repede.

Bărbații sunt într-o permanentă competiție cu ceilalți bărbați. Dacă două femei însărcinate cu băieți ar petrece mult timp împreună, consecința ar fi că una s-ar trezi că naște încă din luna a II-a, iar cealaltă ar urma-o îndeaproape. Ar veni apoi sângeroasele concursuri „cine face caca mai mult", „cine urlă mai tare" și „cine își trezește părinții de mai multe ori pe noapte".

Tom și Jerry nu își trag tigăi în cap în numele conflictului etern dintre speciile lor, ci pentru că sunt amândoi băieței. Între un motan și o șoricioaică nu s-ar fi înfiripat niciodată o asemenea competiție.

Când bărbatul duce din proprie inițiativă gunoiul e pentru că i-a venit, de pe scară, miros de la gunoiul dus de alt bărbat și ține să arate că el îl duce mai bine.

Dacă vrei să-l convingi să mănânce broccoli, invită la masă câțiva domni îndrăgostiți de această legumă cruciferă. Știu că nu există, dar poți angaja niște actori. Va sfârși prin a mânca o cantitate impresionantă și s-ar putea să pluseze cerând și niște conopidă sau niște salată verde.

Dacă bărbații ar întâlni la sala de sport doar femei, copii și pisici, multe vieți nu s-ar mai încheia brusc sub o halteră de 800 de kile. Cât despre formula „micul dejun al campionilor", e clar că a fost inventată de mămica disperată a unui băiețel mofturos.

Atunci când Obama și Putin s-au întâlnit prima dată, primul lor gând a fost: „Oare o are mai mare decât mine?"

MIHAI:
ÎNTÂLNIRE DE HALUL TREI

Dacă vrei să știi ce să-i spui unei femei ca să se simtă bine, bagă bine la cap cum decurge întâlnirea dintre gagica ta și o prietenă de-a ei. Primele cuvinte sunt foarte importante:

— Vai, dar ce bine arăți, fată!

Aia poate tocmai a ieșit din spital după ce a dat trenul peste ea. Nu contează, arată super.

— Dar ce bine te prinde, fată, portocaliul ăsta?!

Aha, dar parcă nu la fel de repede cum a prins-o trenul ăla.

— Ai mai slăbit! Puțin, nu mult, dar ai mai slăbit!

Zice puțin ca să nu lase impresia că aia ar mai avea de slăbit. Nu, e perfectă. Și cum naiba să nu cântărești mai puțin dacă locomotiva a smuls din tine bucăți de carne.

— Nu-mi zice că n-ai fost azi la salon, că nu te cred!

Te uiți și tu și te gândești: Ba da, a fost, doar nu crezi că a lipsit de la muncă. Și ce-i așa aiurea la un salon de masaj?…

După asta începe s-o atingă. Îi pune mâna pe păr, pe haine, îi studiază pantofii, după care, urmează încheierea într-o schelălăială generalizată. Își urează chestii, fată, trebuie neapărat să ne vedem, să-ți zic, să-mi zici, să povestim, ca pe vremuri etc.

După zece metri, în funcție de cum arată prietena aia, se deschid 2 posibilități:

1. Dacă aia arată bine:

— Tot țărancă a rămas asta! Cum naiba să-ți iei blugi din ăia? Crezi că mai ești la tine în Făurei?

2. Dacă aia arată rău:

— Totdeauna mi-a fost dragă! Ce fată bună și cu mult bun-gust! Ne-am înțeles bine mereu.

Tu te gândești la ce-și spune aia după zece metri:

1. Dacă arată bine:

— Ah, neapărat trebuie să trec pe la ea. Poate nu e acasă, și stau la o cafea

cu animalul ăsta care o însoțea.

2. Dacă arată rău:

— Ah, neapărat trebuie să trec pe la ea. Poate nu e acasă, și stau la o cafea cu animalul ăsta care o însoțea.

MIHAI:
TOȚI O CEAFĂ ȘI-UN PĂMÂNT

— Vezi, dacă mergem la ai tăi, nu stai toată ziua la șprițuri cu văru-tău, și pe mine mă lași cu mă-ta și soră-ta să atârn.

Așa începe săptămâna care ar trebui să aducă lumină în suflete și bucurie în inimi, dar nu reușește să aducă decât alcool în ficat și drob peste tot.

Să te îndopi și să torni în tine e însă o fatalitate, oricât încerci să te abții. Faci mișcare doar dacă mergi să bei și în oraș. Evident, în cazul fericit în care nu mai încapi în mașină. Toate casele au un aer de spital.

Cum se ajunge aici? Păi, simplu!

Imediat după Sfântul Ion, a doua zi de dimineață, mamele din România pun mâna pe telefon:

— Ce să gătească mama când veniți de Paște, pe lângă ciorbiță de miel, drob de pui, drob de miel, friptură de miel, friptură de curcan, că Ioana nu mănâncă miel, un borș bun, moldovenesc, salată boeuf? Aoleu, să nu uit să-l trimit pe taică-tu să ia brânza aia de la Grigore și vin de la Tudor…

— Mamă, e superbine, atât, ajunge, chiar e mult!

— Aoleu, ai dreptate să nu uit de grătărel! Să iau cârnați de la Julică, măcelarul, și să vorbesc cu Mariana să-mi oprească și mie un antricot de-ăla bun. Sper să mai aibă, că m-am trezit și eu cam târziu…

— Nu mai e nevoie, vorbesc serios! Oricum, eu bag ceva mai ușor așa…

— Da, și pește deci. Vai, trebuie să-nchid, că n-am dat comanda de cozonaci. Iau trei sute anul ăsta, că anul trecut am luat două sute și ați văzut că n-ați avut să luați și la București.

Singura variantă demnă pentru un individ ca să nu devină un animal căruia să-i fie scârbă de el însuși a treia zi de Paște este să intre în pușcărie. Și să refuze pachetul cu care vin cocoșate mă-sa și gagică-sa de acasă.

SIMONA:
SUPRAVIEȚUIREA TRECE PRIN STOMAC

Știți momentul ăla în care o mamă adoarme și se trezește brusc, transpirată și urlând? Tocmai a visat că era Paștele sau Crăciunul, îi venise băiatul acasă, ea nu-i pusese pe masă decât o felie de friptură cât palma, un bol cu salată și un pahar de vin, iar el, după ce le înghițise, începuse s-o mănânce pe ea.

Ăsta e și motivul pentru care, la întrunirile mari de familie, copiii sunt așezați separat de părinți, la o măsuță a lor. E foarte posibil ca taților să nu le ajungă ce e pe masă și să se apuce să înfulece ce e pe lângă ea, începând cu ciolănașele mai fragede.

Legenda rămasă de pe vremea când bărbații alergau elefantul cu sulițele spune că sexul tare, spre deosebire de ăla slab, are nevoie de multă hrană. Pentru că, vorb-aia, nu doar că bărbatul e cât ușa, dar face și mult efort fizic. Se aplică și programatorilor de 1,58 m și 30 de kile, care aleargă toată viața cu mouse-ul după un pixel, din poziția șezând cu curul pe scaun.

De ce gem mesele de la nunți de dezgustător de multă mâncare? Ca să se ghiftuiască bine ginerică înainte de a rămâne singur cu mireasa.

Care mireasă își ocupă, biata de ea, imediat după nuntă, locul predestinat, ăla de la cratiță. Pentru femeia căsătorită, cratița e arma cu care își asigură zilnic supraviețuirea. Cască animalul o gură cât a lu’ Godzilla și începe să te alerge prin casă? Îi arunci repede în ea doișpe kile de șnițele, un munte de piure și-o plăcintă ca la mă-sa acasă și ai scăpat. Pentru moment și, desigur, dacă ai noroc. Uite, Elodia, săraca, n-a prea avut…

SIMONA:
PASIUNEA MEA, PISCICULTURA

Tocmai te-ai căsătorit cu un pasionat de muzică? Pregătește-te să locuiești într-o casă care arată ca un cuib de barză. Cabluri peste cabluri, încâlcite, înfășurate, împletite și încolăcite, peste care tronează el, clocindu-și noul playlist pentru radioul pe care și l-a deschis online și al cărui singur ascultător este. Până la urmă, tot e mai bine decât dacă te-ai fi măritat cu un fan Apple. Ăștia se bagă seara în pat cu un MacBook Pro, un MacBook Air, un desktop d-ăla mic, drăguț, din 1984 (când au apărut prima dată Mac-urile), două iPhone-uri, un iPad normal, un iPad mini, un iPod și un PC. Ca să-l compare continuu pe cel din urmă cu toate sculele anterioare și să exclame: „Mamă, ce tare e Apple, PC-ul e de căcat!”

Bărbații, atunci când au o pasiune, ori o au ori n-o mai au. Dacă viitorul tău soț iubește pescuitul, cel mai bine ar fi ca, înainte să zici „Da”, să-ți scoți un ochi. Oricum o să-ți intre mai târziu în el unul dintre cele 8 000 de ace de pescuit înșirate prin casă, așa că mai bine știi o treabă din capul locului. Nu ar fi rău nici să te obișnuiești să dormi cu râme, să trăiești cu râme, să te uiți la televizor c-un buchețel de râme în păr, unul pe umăr și unul pe nas. Sunt chiar drăguțe. Sunt foarte prietenoase, nu latră și nici nu tre’ să le scoți la pipi de două ori pe zi, că fac în casă, pe unde apucă. Singura chestie nasoală e că ajungi să te atașezi și să le dai nume, iar când Manuela, Loredana, Cristina, Mihaela și Raluca nu se vor mai întoarce de la pescuit, o să-ți fie greu știind că au ajuns hrană pentru pești.

Dacă ești norocoasă și ai dat peste un bărbat fără pasiuni, atunci chiar te-ai scos. Ăștia chiar se restrâng la minimul necesar. Nu colecționează decât busole, bricege, ceasuri subacvatice, fierăstraie și șurubelnițe cu cap în cruce.

MIHAI:
ROBOTICĂ ȘI BUCĂTĂRIE

Dacă ar fi trăit în ziua de azi, Daenerys Targaryen, tipa blondă în cap și neagră mai jos, la sprâncene, din Game of Thrones, nu ar fi avut nevoie de dragoni ca să-și recupereze de la stat proprietățile familiei. Ca femeie modernă și cu toate update-urile la zi, ar fi fost de ajuns să-și scoată toți roboții de bucătărie la luptă. Imaginați-vă un câmp plin de mixere mârâitoare, blendere împroșcând cu bale de quinoa în jur, deshidratoare, cuptoare cu microunde radiind împrejur, infernale storcătoare de fructe, monstruoase aparate de gătit la abur și ea însăși, micuța Daenerys Targaryen, așezată în fruntea acestei oști, cu două tigăi Dry Cooker în mâini, agitându-le amenințător deasupra capului.

Cine s-ar pune cu o asemenea bestie? Gândește-te numai ce te așteaptă ca prizonier de războiu! O singură chestie doar: o să-ți prindă testiculul în cleștele acela de zdrobit usturoi și va apăsa lent — cu cât se va micșora testiculul sub presiune, cu atât îți va ieși din orbită ochiul corespunzător (testiculul stâng, ochiul stâng, deci) și, o vreme, se va distra așa, văzând cum belești ochiul. Apoi se va juca cu două stropșitoare de-alea, umflându-ți ochii pe rând sau ambii în același timp, după cum va vrea să se distreze ea și locotenentele ei.

Eu, câteodată, chiar dacă nu-mi place mâncarea, mănânc de frică: frate, dacă pune storcătorul de fructe pe mine?! Plus că, de multe ori, dacă intri când se pregătește mâncarea, în plin proces, ai senzația că ai pășit, naiba știe cum, în platou la Dexter.

— Du-te și du și tu sacii de gunoi! zice ea.

Te uiți, sunt doi saci de plastic, negri, înnodați la gură.

— Și dacă ne prind? întrebi.

Asta da pasiune, roboții, dar nu zic mai mult, că sunt tânăr, am un viitor în față!

MIHAI:
TRĂDARE SĂ FIE, DA’ SĂ N-O ȘTIM ȘI NOI!

— Au dat ăștia niște poze cu Brad Pitt acuma la televizor, știi cum arată? E frumos de pici! Deci e incredibil de frumos.

Te uiți la ea cu fața „Așa, și?”, iar ea continuă:

— Băi, deci arată atât de bine, și și-a lăsat din nou părul lung, era undeva pe stradă cu unul dintre copii.

Ție îți vin în minte toate glumele pe care le-ai făcut sau le-ai auzit despre cum Brad Pitt i-a tras-o Angelinei de două ori și acum are cinșpe copii, despre cum Angelina îi zice, din greșeală, unei maimuțe la Zoo: *Ți-a plăcut, mami, să vezi animalele?! Acuma, hai acasă!* Mă rog, mârlănii.

— Iar faptul că i se vedeau găurile alea pe care le are pe față îl făceau și mai masculin, și mai viril, degeaba mâncau ăștia căcat la teve. Animal, frate! Superb!

Fața „Așa, și?” se transformă în „Ce labagiu!”, o față foarte folosită atunci când unul arată foarte bine și poate să penetreze (și chiar o face) tot ce îi pică într-o rază de zece hectare.

— Era, așa, în niște pantaloni negri de trening și un bluzon de-ăsta simplu, tot negru, părul prins în coadă la spate, dar lăsat mai liber, băi, deci bestial tipu’…

Și-uite-așa, a trecut și fața cu „Ce labagiu!” E nevoie să treci la un alt nivel: „Ce gay!” Ce să-ți zic, umblă despletit pe stradă. Să-și prindă-n pula mea lațele alea în cosițe dacă e pârțar.

— Ce e mișto la el e că pare așa, foarte simplu, modest, adică n-avea nicio greață tipu’, îl durea-n cur, nici măcar nu se spălase pe cap, el își vedea de treburile lui. Iar bluzonul ăla îi venea perfect pe corp, adică arată la fel ca înainte, i se vedeau pectoralii…

Te uiți la ea și îți spui: „Suntem chit! Că și eu am înșelat-o ieri cu Monica Belluci. Ce femeie, să moară mama!”

SIMONA:
TALENTATA MÂINE-I GATA

În afară de Meryl Streep, care e urâțică și cu un talent uriaș, și de Sarah Jessica Parker, care e strâmbă și fără pic de talent, toate actrițele de la Hollywood au fost selectate după criteriul unic frumusețe. La bărbați, e plin de urâți fermecători, gen Jack Nicholson sau Al Pacino, la femei n-ai să vezi decât superpiese.

Ați observat că în toate filmele de acțiune există câte-o bunăciune care se ia de gâlci cu 200 de gealați deodată și reușește să le împrăștie mucii pe pereți? După care, c-o mână pune la loc pe traiectorie avionul deturnat de teroriști, în timp ce cu ailaltă ajută o gravidă să nască, iar cu un picior dezamorsează o bombă și cu ălalalt se operează singură de fibrom?…

Dar că, în mai toate SF-urile, există o EA fizician și savant de renume mondial, ați observat? Cu o inteligență feroce și niște țâțe senzaționale, revărsate din halatul de intelectuală cu 7 numere mai mic, reușește mereu să inventeze ceva (o formulă, o substanță, un răhățel pe varză, orice), care-l ajută pe EL, bătăușul-erou, să salveze omenirea.

Oare de ce se întâmplă toate lucrurile astea?

Presupunând că s-ar duce acuma o urâtă megatalentată la Hollywood, să se angajeze, știți ce i s-ar răspunde? „Ne pare rău, dar, până nu moare Meryl Streep, nu putem debloca postul. Dar, dacă aveți vreo prietenă cu țâțe mari, rugați-o să ne trimită un CV. Cum? Nu știe să scrie? Dar nu tre' să scrie nimic în el, doar să pună o poză. Nu are pe cineva inteligent care s-o ajute?"

Se spune că fiecare mare actriță d-asta bunoacă are angajat un sufleur care-i șoptește non-stop: „Inspiră, expiră, inspiră, expiră…"

SIMONA:

CA UN EL ÎN MAGAZINUL DE PORȚELANURI

Știți celebra vorbă „ca un elefant într-un magazin de porțelanuri”, da? Ei bine, a sosit momentul să aflați adevărul despre ea: a fost, evident, inventată de o femeie și se referea la soțul ei. Doar că n-a vrut să-l supere pe om și s-a folosit de animalul cu trompă, nedreptățindu-l, săracu’. În realitate, un elefant se strecoară printr-un magazin de porțelanuri mult mai ușor decât un homo sapiens sapiens de sex M.

Bărbații sunt de o grație, de o delicatețe, de o gingășie ieșite din comun. Au mânuțele-alea mici și piciorușele-alea fine, cu care fac mișcări de o exactitate dureroasă, își stăpânesc mișcările propriului corp, ca niște zbiri. Nici nu le curge ciorbă din gură când vorbesc, nici nu le cade pe picioare tot ce e-n frigider, atunci când îl deschid să ia untul, nici nu fracturează brațul bunicuțelor, atunci când încearcă să le treacă strada.

Multe din „bătăile” care izbucnesc în baruri, la meciurile de fotbal, nu sunt conflicte între suporteri. E vorba pur și simplu de bărbați puțin afumați, care nu-și mai controlează perfect trupurile. Unul încearcă să mute scaunul și, din greșeală, îi dă altuia cu el în cap, altul vrea să dea noroc cu halba și i-o scapă în dinți vecinului, chestii d-astea… Din afară pare că vor să se omoare, în realitate doar se mișcă prin spațiu cu maxima delicatețe de care sunt capabili.

Singura metodă prin care poți determina un bărbat să danseze e să îl convingi să bage un cui în priză. Dar, chiar și atunci, din păcate, dansează singur și doar breakdance. Multe femei au devenit lesbiene doar ca să aibă și ele cu cine să danseze.

MIHAI:
DANSUL ŞI DÂNSA

Expresia „sexul slab” a fost creată de femei din cauza obsesiei cu grăsimea, iar „sexul frumos” a venit să acopere obsesia cu urâțenia. Înăuntrul ei (hai, fie, în profunzimea ei), fiecare femeie se consideră grasă și urâtă.

Mare mirare că femeile nu au scos o sintagmă care să le exprime și aspirația către unduire, care să le cuprindă pornirea născută spre dans. Noi le-am propus un nume, „streptease”, dar nu par tocmai de acord cu el, mă rog, nu gratis.

Exact când te vede că te distrezi mai bine sau când crezi că ai trecut prin toate încercările pentru o partidă de sex, vine cu chestia asta tâmpită: „Hai să dansăm!” Niciun bărbat vreodată nu a pus cea mai simplă întrebare din toate timpurile: „De ce să dansăm?” Și nu a pus-o de teamă ca nu cumva să existe un răspuns. Ce lume ar mai fi aia în care ar exista un răspuns rezonabil la întrebarea: De ce să dansăm? Eu unul nu mi-aș crește copiii într-o asemenea lume.

Totuși, bărbații au inventat de-a lungul vremii ceva ce are aparența dansului: bluzu’. Are aparența dansului în sensul că stai în picioare, te miști și faci asta pe muzică. Dar bluzu’ (așa trebuie să se scrie, cum altfel?) este față de dans cam ce este epigrama față de haiku sau FIFA 2000 față de fotbal. Pur și simplu, la bluz, te legeni ca un convalescent ridicat din pat de o asistentă ca să facă niște pași prin cameră. Dar asta nu înseamnă nimic pentru femei. Ele vor să te atragă în Biserica Salsa — acest loc în care Satana se bucură ca un copil la Disneyland văzând cum a ajuns cel făcut după chipul și asemănarea Ăluia. Ați văzut vreodată un om fără pic de demnitate? Nu, Papahagi nu dansează salsa, dar sunt o groază de băieți care se gândesc că acele interminabile ore de transpirat lângă o gagică și de frecat pelvis de pelvis le vor fi echivalate cândva cu cinci minute de sex.

Oare cum pot unii, după ce au dansat salsa, să se mai privească în oglindă?

MIHAI:
OPERE COSTUME

Cel mai simplu când vrei să-ți cauți nevastă este să te duci la un magazin de costume de baie. Tragi cu ochiul la cabinele de probe și le abordezi pe cele mai bune dintre ele, schimbi numere de telefoane, stabilești întâlniri. Eh, după ce faci asta, te uiți după aia care își alege un costum de baie, îl probează și îl cumpără. În fața ei, cazi în genunchi plângând și îi spui că, dacă nu te ia de bărbat, te sinucizi înghițind sutiene și băgându-ți umerașe în cur.

Ideea e că, dacă nu te ia una ca asta de bărbat, și o alegi pe oricare dintre celelalte, vei petrece o lună pe an, înainte de cele două zile de concediu din vară, mergând după ea ca un cămiloi, din magazin în magazin, în speranța că vreun producător de ațe și bucăți de cârpă din lumea asta le-a combinat în așa fel încât să iasă un costum de baie care să i se potrivească și ei. Vei transpira ca un interlop care bate un datornic, vei ajunge să ai respectul de sine al lui Boc, te vei târî implorând milă în timp ce ea, înjurându-și genele neamului care i-au dat acele șolduri, acei sâni, coastele, rotulele, tibiile, sfârcurile, va continua să probeze, și să probeze, și să probeze.

Probabil că nu e femeie pe pământul ăsta care să nu creadă că plaja este un loc amenajat pentru ca mii de oameni să se adune și să se uite la ea, numai la ea. Când se întinde la soare sau pășește plină de sine și de cremă spre apă, până și astronauții de pe stațiile orbitale nu fac altceva decât să stea la hublou cu binoclul.

Știu, veți zice că cea mai bună nevastă e Anca Pandrea: o scoți din duș și-o arunci pe plajă.

SIMONA:
LA MARE, LA SOARE, LA RECUPERARE

Nu, plaja nu este un loc amenajat pentru ca mii de oameni să se uite la ea, este un loc amenajat pentru ca mii de bărbați să se uite la ea. Pentru că asta fac bărbații la plajă. Se uită după femei, obligatoriu nu după ale lor.

Știți maimuțoaiele alea de pluș, cărora li se învârte capul și se pun, de obicei, pe bordul mașinii? Când au fost concepute, s-a luat ca model un bărbat la plajă.

De fapt, plajele fac parte dintr-o conspirație medicală. Au fost concepute, mai exact, pentru domnii cu probleme la coloana cervicală:

— Tre' să facă niște kinetoterapie, altfel nu scapă de discopatia asta, îi zice doctorul soției, referitor la soț.

— Nu vrea, dom' doctor, nu mă înțeleg cu el.

— Nu vrea? Atunci du-l la mare. O să i se învârtă capul cât în 100 de ședințe de recuperare.

— Bine, dom' doctor, îl duc.

— Ai grijă, o să înceapă să și vorbească singur, să nu te sperii.

Într-adevăr, dacă o privești cu atenție, orice plajă arată exact ca Spitalul 9, doar că oamenii sunt mai dezbrăcați. Ele pozează, își bombează fundurile și își sug burțile, iar ei, în timp ce sucesc din capete ca demenții, dau și mărunțel din buze: „Hai, să-mi bag… cum arată asta… mamă, ce țâțe… blabla… cur… Isuse… blabla… fi-mi-ar capu' să-mi fie… etc." Cum cine a început? Ei, evident!

Iar echipamentele de snorkeling s-au inventat pentru ca bărbații să se poată uita după femei și în apă.

SIMONA:

JOACĂ DUPĂ CUM ÎI CÂNTĂ CROCODILUL

Dacă le-ar permite societatea, bărbații s-ar juca și la 50 de ani cu mașinuțele și cu soldățeii și ar face castele din cuburi, sub masa din sufragerie. Dar nu le permite, așa că a fost nevoie să apară jocurile pe calculator.

Dacă toate soțiile ar ține un jurnal, majoritatea ar arăta cam așa:

23 iulie 2013

Acum o lună, soțul meu și-a cumpărat un joc nou, unul cu un crocodil care face duș. De atunci, nu mai face nimic altceva decât să spele crocodilul. Dimineața, cu o mână își bea cafeaua, cu alta spală crocodilul, în metrou, spre serviciu, spală crocodilul, iar la birou cred că spală crocodilul, altfel nu-mi explic de ce a venit acasă cu doar jumate din salariu. Seara, vine epuizat de atâta spălat crocodilul și se apucă să… spele crocodilul. Dacă îl rog să spele copilul, îmi zice că nu are timp, iar, uneori, seara, nu mai apucă să se spele nici pe el însuși, fiind prea ocupat cu crocodilul. Pe măsură ce crocodilul ăla e mai spălat, bărbatul mi se-mpute, iar mie îmi vine să mă arunc pe geam de nervi. Nu mai suport culoarea verde și, de vreo zece zile, caut pe net să mă înscriu în vreo asociație care militează pentru uciderea în masă a crocodililor. Încă n-am găsit, mai caut.

25 iulie 2013

După 35 de zile, 14 ore și 2 minute de spălat crocodilul, aseară a adormit fără să spele crocodilul. Doamne, Dumnezeule, ajută-mă să se plictisească de crocodil, altfel ajungem la divorț.

26 iulie 2013

Mulțumesc, Doamne! S-a plictisit, în sfârșit. De azi nu mai spală crocodilul. Bate maimuța. Da, e un joc nou. Din când în când, o mai gâdilă, și maimuța râde, dar în general preferă să o bată. Mă duc să mă arunc în fața crocodilului. Pardon, a metroului. Adio, lume!

MIHAI:
TOATE-O JOACĂ ŞI-UN PĂMÂNT

Decât să te joci ceva cu o femeie, mai bine îi propui să faceţi curăţenie. Adică, dacă tot vrei s-o vezi nervoasă şi ofticată, măcar să ai satisfacţia că la sfârşit e obosită şi are şi câteva vânătăi de la colţurile mobilei. Plus că, dacă-ţi joci bine cartea inutilităţii şi a neîndemânării, poţi să ai norocul de a fi gonit din casă pe motiv că mai rău o încurci.

Că e vorba de jocul de cărţi, de Monopoly, de Scrabble, invariabil trebuie să-i explici două zile ce are voie să facă şi ce nu.

— Aaa, păi, dacă jucăm aşa, nu-mi convine!

— Astea sunt regulile, iubito, din Alaska până la rapperii de pe Coasta de Vest.

— Eh, rahat, nu-mi place. Dar stai, că am trei şeptari în mână, hai să jucăm!

— Nu trebuia să-mi spui că ai trei şeptari!

— Dacă m-ai bătut la cap atât…

Şi face faţa aia serioasă şi concentrată pe care o au mâţele când urmăresc fasciculul de lumină.

— Mă duc să iau o bere din frigider, mai vrea cineva ceva? întrebi tu.

— Ori joci, ori bei bere?

Trebuie să stai nemişcat ca la orele alea de biologie, cu profa dementă şi cu mustaţă, urmărind pe sub sprâncene dacă a ajuns, răsfoind în catalog, la pagina ta.

Dacă a pierdut, s-a terminat.

— Ce joc stupid, probabil ai şi trişat, că eu nu ştiu atât de bine…

— Nu-i nimic, dragoste, hai să mai jucăm.

— De ce, ca să mă baţi din nou?

Oftica e motivul pentru care jocurile fetelor în copilărie sunt fără finalitate: de-a doctoriţa, de-a casa (o casă mare în care ea tot aranjează lucrurile), de-a plimbatul unui bebeluş în cărucior, de-a mama şi de-a tata — o ciorbă lungă pe care o continuă şi mai târziu, doar că în mărime naturală: se fac doctoriţe, îşi iau casă, bărbat, fac copii etc.

MIHAI:
CENTRUL VECHI, CHIAR EXPIRAT

— Du-mă tu undeva în seara asta!

Așa poate să înceapă o catastrofă.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci când ieși cu ea în Centrul Vechi este să-i suni pe toți chelnerii și să le spui să nu te mai salute cu „Ce faci, baroane, scuze că aseară a trebuit să închidem la cinci dimineața!”

Ai observat că, dacă mergi cu prietena undeva unde tu îi spui că ai mai fost, chelnerița are ceva cu ea?

— Asta nu mă suportă, nu știu ce are.

— Care asta?

— Cum care, asta cu țâțele mari și care e pensată ca dracu’.

— Aaa, serios, nici nu am observat.

— Ce, că e pensată ca dracu’?

Și ăsta e doar începutul. Pentru că, altfel, totdeauna paharul are un miros.

— Ce miros, iubito?

— Cred că nu l-au spălat bine. Îîî, e ca și cum aș bea după un boschetar.

— Băi, mie mi se pare OK.

— Păi, normal, ție ți se pare OK și chelnerița asta.

Cartofi copți mai proști ca acolo nu a mâncat în viața ei. Aaa, ba da, a mâncat într-un coșmar pe care, după trei ani de terapie, reușise să-l uite și care acum a recidivat. Și cum naiba i se aduce apă rece, când ea a cerut la temperatura camerei?

— Au cameră frigorifică, iubire! încerci tu o glumă atât de insensibilă, moment în care, pe bună dreptate, în ochii ei semeni cu Arșinel sau Țociu.

Te salvează o briză cu miros de șobolan mort care vine din subsolurile caselor ruinate ale Centrului Vechi.

— Ce chelneriță nespălată! zici și aștepți să recunoască promptitudinea unei glume mai bune. Dar nu, e momentul în care-și amintește că cea mai bună prietenă a ei a fost dusă de iubit pe o insulă grecească, ferită de canicula din

Bucureşti şi de terasele astea de rahat.

SIMONA:
ACASĂ E UNDE E O BERE RECE

Bărbații nu au nicio problemă cu locurile în care ies. Pentru ei, toate chelneriţele au trecut pe la Regina Sprâncenelor, paharele pline de bale de la anteconsumatori miros exact cum trebuie, iar cartofii care fac pluta pe spate în ulei, alături de câțiva mici morți, de culoare vânăt-verzuie, sunt cea mai bună masă. Un singur loc din lume nu le e foarte confortabil și îi găsesc tot felul de cusururi: acasă. Mai ales când îi vin socrii în vizită. Față-n față cu socru-său, orice bărbat are dispoziția unei femei la ciclu. Îl doare capul, îl înțeapă sânii, e monosilabic, nu suportă zgomotele, toate glumele i se par proaste, îi e greață numai când vede băutură, iar de mâncare nu se-atinge, că se simte umflat ca o vacă. A, și reține apă, de aici fața buhăită și cearcănele de Amy Winehouse. Puțin lipsește să nu se prăvălească în genunchi, în fața unei icoane, ca să-i arate tatălui nevestei și latura exagerat de spirituală.

Ca un bărbat să se simtă bine acasă, nevastă-sa ar trebui să-l întâmpine într-o fustă scurtă, încă de la ieșirea din lift: „Poftiți pe la noi, avem reduceri și oferte speciale în seara aceasta. La 19 beri, pe a 20–a o primiți gratis, iar șnițelele vă vor fi prăjite în ulei de motor, folosit a 6657–a oară”. Înăuntru nu-l va pune nimeni să se descalțe și îl va aștepta o masă mare, slinoasă, la care să poată să-și mai cheme prieteni. Iar soția-chelneriță va avea grijă să nu aducă berea caldă, să golească scrumierele la timp și să nu se supere dacă e ciupită de fund.

În cel mai crâncen coșmar bărbătesc, lucrurile încep frumos, ca mai sus, după care, exact după ce le aduce al 7–lea rând, chelnerița înnebunește brusc, pune scaunele pe masă și îi dă afară în șuturi pe toți bețivii, inclusiv pe-al ei. De-abia atunci, el va începe să-și adore căminul conjugal și va zgâria toată noaptea la ușă, rugându-se să-l primească „acasă”, de unde n-o să mai plece niciodată nicăieri. Să-l primească și să-i aducă o Silva blondă, rece, normal.

SIMONA:
CĂLDURĂ MARE, MONȘER

Cine a fost la Polul Nord, știe că acolo e plin de bărbați care umblă în chiloți și pufăie nervoși, din cauză că le e prea cald. Din când în când, se tăvălesc pe gheață, ca focile, și își pun zăpadă-n cap, ca să facă față caniculei.

De când se naște și până moare, bărbatului îi e cald. Pune-i în farfurie o ciorbică sleită de la frigider și, de îndată ce va gusta, va urla ca din gură de șarpe, executând în jurul mesei un dans tribal, cu finalizare la spital, unde cere să i se facă urgent transplant de limbă, aia veche fiind nu arsă, nu opărită, ci de-a dreptul carbonizată. De la ciorba prea caldă, desigur.

Se vorbește despre faptul că bebelușii se opăresc ușor la fund, dar nu s-a spus niciodată adevărul. Iar adevărul e că numai bebelușii de sex bărbătesc se sufocă în pempărși, opăreala însoțindu-i apoi în viață, până la adânci bătrâneți. Ăsta e și motivul pentru care unii bărbați fug de angajamentul într-o relație. Le e frică să nu se opărească de la căldura sentimentelor. Știți pernele alea speciale pentru alăptat, nu? În curând, va apărea perna specială pentru alăptat băieței, dotată cu lighenuș cu apă rece, în care să-și țină picioarele copilașul, atunci când suge de la mă-sa. Ca să nu-i mai fie cald.

De câțiva ani buni se poartă frigiderele acelea imense, care se termină în tavan, iar uneori au două uși și dimensiunile unui șifonier. Ele au fost create de bărbați, pentru bărbați. De multe ori, apar discuții cum e cea de mai jos:

— Alo, cu Gigel, vă rog.

— Gigele, la telefon… ăă, stați puțin, că nu știu unde e. Pur și simplu, a dispărut.

— Aștept.

— L-am găsit, era în frigider, lângă oala cu sarmale. Vi-l dau imediat.

MIHAI:
FRUMUSEȚE, FEȚE CREȚE

Dacă vrei să-ți omori partenera, fă-i cadou de Crăciun un tricou care-i place mult de tot. Nu se va putea abține și a doua zi, îmbrăcată cu el, va defila pe la Universitate ca s-o admire bucureștenii. Știe că nu e bine ce face, dar dacă să arăți bine nu e bine, atunci, la dracu', ce mai e bine pe lumea asta, ce lume mai e și asta?… Mă rog, e capabilă să inventeze o întreagă retorică pentru a-și susține demența. După două ore, timp în care crede că o urmărește o nebună (altfel de ce ar zice oamenii *Uite-o pe nebuna aia*, și-ar arăta în direcția ei?) singurele complimente pe care le primește vin din partea paramedicilor:

— Tensiunea începe să arate bine!

— Iar pupila îmi place cum s-a dilatat!

Femeile nu simt frigul sau căldura. Ele simt doar cum arată.

Afară e vreme mișto, dacă ea are ce îmbrăcăminte să poarte într-o zi ca aia. Dacă are un trenci de ploaie de la Massimo Dutti, cizme de cauciuc de la Burberry și umbrelă de la Firmă Tare, ei, atunci poate să plouă. Poate nici nu are nevoie de umbrelă, dacă e anul ăla în care nu se poartă umbrela, ci părul ud.

De prin octombrie, corpul lor începe să producă muci pentru a le înșela: poate, dacă vor crede că sunt răcite, nu vor mai ieși din casă, în iarna care vine, cu hainele de primăvară. La –20 de grade le vezi cum umblă cu boturile vinete într-o scurtă de piele până la subraț și cu fularul imens lăsat liber la gât, nelegat, ca o anaconda moartă. Ce să-i faci, dacă nu e anul în care se face nod la fular?!

Vara, nu are sens să mai vorbim. Dacă i s-a pus pata să se bronzeze la subraț, va sta întinsă pe plajă la ora două după-amiaza fără să scoată niciun sunet. Mă rog, se aude un „sfârrr". Nu, nu toarce nicio pisică, mai plesnește pielea pe ea și sfârâie carnea.

MIHAI:
PORTRETUL FEMEII LA MATURITATE

Înainte să-i apară bărbatului criza vârstei de mij., apare criza vârstei mature la femei. E vârsta la care îşi dă seama că deşi are totul (cartelă cu care să intre în turnul de sticlă în care lucrează, salariu pe lună cât toate pensiile pe care le va lua maică-sa, un metabolism harnic, şef cu Lexus, alt şef cu alt Lexus, rate pe care şi le permite, copil îmbrăcat de la United Colors of Benetton — Kids, bonă fără mătreaţă, bărbat care merge la sală ca să scape de începutul de burtă, pentru că la începutul de chelie n-are ce să-i facă, colege de treabă care se-mbată rangă în zilele de karaoke), nu are nimic.

Şi nu are nimic, pentru că ea voia să fie fotograf. Se visa cu brăţări de piele la mâini, cu un batic înfăşurat de două sute de ori la gât, făcând poze alb-negru prin Paris, portrete cu jazzmani care se produc la metrou, fotografii cu burghezi bătrâni care-şi plimbă traiul tihnit şi decadent prin Jardin du Luxembourg…

E momentul în care se hotărăşte să meargă la cursuri de fotografie. Un tip entuziast, un adevărat profesionist, care voia să fie de fapt poponar, dar s-a ratat într-o carieră de fotograf de succes, o învaţă cum stă treaba cu lentilele, cu lumina, cu penumbra şi soarele.

Între timp îşi reia şi cariera de dansatoare de tango — Doamne, cât i-a plăcut tangoul! — cu un profesor declarat poponar care însă visase să ajungă doar creator de modă, dar a exagerat cândva.

Tu nu trebuie să faci decât s-o încurajezi, s-o susţii, să fii alături de ea. Altfel, peste vreun an, când va ajunge ceea ce nu şi-a dorit niciodată — pacienta unui psiholog şarlatan — ăla va descoperi că problema eşti tu, de fapt. O problemă mare, de câteva milioane pe lună.

SIMONA:

PORTRETUL BĂRBATULUI LA TINEREȚE VEȘNICĂ

Bărbatul e într-o criză perpetuă toată viața, după cum urmează:

1. Criza vârstei de 2–4 ani. E perioada în care bate tot, ca un animal. Pe mă-sa storcește broccoli și vomită morcovi fierți, pe bunică-sa o altoiește cu ciocanul de șnițele și vrea s-o înece în butoiul cu varză murată, colegelor de grădiniță le smulge codițele, colegilor încearcă să le mute ochii la spate, iar pe educatoare o scuipă, în timp ce îi strigă: „A zis tata că ești cam panaramă și că te-ar…”

2. Criza vârstei de 10–18 ani. Se manifestă printr-o relație extrem de strânsă cu un anumit segment din propriul corp. Pe vremuri, relația putea fi intermediată chiar și de ambalajele ciorapilor Adesgo, astăzi plaja de materiale bibliografice este însă imensă, primul loc între furnizori ocupându-l internetul. Dacă ar fi permise căsătoriile între oameni și mâini, cam ăsta ar fi momentul în care tânărul de sex tare și-ar cădea în genunchi și și-ar înfige un inel de logodnă pe mâna dreaptă.

3. Criza vârstei de 20–28 de ani. E perioada în care bărbatul a reușit să se detașeze puțin de el însuși. Atracția s-a mai domolit, nu-i mai vine să-și smulgă hainele de pe el de câte ori se zărește în oglindă, prin urmare nu-și mai petrece toate zilele, romantic, încuiat în baie, ci se dedică unei plaje imense de preocupări: alcoolul și frecatul mentei. Practic, nu-și mai vede capul de treabă.

4. Criza vârstei de 30–35 de ani. Acum, că a ieșit din adolescență și nici ficatul nu-l mai ține ca la 20 de ani, se trezește cu o grămadă de timp liber. Ce să facă, ce să facă să alunge plictiseala? Se hotărăște că a sosit timpul să aibă un job mai serios, o soție și copilași. Face rost de toate, nu neapărat în ordinea asta.

5. Criza vârstei de 40–100 de ani. După ce și-a împlinit visul de a avea soție și copilași, bărbatul își dorește, în sfârșit, femei. Multe femei.

SIMONA:
„MAMA E O REA” DE GEORGE COȘBUC

În educația copiilor, tatăl joacă un rol important, un rol esențial, un rol decisiv: acela de a distruge absolut toate regulile pe care încearcă să le impună mama.

N-are voie înghețată ăla micu’, fiindcă tocmai a avut febră și încă nu i s-au desumflat gâlcile? Să plece maică-sa un pic de-acasă și o să îi dea voie tăticu să mănânce șase înghețate, să toarne apă de la balcon în capul trecătorilor și chiar să-și taie cu foarfeca rechizitele pentru școală, care au costat cât juma’ de Logan.

Cea mai mare parte a inundațiilor, deși nu recunoaște nimeni asta, au la origine următorul dialog:

— Tati, mama nu mă lasă să dau drumul la apă și să plec în altă cameră, pentru patru ore. Nu-i așa că tu mă lași?

— Da, comoara lu’ tăticu’, sigur că te las. Te las și să te-arunci în cap de pe șifonier, dacă mă-ta nu te lasă. Pentru că tăticu’ e de gașcă și mămica e o scorpie, ai înțeles?

Dacă e cumva de față, atunci când mama încearcă să-l învețe ceva pe cel mic, tatăl o ajută, o sprijină și o susține:

— Iar acuma, după ce ai mâncat, pui farfuria frumos în chiuvetă, nu-i așa, puiule?

— Da, mami.

— Da, lasă, dragă, copilu’-n pace, ești obsedată? De ce-l chinui?

Atunci când copilul urlă și, în loc de o supă, vrea să mănânce 17 ciocolate, părintele mascul n-o să aibă niciodată inima să-l refuze. Nu l-a făcut ca să-l tortureze, mai bine îl crește fericit și cu diabet decât nefericit și cu supă.

În cele 5 minute pe zi în care stă cu copilul, tatăl are grijă să-i pună lumea la picioare. După aia vine mă-sa și i-o ia. Mamele sunt niște vipere, care nu te lasă niciodată să-ți bagi furculița-n priză sau în ochi. Dacă n-ar exista ele pe lume, nu i-ar obliga nimeni pe copii să învețe tabla-nmulțirii și să se spele pe dinți.

MIHAI:
NUMAI MAMĂ SĂ NU-MI FII

Pentru că mama are un magnet între țâțe și copilul unul în frunte, o vreme, cum i se întâmplă ceva, el se lipește cu fruntea de ea și stă așa, foarte afectat. Competiția cu tatăl e, pe undeva, inegală și apare mai târziu.

Asta nu înseamnă că în acest timp mama are liniște, că e fericită alături de puișorul ei, de produsul dragostei voastre, de lumina ochilor lu' bunica și bunicu'. Iar asta pentru că pe lumea asta mai sunt și alte mame.

Discuție în parc:

Nevasta altuia: Vai, îngerașul meu a făcut azi la oliță singur.

Nevasta ta: Aaa, ce drăguț! Al meu face deja de o săptămână.

Nevasta altuia: De o săptămână. Al meu acum o săptămână mânca singur ciorbă.

Nevasta ta: Al meu mănâncă ciorbă singur de luni bune. M-am și speriat a doua zi după ce l-am născut, că nu era niciunde. Ce să vezi? Se dusese la cantina spitalului, că îi mirosise a ciorbă de perișoare.

Nevasta altuia: Da' ce, copilul tău era acolo când l-ai născut? Al meu era la universitate, la Oxford, unde câștigase o bursă post-doctorală.

Nevasta ta: Da, era acolo când l-am născut, pentru că tocmai se întorsese de la o universitate americană. Era doctor. De fapt, își luase doctoratul în a fi doctor.

Nevasta altuia: Ești o nenorocită! Și copilul meu se cacă în ciorba copilului tău!

Nevasta ta: Copilul meu l-a învins pe copilul tău. Deci, sunt o mamă mai bună. Die, bitch!

Și după ce zice asta, scoate din rucsacul unde ține freșurile de portocale cu mango, batoanele bio și brioșele delicioase făcute de mâna ei și o rachetă nucleară pe care i-o îndeasă pe gât celeilalte mame.

MIHAI:
CÂND HOAȘCA DĂ-N MINTEA PUȘTOAICELOR

Toată tinerețea femeia umblă îmbrăcată în maiouașe peste tricouașe și gecuțe peste hanorace, sau plutește diafană încâlcită-n fuste și voaluri, se înfășoară ca cea mai sfioasă dintre mumii în eșarfe și baticuri, poartă ciorapi lungi și groși și, dacă n-ar părea o ciudățenie, și-ar trage și-o cagulă pe cap. Așa, că prea se uită lumea la ea, iar ea nu arată bine deloc în ziua aia!

Până la o vârstă, totul li se pare stridență, ostentație, pe când ele caută discreția, linia fină, frumusețea liniștită.

Dar când să bată orologiul patruzeci de ani, cam pe-atunci, își ia cinci borcane cu ojă neagră, trei perechi de pantofi cu toc, o roabă de mărgele și brățări, probează doar fustițe de majoretă, se tunde pe-o parte cu lama sau își construiește cele mai infantile codițe. Mă rog, doctorul la care o duci îți spune consolator:

— Of, ghinionist mai sunteți, are sindromul Mihaela Tatu.

— Aoleu, e bătută-n cap?

— Nu, nu, vrea să fie din nou fetiță.

— Îîî, deci e penibilă.

— Exact. E o boală pe care o fac cam toate femeile.

— Și ce-i recomandați?

— Să stea cât mai mult în casă.

Așa încep niște ani grei pentru tine. Umbli cu ea pe stradă și lumea crede că ți-ai scos sora de la ospiciu la o plimbare prin centru.

În funcție de zona corticală afectată, boala poate să conducă și la mari dificultăți de vorbire: apare un soi de miorlăială, de pisiceală. Multe astfel de femei sunt pur și simplu abandonate în stradă de bărbații lor, care nu mai suportă sunetele ascuțite pe care le scot.

SIMONA:
PLANETA MAIMUȚOILOR

Toată tinerețea bărbatul umblă în aceeași pereche de blugi, încât e nevoie să fii cât se poate de inventivă ca să-l extragi măcar din când în când din ei. Tre' să te îmbraci, de exemplu, în Cat Woman, să năvălești în sufragerie pe o motocicletă, să-i arzi câteva bice pe spinare, după care să-i pui tocul pe cap și să rostești dominator:

— Dezbracă-te!

— Facem sex?

— Normal că facem sex, de ce crezi că m-am îmbrăcat în pisică? Dăăăăă?

În 15 secunde e cum l-a făcut mă-sa, moment în care poți să te dai jos de pe motor și să vorbești cu vocea ta normală.

— Așa, mersi. Acuma dă pantalonii-ncoace să-i bag la spălat.

— Adică nu facem sex?

— Nu, că mă așteaptă trei coșuri de rufe.

O să se oftice că a luat țeapă, așa că, data viitoare când o să-i vrei nădragii, n-o să mai poți să fii pisică, va trebui s-o arzi Scufița Roșie, polițistă, asistentă sau altceva.

Buun. Deci, cum ziceam, ani de zile nu ies din blugi, iar maximumul de combinație de culori pe care sunt în stare s-o facă e „negru cu negru". Dar vine criza vârstei de mijloc, când se îmbolnăvesc de sindromul Rareș Bogdan. Adică li se pare că e supersexy să combine pantaloni roșii cu sacou negru, dungat, de mafiot și cu papion mov, din material de plapumă.

Pe stradă încep să meargă ca femeile, zgâindu-se în toate vitrinele, cu diferența că nu-și împing în față sânii, ca să pară mai mari, ci bazinul, ca să… ați înțeles. Unii se duc chiar la mărire, iar alții la transplant de păr. Încep să se penseze, să țină cure de slăbire și să fie penibili, adică exact ce face și Mihaela Tatu, doar că fără scuza menopauzei.

Odată împopoțonați ca niște maimuțoi, se proptesc pe lângă câte-un liceu și umplu gardurile de bale, în așteptarea momentului în care-și vor cunoaște viitoarea soție. Uneori, se întâmplă ca ea să fie colegă cu propria lor fiică.

SIMONA:
CÂT DOI PE UN BALANSOAR

Ai rămas gravidă, caz în care există 2 posibilități: a) el se sperie și fuge și be) el se sperie și stă. În cazul în care se sperie și stă, nu mai există decât o posibilitate: să se poarte și el ca o femeie gravidă. Asta înseamnă că: îi e mereu poftică de tot felul de lucruri, mănâncă și doarme cât doi. Spre deosebire însă de femeia însărcinată, ar mai vrea să facă ceva cât doi: sex.

Secvența următoare poate fi întâlnită în orice episod de viață în care apare o gravidă: ea zace doborâtă de greață în fața televizorului, are picioarele ca niște butuci, râgâie, din când în când, cu zgomot, îi vine să plângă, fiindcă tocmai a zărit o vrăbiuță la geam și, în același timp, se chinuie să nu scape pârțuri. Apare el, de la birou, îmbujorat și fremătând, cu imaginația în flăcări. I-a povestit un coleg că a văzut aseară un pornache cu unii care și-o trăgeau pe masa din bucătărie, peste farfuriile murdare. Se apropie de ea și începe s-o pipăie, fornăind.

— Alo, alo, alo, ce faci?

— Mmmbine… vreau să te devorez.

— Ce să devorezi, nene, ai înnebunit, nu vezi că mai am un pic și nasc?

— Mmmvreau să te pun cu curu’ pe masa din bucătărie.

În timpul ăsta, tropăie ca un urangutan în călduri.

— Vezi că sunt niște vase murdare pe masa din bucătărie, mai bine ia-le și spală-le.

— Ahhhh… Mmmmmm… Cum ai ziiis? Mai zi o dată. Vorbește-mi cu „vase murdare”.

Femeia se smulge din îmbrățișarea băloasă și dă să plece. Nu poate însă, pentru că, de unul din picioarele ei umflate rămâne atârnat el, excitat la culme. Dintr-odată simte că gata, a început.

— Aoleu, nasc!

— Cum să naști tocmai acum, când te doresc ca un nebun?

Femeia începe să țipe:

— Trebuie să mergem la spital, nu înțelegi că nasc?

— Mergem, da’ ne oprim un pic pe masa din bucătărie.

MIHAI:
LIVING GRAVIDA LOCA

Femeia gravidă, până să devină o mamă dementă, trece prin trei stadii:

1. Stadiul de gravidă slabă care nu se îngrașă mai mult de câteva grame pe lună. E stadiul primelor trei–patru luni când i se pare atât de cool că e o gravidă suplă, activă și care dimineața, după ce vomită de grețuri, trage un chiot de bucurie: *Ha-ha, s-a dus micul dejun*! Chiar e puțin îngrijorată că nu îi crește burta. Când simte copilul pentru prima oară, își zice: *Mișcă, face și el mișcare, ca să nu se îngrașe mama! Of, cât mă iubește!*

Sunt lunile în care își imaginează că mai e puțin și naște, foarte puțin. Apoi merge la sală, iar fetița pe care o s-o facă, cât stă ea la sală, o să crească mare, iar seara, când se întoarce ea de la sală, vor ieși amândouă la cafea prin oraș. Da, e o mamă modernă, o va lăsa pe fie-sa să tragă și-o țigară. Și toți pulărăii se vor uita după ele, bineînțeles. Oh, vor fi ca două surori!

2. Stadiul în care, peste noapte, își dă seama că din moment ce oricum se îngrașă, poate să mănânce oricât.

— Hai, mai adu un vițel, că oricum, după aia voi merge la sală, o să slăbesc rapid, pentru că sunt tânără.

Dacă îi atragi atenția, după două tone de struguri și patru platouri cu fleici, îți răspunde mâhnită:

— Nu e pentru mine, e pentru copil.

La cât mănâncă în burtă, după naștere, copilul n-ar trebui să sugă, ci să comande găleți cu pui de la KFC.

3. Stadiul în care crede că nu va mai naște niciodată, ci că lună de lună, an de an, se va îngrășa și mai mult până când corpul său va forța limitele universului. Acum nici nu mai mănâncă, se îngrașă din inerție. Se târăște spre maternitate plângând în fața fiecărei vitrine în care se vede.